

CATALUNYA+≡ CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

17 · abril · 1997

Any XVIII ● Núm. 917 ● 200 ptes.

Icona d'Anna Maria Gasol Llorens

«SANT JORDI, ENCÈS DEL FOC DE L'ESPERIT SANT I FORTIFICAT INEXPUGNABLEMENT AMB L'ESTENDARD DE LA CREU, VA AFRONTAR EL REI INIC, DE TAL MANERA QUE EN ELL VA VÈNCER EL PRÍNCIP DE TOTS ELS ENEMICS I VA INCITAR ELS ÀNIMS DELS SOLDATS DE CRIST A OBRAR AMB FORTALESA.»

(LITÚRGIA DE LES HORES)

1997

Lourdes

Pelegrinatges Diocesans
de l'Hospitalitat de la Mare
de Déu de Lourdes
de Barcelona

amb malalts i minusvàlids

122è

Del 26 al 30 de Juny

Presidit pel Cardenal Carles,
Arquebisbe de Barcelona

123è

Del 13 al 17 de Setembre

Presidit per un bisbe auxiliar

Informació i inscripcions:

**HOSPITALITAT DE LA MARE
DE DÉU DE LOURDES**

Diputació, 235, 1er. 1a

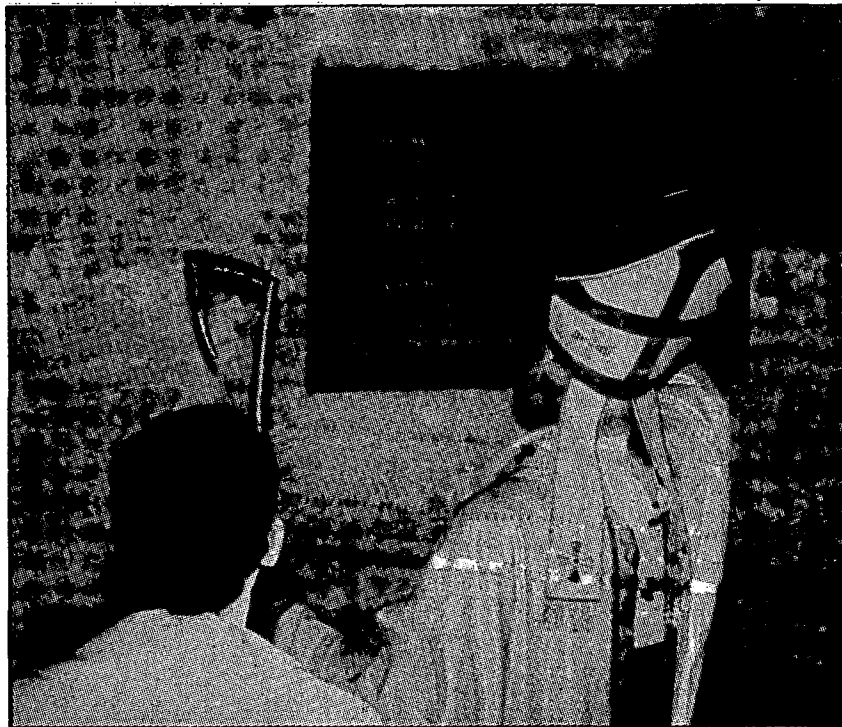
08007 - Barcelona

Tel: 487 40 09 - Fax: 215 31 26

Organització tècnica: G.C.8

Unes 3.000 persones van participar a l'acte

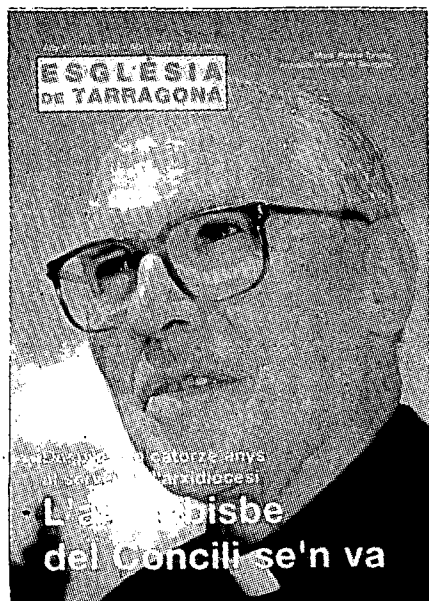
Comiat del Dr. Torrella, artífex i impulsor del Concili Tarraconense

Fotografies ÇOQUE

Unes 3.000 persones van participar en la cerimònia religiosa de comiat de Mons. Torrella, que durant 14 anys ha estat arquebisbe de la seu primada. El doctor Torrella, que va descobrir una placa al claustre de la catedral de Tarragona que perpetua la celebració del Concili Provincial Tarraconense, va recordar en la seva homilia que va presentar la renúncia perquè «vingués un bisbe jove; desig que ha fet possible el papa Joan Pau II».

El degà del capítol catedral i vicari general de l'arxidiòcesi, Joan Aragonès, va pronunciar unes emotives paraules de comiat al doctor Torrella. Va destacar els moments difícils del seu pontifi-

cat: «En l'exercici del vostre ministeri també vós podeu dir com sant Pau: "He servit el Senyor enmig de les proves que m'han vingut"».

La revista *Església de Tarragona* dedica íntegrament el seu darrer número a la figura i l'obra del Dr. Torrella. Tots els bisbes i abats de Catalunya hi participen, a més d'altres persones que han conegut de prop l'arquebisbe metropolità. És una edició veritable-

ment històrica en homenatge de gratitud a qui fou pastor de l'Església metropolitana i primada.

Crònica de l'acte a pàgina 7

Avui Especial Josep Pla

TOT RECORDANT JOSEP PLA

1897

1981

Els anys de la seva vida i la seva obra, el seu llegat, el seu pensament, el seu estil, el seu paper en la cultura catalana i la seva figura, són els temes que s'aborden en aquesta edició especial de la revista *Església de Tarragona*.

5 Entrevista a l'escriptora
Maria Àngels Anglada

23 El Vaticà tanca dos instituts
teològics dels jesuïtes a Mèxic

35 Presentació de 25 volums
medievals a Poblet

Editorial

Tot allò de 0,7, per exemple

Tots els espais informatius tornen a anar plens d'inventives que s'adrecen entre ells els polítics. Reapareix la crispació, diuen els especialistes. Però, són aquests els temes que realment interessin el ciutadà, sovint avergonyit amb vergonya d'altri, davant alguns excessos verbals dels seus dirigents? En canvi moltes qüestions de fons dormen en el silenci. Per exemple: què s'ha fet de la promesa del govern central de destinar el 0,7 del producte interior brut al tercer món, al final d'aquesta legislatura?

Les informacions que ens arriben diuen que l'import d'aquest capítol en l'últim any ha estat molt baix. No arriba ni de lluny a l'anunciat pels responsables de la cooperació internacional. Al contrari: l'aportació se situa en el nivell més baix de tota la dècada, tot i que, paradoxalment, el producte interior brut de l'Estat ha augmentat. Ja sembla pràcticament impossible que al final d'aquesta dècada s'arribi al mític 0,7 per cent.

I encara hi ha coses més preocupants en aquesta matèria. La cooperació de l'Estat espanyol al desenvolupament sovint s'emmarca en estratègies comercials i, fins i tot, alguns ajuts encoberts serveixen per a la venda d'armes. En efecte, en el període 1980-1990, una quarta part dels crèdits dels fons d'ajut al desenvolupament van ser destinats al finançament d'exportacions militars. Val a

dir, també, que una part notable de les ajudes han anat a parar a estats com els de Mèxic, la Xina i el Marroc, que no són exemple de respecte als drets humans. Podem dir, doncs, i ho han denunciat repetidament diversos organismes i institucions del nostre país, que la cooperació espanyola és, dissortadament, a més de reduïda, de baixa qualitat. En lloc de situar les prioritats en l'àmbit de la sanitat, la nutrició, l'ensenyament o l'aigua potable, s'ha optat per coses com ara, per posar un exemple, finançar el control informàtic d'una ciutat asiàtica...

El moviment a favor del 0,7 per cent va sorgir amb força, com un autèntic esclat ciutadà, el 1993. Ràpidament va obtenir àmplies adhesions. Les campanyes, amb acampades massives i altres manifestacions pacífiques, van tenir el mèrit d'interessar particularment la joventut. Diverses enquestes van palesar que dos terços dels ciutadans hi estan a favor. Nombrosos cristians s'hi han abocat de diverses maneres. No és estrany, doncs, que el Concili Provincial Tarraconense, en la resolució 114, urgeixi a donar suport a les campanyes d'ajut al tercer món i, entre elles, la relativa al 0,7 per cent.

És lògic que, en aquest moment, la preocupació pel futur d'Europa i tot el que representa d'exigències econòmiques centri l'atenció dels polítics. Però no ho seria ignorar la realitat del tercer món i afeblir la generositat. A més d'immoral, seria suïcida:

Sumari

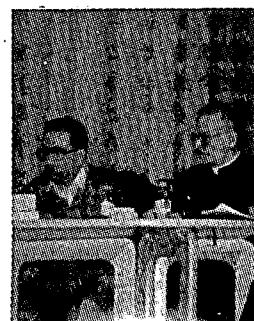
5

Entrevista
a l'escriptora
M. Àngels Anglada

23

El Vaticà tanca
dos instituts
teològics dels
jesuïtes a Mèxic

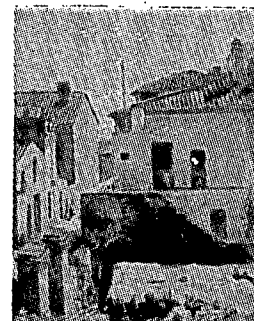
34

El grup Fe i Cultura
debat el problema
del fonamentalisme

35

Presentació
de 25 volums
medievals a Poblet

39

Rafael Benet,
un mestre de la
pintura mediterrània

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera-Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88,
Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30
08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

La intransigència d'Israel

El món continua contemplant, ara amb certa exasperació, com pot més la tossuderia i la incomprensió del cap del govern israelià, Netanyahu, que la realitat humana del seu país. Proclamant, hipòcritament, d'una banda, que el procés de pau continua; i, de l'altra, va destruint-lo sistemàticament amb les seves intransigències, fins on vol arribar? Vol sotmetre i humiliar permanentment el poble palestí?

El poble palestí, l'acabdillat per Arafat, sap molt bé què és el que vol i posa tot el seu esforç per aconseguir-ho. Està disposat a negociar. Ho ha fet. Però no vol que es bfin d'ell continuament. I a cada nova provocació israeliana respon amb la violència que té més a mà: la intifada. I val més que aquesta sigui la resposta sense anar més enllà, perquè s'exposaria a un bany de sang que és necessari evitar. Encara que no pensin igualment els partidaris de la violència que ja han donat massa mostres de la seva indiscriminada activitat.

Però tampoc no és gaire comprensible que ni el mateix president dels Estats Units hagi pogut convèncer Netanyahu que cedís en la seva agressiva actitud. És, potser, que Nord-amè-

Benjamin Netanyahu i Bill Clinton es donen la mà en iniciar les converses per aclarir la situació a Palestina. Després tot continua igual. Res no s'ha resolt.

rica s'ha cansat de ser agent de la pau? Seria una llàstima que el país més poderós del món renunciés a aquesta tasca que l'honora i que, per un altre costat, és necessari que algú exerceixi. És que tem les ires de la nombrosa i poderosa minoria jueva afincada als Estats Units?

Mentrestant, la situació s'ha estancat i les esperances de pau s'allunyen. Netanyahu recorda, amb la seva intransigència i la seva hipocresia, el personatge més odiat del segle xx: Hitler.

Sortosament, no tothom es desani-

ma en la recerca de camins de pau, i els Quinze de la Unió Europea han elaborat a Brussel·les un «codi de conducta» en el qual demanen als palestins que evitin l'èspiral de violència i als israelians, que congelin els assentaments. A totes dues parts que no prenguin mesures unilaterals en el procés de pau.

Aquestes veus, ¿seran escoltades? La reunió d'Estats No Aligned, que se celebra a Nova Delhi, també fa sentir la seva veu en el conflicte, condemnant obertament la posició intransigent del cap del govern israelià. Ja veurem com s'acaba aquesta crisi.

Oriol Camps

La tragèdia de la fam amenaça la població de Corea del Nord

Tot i que fa ja vuit anys que va caure el mur de Berlín, la guerra freda encara és vigent a la península de Corea, dividida en dues meitats des de la fi de la Segona Guerra mundial. El règim comunista de Corea del Nord ajorna dia rere dia, any rere any, una caiguda inevitable mentre la seva població continua sofrint privacions de tota mena i manca de llibertat. Els seus antics aliats han desaparegut, com l'URSS, o bé, són en plena transformació, com la Xina. La setmana passada el congressista demòcrata nord-americà Tony Hall va donar a conèixer a l'opinió pública mundial que Corea del Nord és a un pas d'una gran tragèdia humana.

Segons l'informe que ha realitzat Hall a la seva tornada d'una misió d'investigació en aquest estat asiàtic, duta a terme juntament amb un equip de metges i experts en nutrició, el país s'enfronta irremeiablement a un desastre de proporcions gegantines. Entre sis i vuit

milions de persones, és a dir, un de cada tres nord-coreans, corren el risc de morir de fam. Fonts del Ministeri de Sanitat coreà han reconegut a organitzacions humanitàries de Pyongyang que 134 infants ja han mort d'inanició. És la primera vegada que el govern comunista nord-coreà admet dades sobre la mortalitat per manca d'aliments. «Corea del Nord s'enfonsa ràpidament —va afegir Tony Hall— en l'infern de la fam.»

La causa oficial que donen les autoritats sobre aquesta crítica situació és la greu crisi alimentària provocada per les males collites que ha patit el país els últims dos anys, per culpa de les fortes pluges i les inundacions. Però les autèntiques raons cal trobar-les en la ineptitud política dels seus dirigents, els quals han estat incapaços d'estructurar una economia solvent que procuri l'aliment bàsic per als seus ciutadans. Davant de la catàstrofe, les autoritats de Pyongyang han demanat menjar a can-

vi de prendre part a les converses de pau que proposen els Estats Units i Corea del Sud. La Xina també participaria en les reunions, l'objectiu de les quals és reemplaçar el tractat de pau que va posar fi a la guerra de Corea per un de més actualitzat. Per la seva ban-

da, el coordinador d'ajuda humanitària de l'ONU, Yasushi Akashi, ha fet una crida per demanar uns 19.000 milions de pessetes a la comunitat internacional per tal de pal·liar les necessitats més urgents de la població nord-coreana.

Miquel Àngel Codina

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

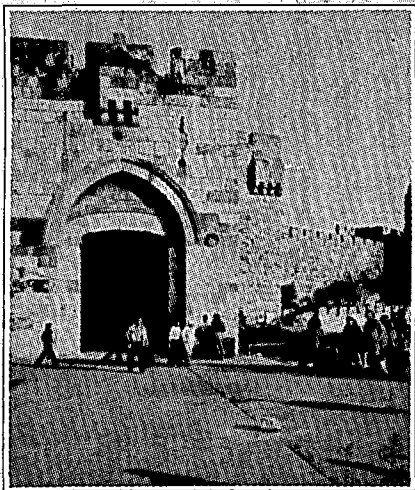
VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 12 al 19 de maig

TERRA SANTA

El país de Jesús

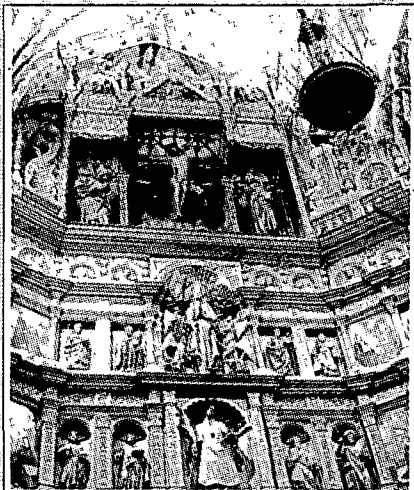

Anar-lo a conèixer és una preparació ben eficaç per celebrar el Jubileu de l'any 2000.

Del 31 maig al 8 de juny

CASTELLA I LLEÓ

«Las Edades del Hombre»

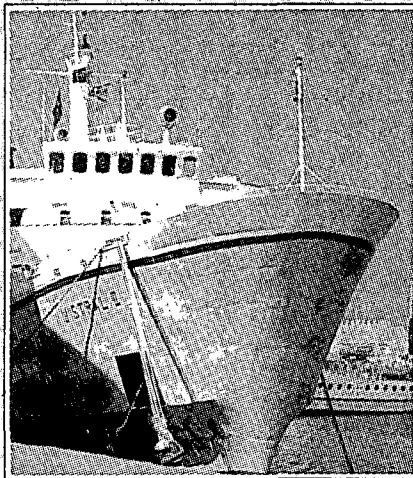

Civilitzacions i cultura de les esglésies hispàniques.

Del 14 al 21 de juny

ATENES i

creuer per les illes gregues

Una incursió al món clàssic, bressol del saber humanístic.

Del 14 al 23 de juliol

BRETANYA /

LISIEUX

Pels camins on la santedat fa que es trobin terra i cel.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

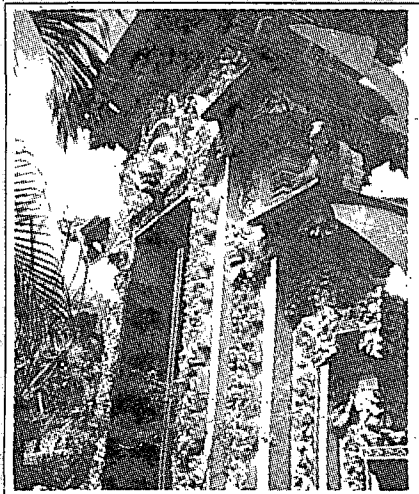

MERCATRAVEL S.A.

Del 4 al 14 d'agost

BALI / JAVA / LOMBOK

(Indonèsia)

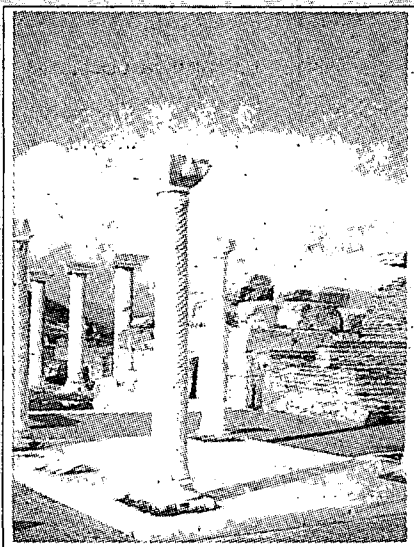

Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient.

Del 3 al 22 de setembre

RUTA SANT PAU

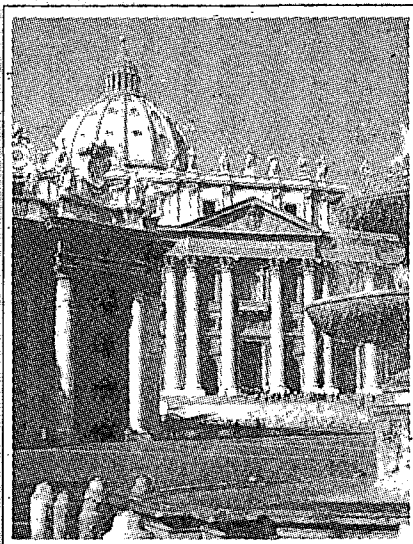
Síria i Turquia

Per terres de l'expansió inicial del cristianisme.

Del 6 al 11 d'octubre

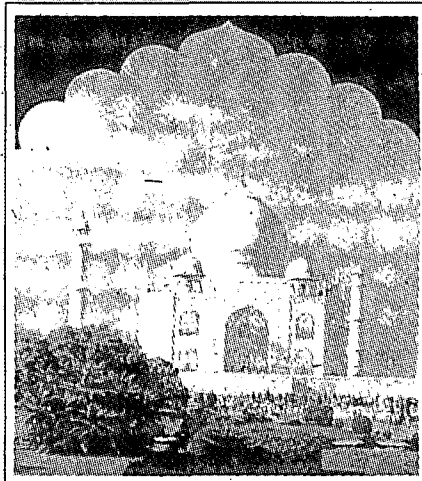
ROMA i el seu port d'Òstia

La ciutat per autonomia, clau de volta de tot un món.

Del 27 de novembre al 14 de desembre

L'ÍNDIA i el Nepal

Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures, creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

l'entrevista

«La poesia sempre m'ha impulsat a escriure»

L'escriptora Maria Àngels Anglada va guanyar el Premi Josep Pla 1978

—Què és el que la va motivar a endinsar-se en el món de la literatura?

—Bé, això és molt difícil de respondre. Als nou anys vaig començar a escriure els meus primers versos, i per tant puc dir que escriure sempre ha estat una cosa que m'ha agradat. Suposo que això ja es porta a dins. És clar que en aquella edat no hi havia una voluntat literària, sinó que era més aviat una cosa familiar. Així, primer vaig practicar la poesia, que no he deixat mai, ja que la prosa publicable va arribar més tard, quan vaig venir a viure a Figueres. Fins als anys setanta no vaig començar a escriure de manera continuada: primer a través de crítica de llibres, després va venir l'obra *El mirall de Narcís*, que és un estudi sobre el mite grec a la literatura catalana. A mi el que m'ha impulsat sempre a escriure ha estat la poesia, encara que faci novel·la o assaig, jo sempre parteixo de la poesia.

—Per què en un moment determinat dona aquest gir de la poesia a la prosa?

—La meua narrativa és fruit d'una necessitat que em va sorgir vers l'any 74, quan em vaig trobar davant d'una història que em va interessar treballar i que més endavant va acabar recollida a la novel·la *Les closes*. En aquell moment jo feia recerca literària, crítica i poesia, però aquells fets em demanaven utilitzar la prosa. Aquella necessitat va acabar convertint-se en la meua primera novel·la. Paral·lelament a *Les closes*, també vaig començar un altre relat que més endavant va aparèixer en el meu segon llibre, *No em dic Laura*, un recull de tres històries breus.

—Precisament *Les closes* va ser guardonada el 1978 amb el Premi Josep Pla. Què va significar per a vostè rebre aquest reconeixement just quan feia els primers passos com a novel·lista?

—He de dir que, per diferents mo-

És un matí d'entrevistes el que té avui Maria Àngels Anglada, nascuda a Vic però afincada a Figueres des de fa trenta anys, on ha cultivat la major part de la seva producció literària. Des d'aquestes terres empordaneses, vint anys després d'haver recollit el Premi Josep Pla, Maria Àngels Anglada reconeix que la literatura és part de la seva vida i que se li fa difícil imaginar-se-la sense la faceta d'escriptora. Per a ella, «la recerca de la bellesa i la creativitat poètica gairebé han esdevingut una mena de religió» que ocupa una part important en el seu dia a dia, encara que això mai no l'ha privada de «tocar de peus a terra, perquè les dones, malgrat tot, tenim un sentit més pràctic». Grècia i la música són dos elements clau en l'obra d'aquesta escriptora. La primera, perquè un cop «coneixes el món dels grecs clàssics, ja no te'n pots escapar», mentre que en certa manera, des de la poesia «sempre s'intenta aconseguir l'expressivitat dels sons musicals». Sigui com sigui, la literatura fa niu en el cor d'aquesta escriptora vigatana.

Maria Àngels Anglada té forts vincles amb el món de la música.

tius, va ser molt important per a mi. Era l'any 1978, quan les editorials que publicaven en llengua catalana eren molt poques, i en aquells moments si no tenies un premi o eres inèdita com a novel·lista, o poc coneguda, les editorials no et feien cas. D'altra banda, em va suposar un impuls per continuar en la narrativa perquè, possiblement, hau-

ria seguit amb l'assaig literari i la poesia. No puc negar que el Premi Josep Pla em va venir en un bon moment.

—Per què aquesta decisió de continuar cultivant la prosa en detriment de la poesia, vint anys després del Premi Josep Pla?

—Efectivament, arran del guardó, em vaig decantar molt cap a la narrativa. Per a mi la poesia és una font, almenys en el meu cas, que tot sovint no raja. Sóc poc fecunda poèticament, en un any només escric cinc o sis poemes. D'altra banda, la poesia és més minoritària, arriba més al públic la novel·la i, en certa manera, tots aquests elements m'han fet decidir.

—Però al llarg d'aquests anys, la seva obra no ha perdut en contingut poètic i s'aprecia sempre un rerefons líric.

—Sí, és veritat. I moltes vegades introdueixo, dissimuladament, cites de Virgili, i altres vegades, sense dissimular-ho, encapçalo els capítols amb cites de poetes. És a dir, encara que m'interessin tots els gèneres, el que tinc més a prop és sempre la poesia, de totes

totes, sense potser. A més, darrerament, m'estic decantant molt per la poesia i quan em compro llibres són d'aquest gènere, a part de literatura francesa i italiana. Però, ara com ara, el que sento més profund és la poesia.

—En algunes de les seves novel·les i en els treballs d'assaig sovintegen les històries que recreen o tracten la Grècia clàssica. Per què? Què li atrau d'aquest moment històric?

—Això depèn de la meua dedicació professional. Jo vaig estudiar filologia clàssica i durant molts anys vaig ensenyar grec i llatí, i més endavant, català. En certa manera he patit i pateixo el mal de Grècia. Com diuen els helenistes: quan coneixes aquest món i t'hi endinses, ja està...

—Et quedes com embriuat?

—Sí, sí i sense idealitzar els grecs clàssics que s'estossinaven els uns als altres, com sempre ha fet la humanitat. Però hi ha tota una cultura, els seus invents, la seva ciència, avui tots els mots científics, en la cultura occidental, provenen del seu solatge... Tot plegat, el fa un món molt atractiu. I encara ho segueix sent, perquè la Grècia actual també m'agrada, hi ha poetes boníssims. Han tingut dos premis Nobel en aquest segle i hi ha autors que, de moment, encara es coneixen poc, però que amb el temps s'aniran divulgant. A part que ens trobem davant d'un domini anglosaxó, culturalment, els països mediterranis no ens coneixem entre nosaltres, perquè tot i que es tradueixen obres de l'italià i del grec, no són pas comparables a les que es tradueixen de l'anglès, a no ser que es tracti de grans autors, i encara.

—Una altra constant en la seva obra és la música. En el cas de *El violí d'Auschwitz*, el personatge és un luthier, a *Viola d'amore*, el protagonisme recau en un trio musical. Quin sentit té la música en la seva trajectòria literària?

—Per a mi la música és molt important, i com a oient m'agrada molt, encara que com a practicant en sé poquíssim, malgrat que de petita vaig aprendre a tocar el piano. A la meua família hem

(Segueix a la pàg. 6)

Maria Àngels Anglada

Esriptora

(Ve de la pàg. 5)

tingut músics, tinc una germana que és directora de coral... També m'agrada molt llegir llibres sobre aquest tema o biografies de compositors. Per fer el primer dels llibres que has citat, vaig haver de buscar informació sobre la professió de *luthier* i, per sort, vaig poder rebre els consells inestimables de Ramon Pinto, de Barcelona. Jo, fora de les coses coherents, no tinc gaire habilitat amb les mans i vaig haver d'informar-me prèviament. De tota manera, crec que els escriptors, en general, ens basem en certa manera en la sonoritat de la música, i a vegades, en poesia ho intentem reproduir. A més, m'agrada col·laborar amb músics: he escrit cantates per a corals infantils que han posat la música els mestres Enric Ribó i Josep Baucella, i tinc altres projectes en aquest sentit.

—S'havia comentat la possibilitat de portar al cinema *El violí d'Auschwitz*. Com es troba aquest projecte?

—Tot i que ja fa un temps que Andrés Vicente Gómez em va comprar els drets del llibre per poder-ne fer la pel·lícula i que el projecte continua existint, la cosa ha quedat parada. El motiu d'aquesta aturada ha estat el pressupost. Jorge Semprún havia de fer el guió de la pel·lícula a partir del meu llibre, però un any després de tenir el llibre, al final no ho va fer. Potser no ho va fer perquè no volia tornar a entrar en aquest món dels camps de concentració després d'escriure la seva obra *La escritura o la vida*, que tracta sobre el mateix tema. Després, l'encàrrec de la redacció del guió va recaure a Jaime Camino, però aleshores el productor i el seu principal accionista van anar a Varsòvia i van veure que el pressupost es disparava. A partir d'aquí, el projecte ha entrat en un gran parèntesi: no s'ha deixat de banda, però tampoc no es tira endavant. En tot cas, em van comprar els drets fins a l'any 99, encara hi ha dos anys de marge. D'aquest llibre el que sí que han anat molt bé són les traduccions: acaba de sortir una edició en gallec. Abans de finals d'estiu sortirà la castellana, la italiana ja està pràcticament a punt, i ara estic en contacte amb una traductora austríaca per a l'edició en alemany, tot i que no portarà el mateix títol, perquè els records són encara molt recents. A Alemanya, el llibre es dirà, simplement, *El luthier*.

—Com va sorgir la idea de *El violí d'Auschwitz*?

—El tema de l'holocaust sempre em va impactar molt. L'any 1972 ja vaig traduir el poema *Auschwitz*, de Salvatore Quasimodo. Però no m'hauria

decidit a escriure sobre aquest tema sense la fuetada de la guerra de Bòsnia. Aquesta tragèdia va fer sortir totes aquestes sensacions meves en forma de novel·la.

—La protagonista de *Sandàlies d'escuma*, Glauc de Quios, és una jove poetessa grega, amb ganes de conèixer món i, sobretot, Alexandria. Què hi ha de vostè en Glauc, i en la resta de personatges femenins?

—He d'admetre que Glauc té molt de mi mateixa: és poetessa, té ganes de conèixer altres coses, però quan té la seva filla, perd una mica aquest caràcter aventurer per començar a tocar de peus a terra.

—És fàcil per a una dona dedicar-se a la literatura? Com es pot combinar l'ofici d'escriptora amb responsabilitats, per exemple, com la de la família?

—Tot i que la literatura és una part molt important de la meua vida, i he arribat a un punt que em sembla que no podria viure sense ella, les dones estem més arrelades a la vida quotidiana. Potser no ens deixem portar tant per una cosa i encara que aquesta ens apas-

L'escriptora, guanyadora del Premi Josep Pla 1978, creu que els escriptors consagrats han de deixar pas als joves.

presentat, llevat d'una vegada, a convocatòries de narrativa, perquè crec que s'ha de deixar pas als autors més joves. Però encara hi ha una altra raó més pràctica, i és que rarament assoleixo les dues-centes planes mínimes que es requereixen a la major part de bases. A mi, personalment, m'agrada molt el sistema francès, que premia per obra publicada. Però no podem dir que no saltres ens trobem davant d'una situació normalitzada: només cal que mi-

«Escriure pensant en un premi pot crear una dinàmica molt nociva i l'únic que s'aconsegueix és perjudicar la literatura. Malgrat tot, els premis tenen la funció d'estímul, d'ajuda i s'han de mantenir»

sioni, no ens devora totalment. Les altres ocupacions, com la família, també són parts essencials en la meua vida, i crec en elles. Tot plegat, és perquè potser tenim un sentit més pràctic.

—Vostè va obtenir un premi quan debutava com a escriptora. Darre-rament, arran de convocatòries recents, ha sorgit la polèmica i és que sembla que només es reconeix l'obra d'autors ja consagrats. Quin és el sentit de tots aquests concursos?

—Aquest és un tema que s'ha discutit molt. En una situació anormal, com ha estat durant molts anys la de la literatura catalana, els premis eren necessaris i encara ho són. De totes maneres, després del Premi Pla, no m'he

rem les llibreries. El més desitjable serien premis per a obra publicada i premis per a treballs inèdits. Per exemple, l'Amadeu Oller és per a joves fins a trenta anys, i després els publiquen el llibre. Jo crec que això és un gran estímul. Ara, els premis importants és veritat que, moltes vegades, es pacten o es decanten per un escriptor que tingui nom. A més, també hi ha molta influència de les decisions editorials. Jo no ho critico. Potser és inevitable. Però també s'ha de dir que no sempre la qualitat de les obres presentades és prou alta, i tothom s'atreveix a escriure, potser per això es repeteixen els guardonats. Escriure pensant en un premi pot crear una dinàmica molt nociva

il'únic que s'aconsegueix és perjudicar la literatura. Malgrat tot, els premis tenen la funció d'estímul, d'ajuda i s'han de mantenir.

—En el cas dels països anglosaxons, és un fet normal que autors que tenen un o dos llibres que s'han venut bé, les editorials mateixes ja compren el següent abans que s'escrigui. Fins a quin punt és normal aquesta comercialització?

—Aquí, i considero que sortosament, això ja comença a passar. Crec que és molt positiu per a un escriptor que les editorials li mostrin la seva

confiança, perquè no es pot dir que els escriptors catalans lliguin els gossos amb llonganisses. Si es té la fortuna que les editorials et facin un precontracte, no ho considero malament.

—Com afecten a un escriptor fets com caure en l'oblit o no arribar a ser mai conegut?

—En aquest ofici s'ha de ser molt tenaç i, sobretot les dones, ja que el nostre reconeixement triga més a arribar. Jo crec que si agrada el que es fa, ja és una gran compensació. Ara bé, per a un escriptor tenir-ho tot en un calaix ha de ser molt descoratjador. Manuel de Pedrolo va haver de guardar tots els seus escrits fins ben entrats els anys setanta, tot per culpa de la censura, i aquest fet el va perjudicar molt, perquè tot i tenir una obra amplíssima, aquesta no s'ha arribat a publicar mai completa i quan ha sortit no s'ha fet en ordre de creació, la qual cosa ha dificultat el coneixement d'aquest gran escriptor, ara ja mort.

—Què sent cada vegada que s'enfronta a un paper en blanc per encetar un llibre, una novel·la?

—Tinc por. Abans d'escriure *El violí*... vaig fer mil coses i vaig trobar mil excuses. Davant d'un article no em passa. Tampoc davant d'un poema, perquè quan l'escriu és perquè realment em trobo preparada per fer-ho. Però en una novel·la, a vegades tinc més temença de posar-m'hi. La qüestió es començar a escriure, després passa tot.

—És una mica com deia Proust, que quan arribi la inspiració val més que ens trobi davant d'un full.

—Sí, o pels voltants.

Raquel Planas i Silva

«Haver estat arquebisbe de Tarragona és el millor regal que m'ha fet el Papa»

■ Mons. Ramon Torrella i Mons. Lluís Martínez i Sistach es van acomiadar respectivament de les seves diòcesis

TARRAGONA/TORTOSA.— El diumenge 6 d'abril les catedrals de Tortosa i Tarragona es van omplir de fidels per retre un càlid homenatge als seus pastors i agrair-los la feina feta a la diòcesi i al conjunt de l'Església catalana. El doctor Torrella, impulsor del Concili Provincial de la Tarraconense, es va alegrar que la Santa Seu hagi designat un bisbe jove com a successor seu i va desitjar a Mons. Martínez i Sistach un llarg mandat a la seu de sant Fructuós.

Després de descobrir la placa al claustre de la catedral de Tarragona que perpetua la celebració del Concili Provincial Tarraconense, el doctor Ramon Torrella va recordar que el seu pare, en saber que havia estat designat pastor de la seu de Sant Fructuós, li va dir que «ser arquebisbe de Tarragona era el millor regal que em podia fer el Sant Pare. El temps li va donar la raó», digué el prelat. «Durant els anys que vaig treballar a Roma hi havia molta gent que aspirava al cardenalat —continua dient—, a mi m'era indiferent, però en canvi, anar a una església local era posar-se més directament al servei de l'Església de Jesucrist».

A les cinc de la tarda del diumenge 6 d'abril, l'arquebisbe Torrella va arribar al pla de la catedral. Les quatre colles castelleres de la ciutat van aixecar sengles pilars per flanquejar l'entrada del prelat, per darrera vegada, com a titular de la seu primada. Les autoritats civils i militars no hi van faltar, encapçalades per l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal. Amb el doctor Torrella van concelebrar l'Eucaristia els bisbes auxiliars de Barcelona Carles Soler, Jaume Traserra i Ramon Daumal (emèrit). També van participar, com a concelebrants, l'abat de Poblet, Maur Esteve, i el de Montserrat, Sebastià Bardolet, a més de 17 canonges del Capítol Catedral i 140 sacerdots diocesans, en un temple que va reunir prop de 3.000 persones.

Mons. Ramon Torrella, en acabar l'homilia, que es va centrar en l'Evangeli del dia, va proclamar el seu agraïment a Déu, als pontífexs Pau VI i Joan Pau II, així com als seus germans a l'episcopat, clergat, religiosos i a tota la comunitat de creients. L'arquebisbe també va dir que va presentar la renúncia el 6 d'agost de 1996 perquè «vingués un bisbe jove, desig que ha fet possible el papa Joan Pau II. Desitjo que el nou arquebisbe, Lluís Martínez

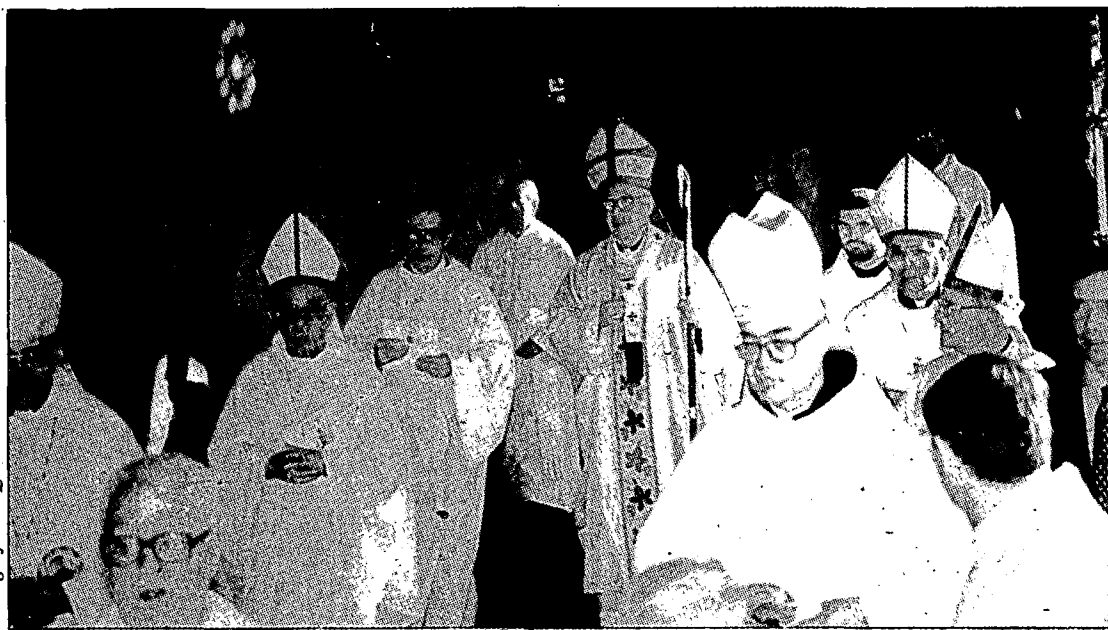
i Sistach ho sigui per molts anys».

El prelat va explicar com es va rebre fa uns anys la disposició del Vaticà que establia com a preceptiva l'edat de 75 anys perquè els bisbes presentessin la seva renúncia.

Aquesta normativa «va costar de ser acceptada pels bisbes més grans, i ara t'adones que quan arriba el moment també és feixuc, però és bo. Si el gra de blat quan cau a terra no mor, queda sol; però si mor, dona molt de fruit».

Paraules de comiat de Mn. Aragonès

El degà del capítol catedral i vicari general de l'arxidiòcesi, Joan Aragonès va ser l'encarregat de pronunciar unes emotives paraules de comiat al doctor Torrella, que durant 14 anys ha regit els destins de l'Església tarragonina. El vicari general va assenyalar en clara referència a certes actituds decebedores al voltant dels darrers anys de pontificat de l'arquebisbe, que «en l'exercici del vostre ministeri també vós podeu dir com sant Pau: "He servit el Senyor enmig de les proves que m'han vingut". Proves que us han fet dir: "Ja en tinc prou", abans d'arribar a l'edat canònica de la jubilació episcopal». Mn. Aragonès ha escrit un article a la revista *Església de Tarragona*, que ha dedicat un número monogràfic a la marxa de Mons. Torrella, on li agraeix la convocatòria del Concili Provincial Tarraconense, en què es va viure «un debat eclesial a la vegada profund i captivador, agosarat i serè, com també la vivència fraternal i alegre entre discrepàncies de pensament». Mn. Aragonès manifesta compartir amb l'arquebisbe «el dolor de les reticències del senyor nunci en l'acte de clausura del Concili i les dificultats trobades en la

Mons. Torrella es va acomiadar dels diocesans després de 14 anys com a pastor de la seu primada.

recognitio romana. I és en aquest dolor que jo també em pregunto: pitjor per a ells? No, pitjor per a tota l'Església».

Ramon Torrella, enmig d'aplaudiments que van ressonar a les naus de la catedral, va rebre de mans del doctor Joan Aragonès el llibre titulat *Itinerari d'un Concili*, que recull un bon nombre d'escrits de l'arquebisbe relacionats amb l'esmentada assemblea sinodal.

A la mateixa hora que Mons. Torrella s'acomiadava de l'arxidiòcesi de Tarragona, Mons. Lluís Martínez i Sistach, ho feia de la de Tortosa en una emotiva Eucaristia que va tenir lloc a la catedral tortosina. En aquest cas la diòcesi l'obsequià amb un bàcul, símbol de la tasca pastoral que haurà de dur a

terme a la seu de sant Fructuós. L'orfebre hi ha esculpit tres escuts: el particular del prelat, el de la Conferència Episcopal Tarraconense i el logotip de la diòcesi de Tortosa.

En la monició d'entrada, Mn. J. M. Tomàs, que va ser vicari general, explicà com el bàcul li recordaria la diòcesi germana i veïna, les antigues ovelles del ramat tortosí. Quan el bisbe el va rebre de mans de tres representants laics, l'assemblea va aplaudir els primers passos del arquebisbe electe de Tarragona. Molts grups el van acompanyar en la presa de possessió de la seu primada i metropolitana el diumenge 13 d'abril.

**Joan Boronat
J. Blanc i Bahima**

BARCELONA

Un estand de turisme religiós de Catalunya

BARCELONA.— Del 24 al 27 d'abril es presentarà un estand de turisme religiós de Catalunya en el Saló Internacional de Turisme de Barcelona. Aquesta iniciativa, promoguda pel Secretariat Interdiocesà de Turisme de Santuaris i les delegacions de Pastoral de Turisme, vol mostrar els llocs de la geografia religiosa, la seva història i art, els seus atractius paisatgístics, i les possibilitats que ofereix de trobar-se amb Déu, amb els germans i la natura.

L'estand també té la missió de donar a conèixer els principals santuaris de Catalunya, els seus serveis religiosos i d'acolliment, juntament amb altres serveis de bar-restaurant i d'hostatgeria en general. L'estand estarà decorat amb un mapa de Catalunya on s'indicaran els principals santuaris. Es donaran pòsters, goigs, estampes i una guia de santuaris i cases religioses i els serveis que ofereixen.

Salvador Batalla

Barcelona

Cridats a ésser llevat i ferment

■ Acte commemoratiu amb motiu del 50è aniversari dels Instituts Seculars

BARCELONA.— Amb el lema «Cridats a ésser llevat i ferment», els catorze Instituts Seculars presents a la diòcesi de Barcelona han convocat una jornada commemorativa del 50è aniversari de la constitució Apostòlica Provida Mater Ecclesia, que va obrir un nou camí a la vida consagrada des de la secularitat. La celebració es farà el diumenge 20 d'abril a La Salle Bonanova, i la jornada es clourà amb la celebració d'una Eucaristia a la catedral.

El 2 de febrer de 1947 el papa Pius XII va promulgar la Constitució Apostòlica Provida Mater Ecclesia, amb la qual el magisteri pontifici impulsava a viure des de la secularitat i la consagració. Per aquest motiu la Conferència Diocesana d'Instituts Seculars de Barcelona, ha organitzat un acte a La Salle Bonanova, amb dues ponències a càrrec de Lydia Jiménez, presidenta de CEDIS (Conferència Española de Institutos Seculares) i de Mn. Ramon Prat i Pons, ponent del Concili que parlarà sobre «La missió dels laics consagrats segons les resolucions del Concili Provincial Tarraconense». Els organitzadors esperen que la jornada serveixi per donar a

conèixer la missió dels Instituts Seculars que estan formats per persones que volen comprometre radicalment la seva vida en el seguiment de Jesucrist, vivint entregats a Déu i als homes en el món, i ser *llevat i ferment* en la societat com diu el lema de la jornada.

A la tarda se celebrarà una missa d'acció de gràcies, presidida per Mn. Josep Anton Arenas, delegat episcopal per a la Vida Consagrada, en què pregaràn perquè «puguem assegurar a l'Església, d'acord amb l'indole específica de cadascun, una presència incisiva en la societat».

C.C.

Breus

Festes en honor de la Mare de Déu de les Pinyeres

EL MASROIG (PRIORAT).— Uns dies després de Setmana Santa és tradició que al Masroig (Priorat) se celebrin les festes en honor de la Mare de Déu de les Pinyeres. El dissabte és el dia més concorregut, quan totes les famílies del poble i rodalies es reuneixen a l'ermita. Així, doncs, el 5 d'abril passat es va celebrar la missa en honor a la Verge. Havent dinat, els nens i les nenes de l'escola del poble van fer alguns balls tradicionals i, després, es va portar la talla de la Mare de Déu fins al poble, on va romandre durant els nou dies que se celebrà la novena en honor seu.

Carme Munté

Veneçuela reconeix la solidaritat de Mn. Riba

VIC.— El capellà de Sant Julià, Àngel Riba va rebre un homenatge a Barquisimeto (Veneçuela) en reconeixement als vint-i-vuit anys que hi ha estat fent tasques d'ajut humanitari. El capellà osonenc hi va fundar la Ciudad de los Muchachos, una llar per a nens orfes i incapacitats, on se'ls ensenya un ofici per allunyar-los de la delinqüència. C.C.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests Cinc Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot Ekpene (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huaraz (Perú)	64 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIU adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

«Ofereixo el Santuari a tots els que volen créixer humana i cristianament»

■ Mn. Josep Font Gallart, director del Centre d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer

URGELL.— El Centre d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer ofereix trobades, grups de pregària, exercicis espirituals, i diverses activitats adreçades a laics i preveres. Mn. Josep Font Gallart, el seu director, parla de les millores que s'han fet a la casa per fer-la més acollidora, i ens convida a passar-hi uns dies de pregària i contacte amb la naturalesa.

—Mn. Josep, fa quatre anys que esteu al front del Centre d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Quin balanç en fa?

—Amb quatre anys he viscut moltes coses, algunes molt agradables, altres no tant. Ara la casa té, bàsicament, allò que necessita per oferir un servei adient i jo conec el terreny i sé el que puc i el que no puc esperar. Els ànims, gràcies a Déu, no em manquen.

—Què s'ha fet durant aquests anys pel que fa a l'acondicionament de la casa i a les activitats?

—En l'acondicionament de la casa s'ha fet molt: s'han sanejat les canonades; s'ha portat aigua de la ciutat; s'ha instal·lat la calefacció; s'ha renovat la teulada de la capella; s'ha condicionat l'hort com a jardí; s'han pintat la planta baixa i el primer pis; s'ha independitzat la casa del restaurant fent una paret i

Mn. Josep Font fa quatre anys que dirigeix el Centre d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer.

unes portes; s'han construït uns sanitaris al costat del menjador del restaurant, i s'han habilitat dues sales per a reunions. També hem reconstruït la teulada de la nau central del Santuari i estem recollint diners per poder construir la llanterna, a fi de fer el temple més lluminós.

Pel que fa a les activitats realitzades, hi ha hagut una mica de tot: trobades, recessos, escola de pares, exercicis espirituals, grups de pregària, curssets, reunions. S'han fet unes 200 activitats i hi han participat més de 4.000 persones.

—Quin tipus de públic ve a la casa?

—Hi ha tres grups d'activitats: les

organitzades pel Bisbat (Consells Presbiterals, Consell de Pastoral, recessos per a capellans); les organitzades per la casa, que són les més nombroses: curssets, jornades, trobades, grups de pregària. Hi han vingut moltes persones interessades, sobretot, de Balaguer i comarca. Finalment, hem acollit el públic que ha demanat la casa: matrimonis de Lleida, convivències de col·legis, religiosos, etc.

—Com veu des del Centre el món d'avui?

—Per respondre a aquesta pregunta es podrien escriure llibres. Simplificant molt, diria que hi ha dos móns: el de la societat de consum, de la superficialitat i la política on es busca la felicitat en el poder, en el posseir, en el plaer, i en el que s'està content quan es pot pujar un centímetre més amunt del que és al nostre costat. I per una altra banda, el de les persones que lluiten per no deixar-se endur per la superficialitat i el materialisme; cultiven els valors humans i transcendents; cuiden la pregària i assoleixen una felicitat molt més real i profunda.

Penso que per aquí passen, sobretot, els segons. Són persones que han descobert que el que val és l'interior de la persona, allò que som, i que la vertadera felicitat es troba dins i no fora. Brindant el Santuari i la Casa a tots aquells que volen parar-se a escoltar l'Esperit

Sant i créixer tan humanament com cristianament; i expresso el meu desig que cada dia hi hagi més persones que descobreixin el tresor que tenim amagat dins nostre, en bé de l'Església i de la humanitat.

C.C.

Santuari del Sant Crist
Tel. 973/ 44 53 35
25600 BALAGUER

Solsona

L'església de Navàs celebra el seu centenari

NAVÀS.— Aquesta parròquia del Llobregat solsoní celebra els cent anys de la construcció de la seva primera església. L'any 1897 es va construir un temple nou dins de la parròquia del Mojal per facilitar el compliment dels deures religiosos als feligresos del raval de Navàs.

El constant creixement d'aquest grup humà i la disminució dels habitants del Mojal van fer que l'any 1909 aquesta església passés a ser parròquia independent de la del Mojal. Els catòlics navassencs, ara commemoren el centenari de la construcció d'un temple que va esde-

venir la parròquia de Navàs. La primitiva església va ser cremada en part entre 1934 (la nit del 6 d'octubre va ser especialment dolorosa a causa de l'assassinat del seu rector, Mn. Josep Morta), i el juliol de 1936, però refeta i ampliada un cop acabada la guerra.

Per celebrar dignament l'efemèride centenària es va constituir una comissió presidida per l'actual rector Mn. Camil Viladrich, que comprèn quatre camps: l'espiritual, l'històric, el cultural i el material. Cadascuna d'aquestes subcomissions formades per sacerdots, religiosos i laics i laiques de Navàs, ha

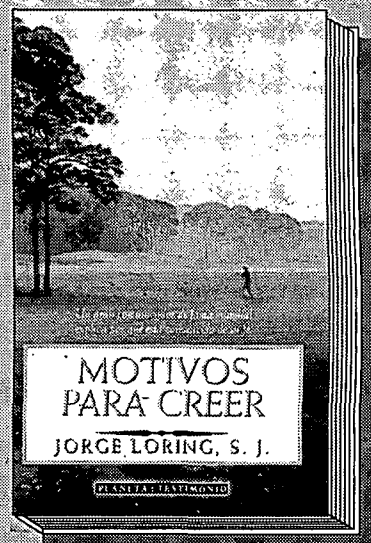
elaborat els seus plans d'actuació que es duran a terme al llarg de 1997.

En el primer camp, ja s'han celebrat diverses conferències a càrrec dels mossens Josep Rota i Climent Fornier, que van ser rectors de Navàs en èpoques ben característiques i diferenciades; i de l'actual rector Mn. Camil Viladrich. El bisbe Antoni Deig, que és navassenc, va participar en la festa d'inauguració de les celebracions. La darrera conferència va anar a càrrec de Mn. Joan Bestard, de Mallorca, que va parlar sobre el decàleg de la parròquia ideal.

Lluís Badia i Torras

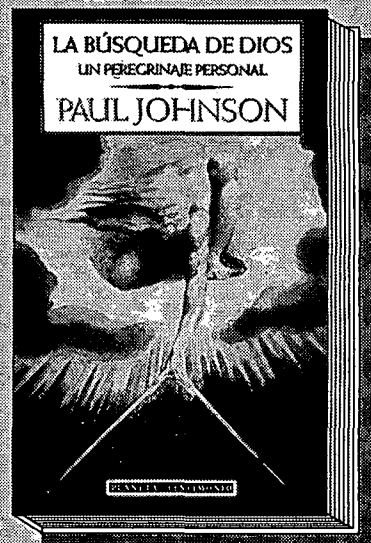
colección

PLANETA + TESTIMONIO

JORGE LORING, S. J.

El autor de
«Para salvarte»
explica por qué está
convencido de su fe.

PAUL JOHNSON

Un libro esclarecedor
sobre la pregunta más
importante que los seres
humanos podemos
hacernos: ¿existe Dios?

EDITORIAL PLANETA

Barcelona

Anunciar Crist des del llenguatge dels joves d'avui

■ El Festival de la Cançó Missionera es va celebrar amb el lema «Veniu, veieu i anuncieu»

BARCELONA.— Un grup de joves de la parròquia Nuestra Señora del Rosario van ser els guanyadors del Festival de la Cançó Missionera de la diòcesi de Barcelona, el 6 d'abril passat al Col·legi Salesians d'Horta. Amb el lema «Veniu, veieu i anuncieu», uns deu grups de joves, i també nens i famílies, van participar en aquesta activitat missionera que Cristians sense Fronteres (CSF) organitza des de fa més de 13 anys per tot l'Estat espanyol amb la intenció d'evangelitzar des de la música.

El que importava era participar, així que els guanyadors no van rebre un premi en metàl·lic, sinó que tots els participants van col·laborar amb un donatiu per ajudar projectes de promoció de nens, joves i famílies. Segons Dionisio Portela, coordinador de CSF a Catalunya, l'objectiu d'aquest festival missioner és «convidar tots els grups cristians a unir les seves veus i la seva creativitat per anunciar Crist des del llenguatge dels joves d'avui».

La cançó missionera té tres nivells. Tot comença en el centre (parròquia, escola, grup), on després d'una catequesi compartida, es tria la lletra i la música, originals i inèdites, que s'han de basar en un lema determinat. Aquest any el lema és «Veniu, veieu i anuncieu» per unir-se

al missatge del Sant Pare als joves del món amb ocasió de la propera Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà el mes d'agost a París. Els organitzadors van enviar una carta als col·legis i parròquies amb una catequesi sobre el lema de la cançó missionera que es basa en l'Evangeli segons Sant Joan, (1, 35-51).

Els joves a la tarda, i també els nens de 6 a 14 anys i les famílies integrades per pares i fills durant el matí, que havien enviat la lletra i la música, van participar en el Festival de la Cançó Missionera de Barcelona. Els grups guanyadors de cada modalitat representaran a la seva ciutat al festival a nivell

La lletra de les cançons cada any es basa en un lema cristià.

nacional que serà a Burgos per als joves el 19 i 20 d'abril, i a Vigo per a nens i famílies el 2 i 3 de maig.

Cristians sense Fronteres organitza cada estiu diverses trobades missioneres al Monestir de Silos, a Burgos. Aquest estiu, a més a més, han preparat una oferta especial per acompanyar el Sant Pare a la Jornada Mundial de la

Joventut de París. El viatge del 13 al 26 d'agost inclou uns dies de preparació a Silos, una visita al Santuari de Lourdes, i l'estada a París, segons el pla conjunt de la Conferència Episcopal espanyola, del 19 al 24 d'agost. Si voleu més informació us podeu posar en contacte amb el CSF al tel: 568 16 52.

Glòria Carrizosa

Girona

Un miler de nois i noies viuen la Pasqua Jove

SANTA MARIA DEL COLLELL.— Gairebé un miler de joves de la diòcesi es van aplegar la nit de la vetlla pasqual al santuari de Santa Maria del Collell, a prop de Banyolés, on van poder assistir des de la tarda a una sèrie de tallers preparatoris del que seria la gran vetlla nocturna. Els tallers d'aquesta nova edició de la Pasqua Jove, que ja són una tradició al bisbat, van estar dedicats sobretot al món de la pobresa i la marginació, i feien referència a la sida, als immigrants, a la presó o a la pobresa com a opció de vida. També hi va haver racons dedicats a les missions, al Quart Món o als barris marginals. Els joves podien escollir dos tallers, i molts van optar pel dedicat a la sida.

Després de sopar i d'assajar els cants, va començar la vetlla, presidida pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon. Un pregó a càrrec del diaca

Ferran Jarabo va iniciar la celebració litúrgica. En el seu missatge pasqual, el bisbe va avisar els joves dient: «Us toca viure en la provisionalitat, i l'abast i el ritme de l'economia, la tecnologia, la informàtica i el que anirà venint estan eclipsant les grans qüestions de la persona i de la humanitat.» També els va dir que «el seguiment de Jesucrist és un programa de vida que no té publicitat, i el qui opta per aquest camí sol ser marginat a l'hora de les grans audiències». Finalment, el prelat va afegir: «La marginalitat de la creu esdevé denúncia per als benpensants del món.» L'himne de la Pasqua d'enguany va ser escrit per Tony Miralles. Després d'aquest acte, que va ser molt participatiu, els joves van tenir l'oportunitat de continuar celebrant la Pasqua fent gresca fins ben entrada la nit.

Miriam Díez i Bosch

Torna el Multifestival David

Quins valors transmetem a les generacions del segle que ve? Qui ha de proposar els valors al jovent? Aquestes preguntes i moltes d'altres es plantejaran en la dotzena edició del Multifestival David, que parlarà sobre art, política, espiritualitat i humanitats; i se celebrarà un cop més al Monestir de les Avellanes (Lleida), del 3 al 7 de juliol.

Aquesta experiència, recomanada per a joves i adults, aquest any ens convoca amb el tema «Valors per al segle que ve». Tothom en parla: en els mitjans de comunicació, en la reforma educativa, i la gent del carrer, que es refereixen a la «necessitat d'una ètica del comportament», a la «pèrdua de valors» o a la «dramàtica extensió de la corrupció». El Multifestival David també en parlarà en els seminaris, en els tallers, en les cançons i en les pregàries. Un grup de pensadors i conferenciantes discutiran les preguntes que es plantejgin, proposaran vies de diàleg i donaran pautes d'orientació. Si esteu interessats en la proposta, o voleu més informació, us podeu adreçar al carrer Rivadeneyra, 6, 4t - 08002 Barcelona. Tel. (93) 412 24 24.

G.C.

El bisbe Martí i Alanis ordena quatre diaques a la Pobla

■ El prelat va analitzar les causes de la crisi actual de vocacions

LA POBLA DE SEGUR.— El bisbe Joan Martí i Alanis va conferir, el 16 de març passat, l'orde del diaconat a quatre seminaristes diocesans: Gerard, Eduard, Lluís i Albeiro.

La celebració litúrgica va presentar les característiques de gran solemnitat. El bisbe va presidir la cerimònia acompanyat de trenta preveres diocesans, rector i vicerector del Seminari Interdiocesà de Barcelona. A l'homilia, Mons. Martí i Alanis va analitzar les causes de la crisi actual de vocacions, i va manifestar que no es pot caure en el «simplicisme» de reduir-les a l'àmbit eclesial, sinó que són conjunturals, per exemple, la manca d'ètica, la pèrdua de valors, etc., que es donen en la societat. Va glossar el sentit del servei que és el carisma del diaca i la virtut que avui fa funci-

Els quatre nous diaques, d'origen colombià.

onar moltes organitzacions altruistes.

Els quatre diaques d'origen colombià són: Manuel Gerard Guzman, de 33 anys; Lluís Eduard Salinas, de 30; Lluís Miquel Sánchez, de 32, i Albeiro Vázquez, de 28. Actualment

fan l'etapa d'iniciació pastoral a la Pobla de Segur, Agramunt, Tremp i Viella. Possiblement seran consagrats preveres aquest mateix any.

Antoni Mirabet

Càritas actua contra noves formes de pobresa

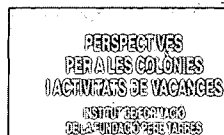
ANDORRA LA VELLA.— Actualment sis programes configuren l'organigrama d'ajuda social de Càritas andorrana. D'aquesta forma, Càritas lluita contra el que anomena «les noves formes de pobresa». «El Rober» de Càritas distribueix roba recollida en comerços i donada per famílies, «Suport» atén les famílies amb un sol progenitor i fills. Les Càritas parroquials ofereixen atenció primària per a les famílies que necessiten ajuda econòmica, habitatge i feina. El programa «Mou-te» ajuda persones soles, sense sostre ni mitjans per cobrir les necessitats elementals. «Transeünts» s'ocupa de la gent que va a Andorra a buscar feina. Pel que fa al voluntariat, Càritas vol formar grups per ajudar escolars, avis i malalts, que necessiten orientació i suport.

A.M.

Claret

NOVETATS!

PERSPECTIVES PER A LES COLÒNIES I ACTIVITATS DE VACANCES

Col·l. Animació
Sòcio-cultural 17
288 pàg. — 2.100 ptes.

Recull de les conferències i ponències presentades en el Simposi Europeu (Barcelona 11, 12 i 13 de novembre de 1994), organitzat per l'Institut de Formació de la Fundació Pere Tarrés (l'Escola de l'Esplai), i que va reunir més de tres-cents especialistes. L'ocasió va ser el centenari de les primeres colònies de vacances, que van tenir lloc a Catalunya l'estiu de 1893.

M. Dolores Laguna EL RECORD DE LES CAMPANES M'ACOSTÀ A L'ASIL

Testimoni de 15 anys de treball amb vells

Col·l. Els Daus 172
120 pàg. — 950 ptes.

M. Dolores Laguna ens ofereix una visió viva i viscuda del món dels vells. Ens ho explica amb gràcia i vivesa, aportant vivències, sentiments i reflexions, i amb unes quantes històries de vida que il·lustren i donen caliu a tot el llibre. Unes pàgines impactants que obren un món per a molts insospitat.

B I C E LA RESILIÈNCIA O EL REALISME DE L'ESPERANÇA Ferit, però no vençut

Col·l. Els Daus 174
96 pàg. — 900 ptes.

Molts infants amb risc de desenvolupar determinats problemes del seu entorn, de fet no els desenvolupen. Per això convé detectar en els infants «problemàtics» algunes àrees de possible solidesa sobre les quals puguin construir o reconstruir les seves vides. Aquest llibre introdueix un canvi de perspectiva: no fixar-se en els déficits sinó en les capacitats.

Raymond E. Brown JESÚS EN EL NOU TESTAMENT Introducció a la cristologia bíblica

Col·l. Paràbola 8
254 pàg. — 2.350 ptes.

¿Com respon el Nou Testament a la pregunta de Jesús: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» ¿Quina consciència tenia Jesús de qui era, i com l'hauria formulada ell mateix?... El P. Brown ens fa veure com s'ha anat elaborant la comprensió de Jesús, Fill de Déu, Crist i Senyor, i com s'ha afirmat la fe en la seva divinitat. Un llibre de referència obligada d'ara endavant...

Barcelona

Un càlid homenatge a Mn. Josep M. Comerma

■ El bisbe Carrera va destacar el seu treball a favor de l'ensenyament i la cultura

SANTLLORENÇ D'HORTONS.— El poble de St. Llorenç d'Hortons ha dedicat una plaça espaiosa i enjardinada en homenatge a Mn. Josep M. Comerma i Colet, que va ser rector de la localitat de l'any 1954 al 1962.

La diada es va iniciar amb una missa solemne presidida pel bisbe auxiliar Mons. Joan Carrera i amb la presència de l'arxiprest de l'Anoia, Mn. Josep M. Aragonès, de l'actual sacerdot de St. Llorenç i altres sacerdots. El bisbe Carrera, amic de Mn. Comerma, va parlar del seu sentit de la justícia i del seu interès pel progrés de la persona:

«Ell va promoure el cooperativisme, la democràcia i la catalanitat perquè era un home que projectava l'Evangeli a la vida de cada dia. Mn. Comerma també estava preocupat per l'ensenyament i la cultura, i aquest neguit el va portar a crear una escola activa i catalana en un barri difícil com el de la Guineueta (Escola Ginesta), i a impulsar la Fundació d'Escoles Parroquials.»

Mn. Josep M. Aragonès va recordar que en arribar al

El bisbe Carrera va beneir la plaça dedicada a Mn. Comerma.

Penedès, fa 37 anys, va comptar amb el suport de Mn. Comerma, que havia endegat el Cercle d'Estudis per a capellans. Va afegir que «amb la seva alegria encomandissa, plena de fe i esperança, ens animava a afrontar situacions difícils» i que en reconeixement a aquesta tasca, en aquells anys, es va crear l'arxiprestat de Sant Sadurn d'Anoia.

Josep M. Solé i Mercadé

Tarragona

L'Arquebisbat presenta un estudi per optar al pla de restauració de catedrals

TARRAGONA.— L'Arquebisbat de Tarragona ha tramès un estudi detallat al Ministeri de Cultura com a pas previ per poder accedir als ajuts que preveu el Pla Nacional de Catedrals, conveni que es va signar el 25 de febrer passat entre l'Administració central i la Conferència Episcopal espanyola.

Aquesta iniciativa respon al fet que la catedral de Tarragona precisa una urgent intervenció global per evitar el progressiu deteriorament del temple. El projecte presentat al Ministeri de Cultura ha estat elaborat per l'arquitecte reusenc Joan Figuerola, el mateix que ha confegit el projecte de restauració dels vitralls de la catedral, que executen els germans Vallès.

Segons ha declarat el vicari general de la diòcesi, Mn. Joan Aragonès, «l'actuació més prioritària a la catedral és la restauració de la façana est, la que dona al carrer de les Coques, una vegada s'hagi restaurat el cimbori. Ara mateix es procedirà a reconstruir els vitralls del cimbori i de la façana de llevant».

Joan Boronat

FUNDACIÓ OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA

L'Obra Ntra. Sra. de Fàtima és una Fundació, sense ànim de lucre, que, des de fa molts anys, assisteix malalts tuberculosos, nens petits i àvies.

Vostè ens pot ajudar col·laborant en alguna de les necessitats més urgents que tenim actualment i que són:

PER A LA RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

- ☐ 1 furgoneta per al trasllat d'àvies 2.000.000 ptes.
- ☐ Reconversió d'una cambra de bany en bany geriàtric 800.000 ptes.
- ☐ 1 centrifugadora oscil·lant per a l'eixugada de la roba 750.000 ptes.

PER AL CENTRE D'ACOLLIDA DE NENS I NADONS

- ☐ 10 llits i matalassos nous per a les cambres dels nens. Cost/unitat 30.000 ptes.
- ☐ Calçat i roba per als 30 nens 200.000 ptes.
- ☐ Reforma de la cambra de bany i vestidor del personal del Centre 700.000 ptes.

Agraïm de tot cor les aportacions rebudes de:

- Fundació M. Fca. de Roviralta, pel finançament del canvi de canonades d'aigua freda i calenta per a la Residència d'àvies.
- Promovisión, SL, per la producció d'un vídeo de les activitats assistencials de la Fundació.
- Fichet, SA, pel lliurament d'un armari de seguretat per a la Llar Infantil.
- Família C.M. pel seu donatiu de 40.000 ptes.
- Nutrexpa, per l'aportació de productes alimentaris per als nens de la Llar Infantil.

Podeu fer el vostre donatiu a:

- Secretaria de la Fundació, Pau Claris, 119, 3r 1a - 08009 Barcelona. Tel. (93) 215 15 93
- El compte corrent de la Fundació, a "la Caixa", número 2100 0022 10 0200556450

(Les persones físiques es podran deduir el 20% de la quantitat facilitada en la seva declaració anual de l'IRPF.)
(Els donatius d'empreses i entitats són deduïbles en l'impost de societats.)

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Barcelona

Catalunya i les Illes tenen 146 seminaristes

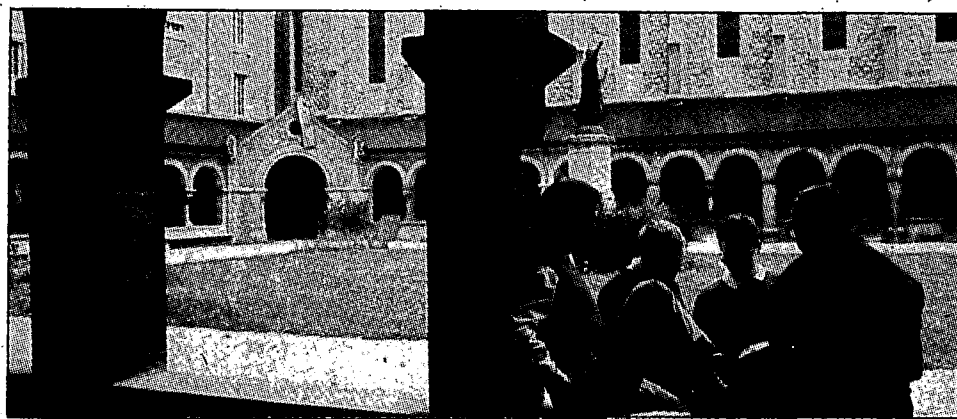
■ Menorca i Solsona no van ordenar cap prevere el 1996

BARCELONA.—Segons les estadístiques dels darrers cinc anys dels seminaris de Catalunya i les Illes, actualment hi ha 146 seminaristes, enfront dels 153 del curs passat i els 175 del curs 1994-95. Tot i aquesta davallada en el nombre de seminaristes catalans, compartida també pel nombre total a l'Estat espanyol (1.900 davant dels 1.918 del curs anterior), es detecta un increment de vocacions a l'Església universal, que ha passat a tenir 289 sacerdots més que l'any 1995. Estancament i estabilitat defineixen la situació vocacional dels seminaris catalans.

Segons l'Anuari Pontifici de 1996, el nombre de sacerdots en tot el món és de 404.570, dels quals 262.418 corresponen al clergat diocesà. Les ordenacions sacerdotals al món el 1996 van ser 8.800 i van morir 8.000 sacerdots. Pel que fa a Catalunya i Balears, la situació és d'estabilitat però hi ha moltes necessitats. Aquest curs 1996-97 hi ha 146 seminaristes catalans, i el nombre d'ordenacions de l'any passat va ser de 21. Cal destacar els 14 seminaristes d'Urgell provinents de Colòmbia. Davant d'aquesta situació, el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives proposa un conjunt d'ac-

cions que l'Església catalana pot dur a terme.

Hi ha tres eixos importants de l'acció pastoral que les vuit diòcesis volen fer: pregar a Déu perquè envii més sacerdots, dur a terme un treball pastoral per suscitar unes comunitats cristianes més generoses en tots els camps de vida cristiana i d'acció, i fer més clara la proposta del servei sacerdotal. Per altra banda, també es vol comunicar millor la vocació sacerdotal com a projecte de vida plenament vàlid avui i per al Tercer Mil·lenni. Per tant, seria interessant donar a conèixer més el que estan fent milers de bons sacer-

L'Església vol estar més atenta a les sensibilitats dels joves d'avui per promoure les vocacions.

dots: el seu anunci de l'amor de Déu en un món necessitat d'amor i de valors autèntics, el seu servei als pobres i marginats, la seva presència en llocs de frontera, etc. Una altra de les accions que l'Església vol promoure és estar molt atenta a les joves generacions. Aprofitar les edats en què són més sensibles a propostes de generositat i de trobar grans ideals per a la seva vida (de 14 a 20 anys), vetllar més per la seva formació en la catequesi i procurar-los un acompanyament personalit-

zat. Altres punts són: donar suport a les famílies en la tasca d'educació cristiana dels seus fills; promoure en les parròquies i moviments apostòlics de joves trobades específiques per reflexionar al voltant de la vocació al ministeri i a la vida consagrada; revisar i millorar alguns aspectes de l'actual treball eclesial amb els més joves; i proposar la donació en el sacerdoci a alguns joves que ja estan treballant en tasques eclesials.

Miriam Díez i Bosch

EL MIRACLE

Sota la direcció dels monjos benedictins d'El Miracle i de Montserrat i l'acolliment de les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, la CASA D'ESPIRITUALITAT D'EL MIRACLE disposa d'unes instal·lacions i serveis adients en un ambient acollidor, enmig d'una natura plàcida i solitària, que estan a disposició de les

PARRÒQUIES

per organitzar tota mena d'activitats: reunions d'equips, grups i moviments. Pelegrinatges. Catequistes. Grups d'espiritualitat. Consells parroquials. Convivències i trobades, etc.

- * 16 anys d'experiència al servei de l'Església de Catalunya.
- * Pràcticament tots els mesos de l'any organitza Recessos de cap de setmana i Exercicis espirituals.
- * Més de 2.000 persones, individualment o en grups, són acollides al llarg de tot l'any.
- * Més de 30.000 persones visiten cada any el Santuari, que recull considerables valors religiosos, històrics i artístics.
- * La capacitat de la Casa permet atendre diversos grups i realitzar activitats diferents alhora.

PER INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Telèfon: (973) 48 00 45
Fax: (973) 48 02 43
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Breus

«Solc», una nova revista del bisbat de Solsona

SOLSONA.—Ja ha sortit el segon número de la revista *Solc*, que publica el bisbat de Solsona per informar sobre tot el que succeeix a la diòcesi, als arxipresbiterats i a les diverses parròquies. El bisbe Antoni Deig s'alegra d'aquesta nova revista, ja que «moltes vegades ens queixem de la manca d'informació que tenim de la nostra Església en general, i no cal dir de la poca cosa de què som informats referents a la diòcesi de Solsona. Estic parlant dels mitjans de comunicació del nostre país i del nostre Estat». Mons. Deig pensa que aquesta és una bona forma de posar remei a aquesta manca d'informació, perquè fins ara només tenien el Butlletí Oficial titulat *Església de Solsona*, «que arriba als agents de pastoral més significats de la nostra diòcesi, però no pas als nostres fidels».

C.C.

Es rehabilitarà la rectoria de Siurana

SIURANA.—La casa de la rectoria de Siurana, a la comarca del Priorat, ja té enllestit el projecte d'actuació de la segona fase de rehabilitació d'aquest emblemàtic edifici datat del segle XII, propietat de l'Arquebisbat de Tarragona.

La rehabilitació de l'edifici, distribuït en dues plantes de 160 metres quadrats i unes golfes, a més del projecte del museu, també inclou en un futur proper el condicionament del primer pis i les golfes, que es podrien convertir en una petita casa d'acollida per a tandes d'exercicis espirituals.

Actualment, les dependències de la planta baixa s'utilitzen per a les reunions del patronat de Siurana i amb la primera actuació que es va fer es va habilitar un petit espai on s'exposen diferents troballes, sobretot peces de sílex, ceràmiques i monedes antigues. Aquest espai serà rehabilitat i ampliat.

Joan Boronat

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
*Cardenal, arquebisbe de
Barcelona*

Cèlibes amb el cor indivís

Tres homes joves, la tarda del dia de Sant Josep, van respondre «Sí» a la meua pregunta: «¿Voleu i prometeu davant del Senyor i de la seva Església, com a signe de la vostra consagració a Crist, observar durant tota la vida el celibat per causa del Regne del cel, al servei de Déu i dels homes?»

Abans, els havia fet present que accedien al diaconat lliurement, moguts per un amor sincer a Jesucrist el Senyor, a fi de viure en aquest estat amb una donació total, i que, consagrant-se a Crist d'una manera nova i excel·lent, s'unirien amb ell més fàcilment i amb el cor indivís. «Així,

amb la vostra vida i amb els vostres costums, sereu per als germans com un senyal que Déu ha de ser estimat per damunt de tot i ha de ser servit en tot, amb preferència a tot.»

Un cop més em recordava que, just aquests dies, passat Pasqua, vaig acceptar, en decidir d'entrar al Seminari, allò que el Senyor em demanava de feia temps: que consagrés la meua vida a ell i als germans com a prevere diocesà. Vaig dubtar un cert temps entre la vocació religiosa —cosa lògica, pel fet de ser alumne d'un col·legi dels jesuïtes— i la diocesana.

Per a mi, tant en una hipòtesi com en l'altra, es tractava de consagrar la meua vida d'una manera total i per sempre al Senyor, i el lliurament, en allò fonamental, era igual en totes dues opcions. Aquesta era la raó fonamental de decidir-me pel sacerdoci. No tots els treballs ministerials m'agradaven, sinó que me'ls mirava com una conseqüència de la meua consagració a Jesucrist. No ho tenia tot clar, però sí la prioritat per la qual Jesús cridà els dotze primers: «Perquè estiguessin amb ell.» «I ho van deixar tot, i el van seguir.»

I aquesta prioritat, de lliurament a ell amb el cor indivís, era també la dels 44 condeixebles que ens vam ordenar junts uns anys més tard.

Tant és així, que, gràcies a Déu, cap d'ells no ha abandonat el sacerdoci. Quan ens reunim, els qui no són amb nosaltres és que ja són amb el Senyor. L'opció de tots nosaltres i dels qui ens han seguit, i de tots els qui a les dues diòcesis que m'han estat confiades he consagrat sacerdots, ha estat lliure del tot, també pel que fa al celibat. Per això, els sacerdots trobem que la insistència en l'anomenat «celibat opcional» no té prou en compte aquest fet: que ja hem optat lliurement pel celibat consagrat. Tan és així que, sense aquest, molts hauríem seguit un altre camí seglar o de vida cristiana.

I agraïm que l'Església respongui així a les paraules de Jesús sobre els qui romanen cèlibes «per causa del Regne del cel».

Constitueix un senyal de llibertat cristiana davant l'amor a Déu i per al servei dels germans. També en aquest aspecte, el camí que porta cap al futur del sacerdot i del sacerdoci no és un fals alliberament, sinó prendre's seriosament d'una forma radical l'Evangelí, perquè el celibat per motius religiosos només es pot viure d'una forma reeixida i cristianament creïble, quan és inserida en el conjunt d'una forma peculiar de vida espiritual: la sacerdotal, en el nostre cas.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

- ☐ JOSEPH L. CULEBRAS HIDALGO
Bishop's House
P.O. Box 25
Hwange
ZIMBABWE..... 25.584 ptes.

- ☐ DOLORES SOLE
R. de San Jose
Carretera 6, Núm. 45-22
Bogotá, 8
COLOMBIA..... 25.584pts.

- ☐ P. FERDINAD GUILLEN
Ekoan, Kalasans-PP. Piarist
H-10. Cite Verte B.P. 185
Yaounde.
CAMERUN..... 25.584 ptes.

- ☐ P. JOAQUIN BONMATI
B.P. 6
Akono
CAMERUN..... 25.584 ptes.

Només 340 missioners reben «Catalunya Cristiana» a tot el món. La resta, esperen un padrí.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreca

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: ☐ xec que adjunto ☐ air postal

☐ Domiciliació segons la següent autorització:

Banc / Caixa Oficina

[illegible]

Entitat Oficina DC C/C o Llibreta

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meua llibreta, els rebuts que li presentarà

«CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

CATALUNYA⁺≡ CRISTIANA

c/ Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel. 490 59 88 - Fax 490 20 35

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE HUMA I CRISTIA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

• **CASAL LOIOLA.**— C/ Balmes, 138 - Barcelona. El 18 d'abril, a les 19.30, presentació del llibre *Ja ara..., però encara no...!*, de Lluís A. Sobre-roca. Farà la presentació Mn. Joan Batlles i Aleu.

• **ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES DE L'INSTITUT DE TEOLOGIA.**— El 19 d'abril, a les 12.00, al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231 - Barcelona), conferència a càrrec de Jacint Duran, caputxí, sobre «L'alegria de sant Francesc d'Assís».

• **ORQUESTRA DE CAMBRA AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 20 d'abril, a la sala d'actes de la delegació territorial de l'Once, c/ Calàbria, 66, 2a planta - Barcelona. Concert per a orquestra, amb Lluís Sánchez i Enriqueta Just, violinistes, sota la direcció d'Andreu Biosca Tost, sotsdirector de l'orquestra Amics dels Clàssics. Obres

de Bach, Vivaldi, Boccherini, Balcells, Serra, Fecúndez, Solé i Català. El 22 d'abril, al local social, c/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona, a les 19.30, recital a càrrec de la soprano Júlia Conesa de Querol i la pianista Maria Canela.

• **CIC.**— Els dies 21 i 28 d'abril, curs impartit per Mn. Antoni Pladevall, historiador, sobre «Vida i societat catalana: segle XIX i inici del XX». A la sala Joan XXIII, Via Augusta, 205 - 08021 Barcelona, tel. 200 11 33.

• **CENTRE PASSATGE.**— Ptge. Mercader, 13 - 08008 Barcelona. El 22 d'abril, a les 18.00, conferència a càrrec de Mn. Joan Jarque, sobre «L'actitud de l'Església catòlica davant de l'ordenació de les dones».

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— V Taula rodona «Crèixer amb els anys». Tindrà lloc el 24 d'abril, a les 19.00, al Centre Passatge, Ptge. Mercader, 13 - Barcelona. Hi intervindran Maria Salut Camps, directora de la Fundació Amics de la Gent Gran; Josep de Delàs, patró de la Fundació Sergi i moderador de la Coordinadora ONG de Girona; i Lluís Antoni Sobreroca, director del programa «Crèixer amb els anys» i primer director d'Esade.

• **ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Celebrarà una trobada, a Begues, els dies 25, 26 i 27 d'abril, per tal d'aportar a les parelles una tècnica de diàleg que ajudi a aprofun-

dir en la relació d'esposos i en el sagrament del matrimoni i per enfortir i vivificar l'amor conjugal. Per a més informació, tel. 232 38 77, 349 75 87 i 213 45 42.

• **CELEBRACIÓ DIOCESANA DEL DIA DEL MALALT.**— El 26 d'abril, a les 17.00, a la residència El Salí-Casa Asil de Sant Andreu, c/ Agustí i Milà, 78 - Barcelona, amb el tema «L'ancià malalt». Presidirà l'acte Mons. Jaume Trasserra, bisbe auxiliar, encarregat de la Pastoral de la Salut de la diòcesi. Hi són convidats els visitadors de parròquies, agents de pastoral i persones relacionades amb el món de la salut.

• **FESTA DE SANT LLUÍS M. GRIGNON DE MONTFORT.**— Amb motiu de la primera celebració de

la festa d'aquest sant, decretada pel Sant Pare, la Societat Grignon de Montfort convida tots els devots de la Verge a l'acte que tindrà lloc el 28 d'abril, a Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9. A les 19.00, tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia i a les 19.45, una conferència del P. Olano, redentorista, sobre el tema «Experiència pasqual de Maria».

Tortosa

• **MOVIMENT DE JOVES CRISTIANES.**— El 27 d'abril, trobada de final de curs a l'ermita de Sant Jeroni, de Móra d'Ebre. En un ambient festiu, es treballarà la consigna «Com el Pare m'ha enviat, així us envio jo». Començarà a les 10.30.

CLÀSSICS DEL CRISTIANISME

Col·lecció promoguda per la Facultat de Teologia de Catalunya i la Fundació Enciclopèdia Catalana

NOVETATS

UNA DONA MEDIEVAL AVANÇADA AL SEU TEMPS
HILDEGARDA DE BINGEN, *Llibre de les obres divines*
Volum 65. 440 pàg., 2.500 ptes.

DOS FAUTORS DE LA CULTURA EUROPEA
BOECI, *Opuscles teològics*
CASSIDOR, *Sobre l'ànima. Comentari als salms graduals*
Volum 66. 280 pàg., 1.600 ptes.

Edicions Proa, SA - Diputació, 250 - 08007 Barcelona

V CURSET PER A ORGANISTES D'ESGLÉSIA

Programat per la Delegació de Pastoral Sacramental i litúrgia de Barcelona, aquest **V Curset** s'ofereix a totes les diòcesis catalanes.

Lloc i data de celebració: Monestir de Montserrat, del 27 al 30 d'agost de 1997.

Import del curset: Matrícula i estada: 25.000 ptes. Cal fer la inscripció abans del 20 de juny.

Informació: Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (matins, de dilluns a divendres), tel. 302 22 35.

MOLT IMPORTANT: Seria convenient que els rectors de parròquia facilitessin als organistes, amb l'ajuda necessària, l'assistència a aquest curset.

FUNDACIÓ PRIVADA PRAHU

PROJECTES I AJUTS HUMANITARIS

"Començar de nou"

Cursos i seminaris d'autoajuda

Dirigit a:

Empresaris, professionals, quadres tècnics i treballadors en general, que viuen o han viscut l'experiència de perdre el seu lloc de treball o el seu negoci, i se senten obligats a reconstruir de nou la seva vida professional o la seva activitat econòmica.

Informació: c/ Sant Elies, 11. Desp. 115. 08006 Barcelona
Tel. 414 49 08 i 209 24 32

Presentació: Dimecres 23 d'abril a les 19.30 h.

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
Ajut

Companyia
Amistat

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Activitats... Sol·licita el programa bi-mensual

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avellana, 9 a 14)

330 61 37 (Josep, 21 a 23)

Local Social: Ballén, 10 (Pares Dominics)

COMPANYIA 3A EDAT

posa en contacte a dones grans que viuen soles i necessiten companyia, amb noies que vénen a estudiar a Barcelona i busquen allotjament, per fer un intercanvi entre elles.

Si voleu més informació no dubteu a trucar-nos al

436 96 51

Indústria, 218, 4t 1a

08026 Barcelona

Mostra de Revistes en català 1997

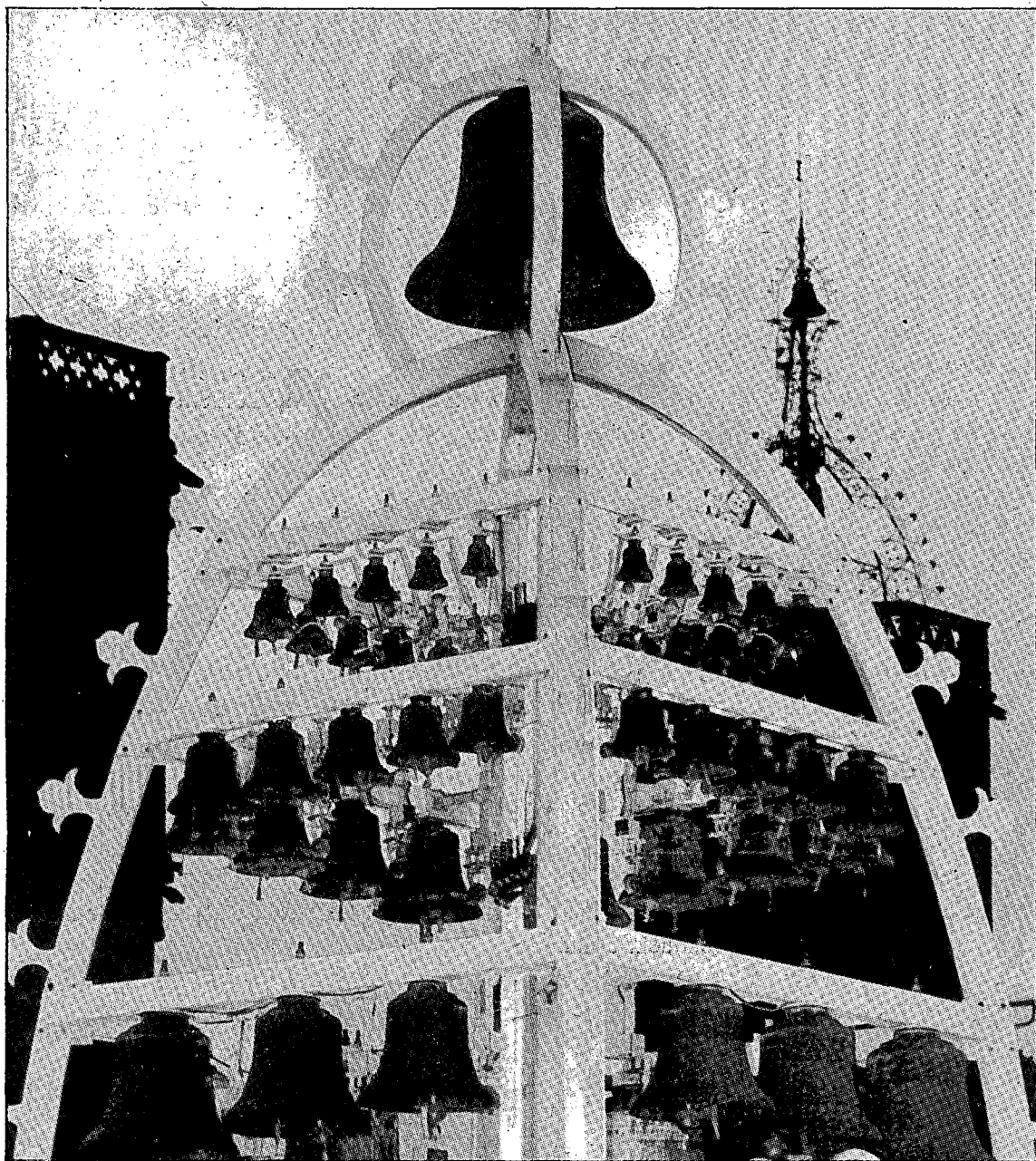

A map of Catalonia, Spain, showing the dates of the 1977 elections for each province. The map is oriented with North at the top. The provinces and their respective election dates are:

- Girona**: 8-11 maig
- Palma**: 15-18 maig
- Tarragona**: 29 maig, 1 juny
- Perpinyà**: 4-7 setembre
- Barcelona**: 9-12 octubre
- València**: 23-26 octubre
- Lleida**: 20-23 novembre

opinió

Zoom

Repic de campanes des del carilló de la Generalitat. Melodia i ritme a l'aire d'abril, el mes de la Pasqua, la del Crist ressuscitat que tot ho omple i aplega amb el seu esclat de llum, el de les diades més entranyables del nostre poble: sant Jordi, el cavaller triomfant, i la Moreneta, la mare amorosa que ens vetlla sol·lícita des del seu tron d'aurat de Montserrat.

Impromptu

Oriol Camps

Un llibre de poesia

Pel meu aniversari em va sorprendre l'arribada d'un inesperat obsequi: ni més ni menys que l'obra poètica del meu bon amic Mn. Francesc Malgosa, tramès des de la seva parròquia de Mosqueroles, a la falda del Montseny, la beneïda muntanya recer de poetes com Guerau de Liost o Mn. Pere Ribot.

Em sembla que no gaire gent coneix la vena poètica de Mn. Malgosa, guardada gelosament fins que l'ha donada obertament a conèixer. Em sento privilegiat en comptar-me entre aquells no gaires... que ara espero i desitjo que siguin molts.

Els qui ja el coneixien com a prosista no poden,

de cap manera, deixar escapar l'ocasió de conèixer el poeta. Un poeta que arriba a fons, que fa pensar, que fa sentir, que juga amb les paraules amb ple domini del llenguatge poètic.

Si el llibre arriba a les vostres mans, us faria una recomanació: no vulgueu llegir-lo de dalt a baix, de cop. Llegiu-lo a poc a poc, espaiadament. Tingueu-lo a l'abast, perquè en el moment oportú hi pugueu reposar l'esperit. Perquè cada paraula, cada verset, cada poema, són motiu per pensar en les realitats humanes i divines que el poeta ha captat entre silencis.

Gràcies, mossèn Malgosa, per tot el que ens dieu amb la vostra poesia. I no sigueu tan avar a publicar-la!

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Processons,
confreres i confraries

«**D**esenes de milers de catalans varen participar el Dijous i Divendres Sant en les processons organitzades en un centenar de poblacions de Catalunya, algunes de les quals s'han recuperat els últims anys», informava l'Avui (29-IV-97).

A Catalunya, tot i que alguna processó es diu *laica* —perquè els capellans no la reconeixen—, la majoria han anat incorporant-se a l'Església. Així, la Macarena, organitzada per la Confraria dels Nazaretans de la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, obtingué la benedicció del seus passos per l'arquebisbe Ricard M. Carles davant de la catedral. A Santa Coloma de Gramenet, la processó de la Confraria de la Veracruz va sortir per segon any consecutiu de l'església parroquial major, i des de l'any passat està reconeguda pel bisbat; hi assistiren 300.000 persones. A Tarragona, la processó de l'Enterrament —amb 100.000 persones— va acabar amb l'adoració del Crist tot demanant-li tres gràcies, com de costum. A Lleida, la processó, també de l'Enterrament, va ser organitzada per l'antiga Confraria parroquial de la Puríssima Sang. I així moltes altres d'arreu del Principat.

A Madrid s'ha anat més enllà en aquest reconeixement. Hi ha un delegat diocesà de Germanats i Confraries —mossèn Francisco Martínez—, que intenta articular l'estètica i emotivitat de les processons amb la fe cristiana. «Els confreres—diu— formen part de les comunitats eclesials i expressen la seva fe en el si d'una parròquia concreta; formen part dels Consells pastorals; animen la litúrgia, col·laboren en la catequesi i en l'acció social a favor dels més pobres.» El mateix delegat comenta: «La religiositat popular sempre tindrà un espai en la vida de l'Església. Cal aconseguir que els confreres no se sentin un grup a part de les parròquies i que no pensin que amb la participació d'un acte públic extern —com són les processons de Setmana Santa— ja n'hi ha prou.»

No és fàcil destriar l'aspecte folklòric del religiós; l'exhibició artística d'un Sant Crist o d'una Dolorosa, d'allò que simbolitzen; les frivoltats puntuals d'alguns portants i la religiositat de la majoria. Seria una llàstima que un col·lectiu de milions de persones en tot l'Estat espanyol, que participa en les processons de Setmana Santa, estigués desvinculat de Crist, el Natzarè, i de Maria, la Verge Mare dels Dolors. A Catalunya encara hi ha molt a fer per superar el rebuig i prejudicis d'uns i la desconfiança dels altres. Cal unir voluntats i criteris, i evitar frivoltats i irreverències.

Si els portants que el Dijous i Divendres Sant duen creus tan pesades —símbol del pecat i del mal en el món—, assistissin a la Vetlla Pasqual —anunci de la Resurrecció de Crist i nostra— s'hauria donat un nou pas a tots els passos de Setmana Santa.

Tribuna

Josep Miró i Ardèvol

«Rendiment
màxim»
i pecat

Fa vostè esport? Ho ha fet alguna vegada en el passat? No em refereixo a qualsevol tipus d'esport sinó a aquell que exigeix un exercici de força com aixecar peses, córrer, saltar, lluitar. Si ho ha fet sabrà de la lentitud i el treball que exigeix el progrés per incrementar la nostra força. Però existeixen procediments de millora. Imagini's una barra amb 50-60 quilos que vostè ha d'aixecar. Si jo li digués que això és més fàcil, que podrà aixecar més pes de l'habitual, un 8-10%, incliusu més, a través de l'acció de la ment, em creuria? Doncs és cert. Ja fa molts anys que el denominat «rendiment màxim» s'utilitza en molts esports i un d'ells és l'halterofília. El mètode consisteix a reproduir mentalment l'acció que s'ha de realitzar, lentament, amb detall, fins a visualitzar-la perfectament de forma completa en la pròpia ment. Els russos Rozhnov i Alexieu van ser els primers a utilitzar-lo, avui és una pràctica estesa a molts esports.

He utilitzat l'exemple del pes, de la força pura i dura perquè em sembla el més llunyà de tots a les possibilitats de la ment. Hauria semblat molt més lògic si hagués començat per la coordinació de moviments que exigeix un esquiador per l'eslàlom o per fer un salt. Tot això ens condueix a una evidència experimental, pràctica i reiterada en innumbrables ocasions: la imatge mental és capaç de condicionar el resultat de la nostra activitat.

SOM EL QUE RECORDEM

Anem ara a un altre exemple. Els moderns estudis sobre el funcionament del cervell han posat en relleu un major coneixement del funcionament dels mecanismes d'intel·ligència de memòria, ara es comprèn amb molta més facilitat com una estimulació reiterada té uns efectes sobre la neurona, la denominada potenciació a llarg termini (LTP) que dura molt més. Se sap que una estimulació breu de la sinapsi genera una LTP d'unes tres hores, mentre que una estimulació reiterada arriba a més de vuit hores. En definitiva, quan la sinapsi s'utilitza una sola vegada —el fet de pensar simplement— el cas d'un pensament lleuger produeix una persistència reduïda, però si es reitera els seus efectes són durables.

En definitiva, ens trobem entre dues evidències, una és com l'actitud mental, el procés mental, condiciona l'activitat física, el comportament material d'una forma extraordinària i també com la reiteració en el pensament facilita el que aquest resti fixat durant més temps i actui més intensament.

Si nosaltres visualitzem d'una forma reiterada determinats fets i circumstàncies podem acabar condicionant la nostra pròpia persona a realitzar aquells determinats fets. Si reiteradament ens imaginem donant un cop de puny al veí, serà molt més fàcil que en una circumstància favorable aquest fet es produeixi, que en el cas que mai hagi passat pel nostre cap aquesta idea, o que es tracti d'un pensament fugaç. Per tant, no és essencialment la circumstància —la condició objectiva— la que predetermina els nostres actes, sinó la imatge que internament ens hem predisposat a imaginar. Tot això ens condueix a una conclusió evident: som nosaltres mateixos qui en gran mesura generem els processos de conducta. La nostra pròpia llibertat —el nostre pensament és el més lliure que existeix— ens condueix a autocondicionar-nos.

LA VIA CRISTIANA

Fem ara un petit salt, més aparent que real. La llarga tradició eclesial cristiana ha lluitat sempre contra el pecat. Aquest simple enunciat provoca avui el rebuig de moltes persones. El «pecat» està mal vist

per la societat però és un fet. Significa de manera simple i planera la desviació de tot allò que ens aparta de la bona vida. El cristianisme té la pretensió de proporcionar la felicitat plena a la persona, i ofereix una via que es nodreix de diversos procediments, de diversos criteris, que combina les referències de caràcter racional i lògic amb altres de caràcter emocional i físic, que corresponen al conjunt de les nostres complexes dimensions com a persones. El pecat és la ruptura temporal amb la bona via. Quan es reitera es transforma en un fet estructural.

Però si proclamar que el pecat existeix està mal vist en la nostra societat, encara ho està més, genera una *riota* literal parlar de pecat de pensament. La broma és tan gran que els mateixos autors del concepte, amb vint segles d'experiències darrere seu ja quasi no s'atreveixen a plantejar-lo. El *mal pensament* ja quasi no exigeix rectificació ni constricció. La llei del món s'ha imposat en la majoria de les febles mentalitats religioses del nostre temps. I precisament quan això té lloc és quan és més fàcil demostrar que evidentment el *mal pensament*, això és una imatge mental danyosa produïda per la llibertat immensa del nostre cervell i reiteradament repetida, és capaç de condicionar la nostra acció. *Recrear-nos* en un mal pensament, insistir en ell, aprofundir en ell condicionarà en termes reals part de la nostra conducta. El que després realitzem plenament o no aquest acte danyós, ja dependrà d'altres factors, entre ells la pròpia autoeducació rebuda i sobretot la circumstància, però evidentment, qui pensi en aquests termes tindrà una predisposició molt més gran a cometre el dany imaginat.

CIÈNCIA I TRADICIÓ

Així trobem com la ciència, el millor coneixement del material i concret, ens ajuda a explicar una llarga tradició produïda per l'acumulació d'intel·ligència orgànica que el cristianisme posseeix després de dos mil anys de dedicar-se a la persona i a totes les persones. La Tradició deia el correcte: el mal pensament, la ruptura mental amb la bona conducta, genera les condicions personals per actuar malament. El pecat és una realitat que comença per forjar-se en la nostra ment.

Pinzellades

Justo López Melús

Vegetarià i ecòleg

Sant Francesc d'Assís era molt amic del llop de Gubio i de tots els animals. Segur que també era vegetarià i no cal dir que era ecòleg. Però és clar, sense passar-se, com Blanca, que no va voler acceptar una branqueta d'olivera que li vaig oferir de l'hort de Getsemaní. I per passar-se, Bernard Shaw en el seu testament...

«Els animals són els meus millors amics i jo no em menjo els meus amics. Vull que en el meu enterrament, al meu taüt no el segueixin cotxes fúnebres, sinó un ramat de bous, ovelles, cabres, pollastres, un aquari de peixos, tots amb llaços blancs en honor a l'home que va preferir morir a menjar els seus congèneres. A banda de l'Arca de Noé, serà l'espectacle més notable d'aquest tipus que s'hagi vist mai.»

Humor

Cartes del lector

La Mare de Déu del Lledó a Barcelona

Sr. Director,

Seguint el meu desig covat, ja fa temps, que aquí, a Barcelona, tinguera culte propi la nostra estimada Mare de Déu del Lledó, d'ençà de les meves darreres visites a Castelló, hem decidit de tirar endavant l'entronització i ampliació, ací, a Barcelona, de la Reial Confraria de la Nostra Lledonera.

Comentat l'assumpte amb el president de la confraria, Manuel Juesas i els confreres i amics, Manuel Carceller i Fernando Vilar, ens hem decidit a posar fil a l'agulla.

Sé, positivament, que ací hi ha una important colònia castellanera que, enyorant el dolç esguard d'aquella xicoteta imatge alabastrina, voldriem vore-la més sovint; resar-li cara a cara, físicament, demanar-li protecció per a nosaltres, les nostres famílies, persones estimades i per a la nostra Llar pairal, la nostra Plana.

És per açó que des de *Catalunya Cristiana* em pose en contacte amb vosaltres per dir-vos que, una vegada tinguérem un número de confreres suficient i posats d'acord sobre l'església que ha d'allotjar la Sagrada Imatge, quedariem d'acord per entronitzar-la i assistir el president i germans confreres des de Castelló i així poder celebrar un dia esplèndid de germanor i de devoció mariana.

Així mateix, s'ha quedat d'acord perquè la Confraria es faça càrrec de l'obsequi de la imatge, encarregada a un escultor de Castelló i còpia fidel de l'autèntica.

Castelló i Barcelona, germanes en cultura i, pel que fa a la Història eclesiàstica, no oblidem que els de Castelló depenguérem fins no fa gaire (1960) de la Mitra Tortosina, de fet, molts pobles del Maestrat i Ports de Morella encara en depenen. Tenim coses en comú, com la nostra devoció mariana en cada una de les seues advocacions.

És per açó que jo espere que la nostra Lledonera tindrà bona acollida i bon recer al cor de Catalunya i que els devots, tant de la colònia castellanera, com de Barcelona, en respondran amb escreix.

FERNANDO CORTÉS DOMÉNECH

Castelló de la Plana

Altres montserratins lluny de casa nostra

Sr. Director,

Vinc de passar uns dies de repòs amb la meua esposa a la ciutat de Las Palmas de Gran Canària. Sentir-hi parlar català no és pas un fet habitual, però tampoc no és una cosa de l'altre món: turistes, executius de pas, soldats catalans, etc.

El que sí ens resultà ja més sorprenent i reconfortant va ser que, en trobar-nos dins una església,

mentre esperàvem per oir missa, ens adonàrem que la música suau i de fons que sentíem ens transmetia unes cançons en català. Es tractava de l'Escolania de Montserrat amb un gran repertori que ens arribava suaument a través dels altaveus del temple. I el més important és que no es tractava d'un fet aïllat en aquella parròquia canària, sinó que el mateix es repeteix cada dimecres, dissabte i diumenge de l'any.

Seguint en aquesta línia de sorpreses, molt més ho va ser encara la que ens vàrem emportar a l'illa Margarida de Veneçuela, en el decurs d'un viatge que hi férem fa uns cinc anys. Era diumenge i vam anar a una església a oir missa. En el temple, hi havia la imatge d'una verge bruna. No em vaig estar de dir a la meua esposa: «Imagina't, la teua patrona. Serà possible?» Ens sentí un sacerdot que, tot sorprès i en un català com el nostre, ens va fer un rosari de preguntes: «Que sou catalans? Què feu per aquí? D'on sou?» La sorpresa de la Verge de Montserrat ja era menys sorpresa. Aquells dos carmelites olotins varen voler que a la seva parròquia no hi manqués la imatge de la patrona de la seva terra d'origen, la Moreneta, bruna com alguna de les feligreses mulatres.

RICARD GUANTER

L'Escala

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Avui (8-IV-1997)

Modest Prats i Josep Pla

Modest Prats sap moltes coses sobre Josep Pla. Mai les escriurà. Segons Josep M. Castellet, és un gandul per escriure. Ha costat anys i panys que enllistís en col·laboració amb Pep Nadal, rector de la Universitat de Girona, el segon volum de *La història de la llengua catalana*, editada ara per Edicions 62. Quan Modest Prats va escriure el primer volum, Pla el va cridar i el va sotmetre a un examen rigorós sobre literatura. Modest Prats va llegir-ho tot i Pla li va donar un excel·lent. Quan Modest Prats era seminarista, s'empassà en una nit la traducció de la *Divina Comèdia* del Dant feta per Segarra.

Modest Prats no està d'acord amb el rebombori que s'ha organitzat amb l'Any Pla. El troba desenfocat i poc adequat a la realitat de l'escriptor de l'Empordà. Però li toca participar en molts actes i només ho fa quan no troba cap excusa per negar-s'hi. Tampoc li agrada la biografia de Josep Pla que acaba de publicar Edicions 62. La troba sectària i injusta amb Josep Vergés. No estalvia proclamar-ho.

Quan Modest Prats va haver d'anar a Santander a

la Universitat Menéndez y Pelayo, féu una conferència molt brillant en castellà. Jorge Semprún, aleshores ministre de Cultura, va preguntar a Xavier Folch qui era aquell intel·lectual català tan savi i eloqüent. Folch li contestà: «Un cura de pueblo.» Semprún no s'ho creia. Va fer mans i mànigues perquè Modest Prats sortís a la televisió parlant de la literatura i de diversos temes. No se'n va sortir. A Modest Prats no li agrada marxar de Medinyà, on és rector de la parròquia.

Al Concili tarragoní, després de la presentació de l'informe general, demanà la paraula. «Esmena a la totalitat», va cridar amb la seva veu de tro. Ningú va saber donar resposta a les seves raons. Es féu l'amo de l'oposició. Tots els dissidents s'atansaven a ell demanant consell. Principalment el Dr. Huguet, de Solsona, que fou qui llançà les envestides més fortes contra els plantejaments episcopals.

Els de Solsona i Girona formaren una penya inseparable als quals s'hi afegí l'Estruch. Cada any, ja que són molt de la gresca, celebren l'esdeveniment amb un gran àpat amb els seus bisbes respectius. Un any el van fer a *El Motel de l'Empordà*, on Modest Prats havia fet companyia a Josep Pla en els darrers anys de la seva vida. Josep Pla només sopava una

Retalls

ampolla de Johnny Walker. A Solsona hi van tots quan hi ha rovellons.

Modest Prats és el cap intel·lectual de Girona i sense proposar-s'ho. Té un pes versemblant al que tenia el traspasat mossèn Junyent a Manresa. Dóna classes de literatura catalana a la Universitat de Girona, de la qual ha estat vicerector, tot i que no té la tesi doctoral acabada. Ni l'acabarà mai. Participa en tots els esdeveniments culturals gironins i els escriptors dels indrets li ensenyen les seves publicacions perquè hi faci les esmenes pertinents abans de la publicació. Josep M. Fonalleras i Antoni Puig-verd són els seus deixebles preferits. Acostuma a anar a la Llibreria 22 i es gasta els pocs calés que té comprant tota mena de llibres.

Crec que Modest Prats té l'obligació d'escriure la llarga entrevista entre Josep Pla i Joan Coromines, de la qual per voluntat de Pla va ser testimoni. Quan l'explica, i la dissertació és llarga, tothom queda entusiasmat.

Per sort, hi ha un llibre editat a Girona on l'escriptor Valls, empleat d'*El Motel de l'Empordà*, escrivia cada nit, fil per randa, els records de les trobades entre Josep Pla i Modest Prats. És una pena que aquest llibre, en ocasió de l'Any Pla, no l'editi alguna editorial barcelonina.

■ **Jaume Lorés**

Escriptor

LA FESTA DE SANT JORDI A TERESA SERRA ROCA

Al bell mig de Barcelona trobem l'establiment d'art religiós i, al seu interior, la senyora Teresa Serra Roca, que dona nom al local. El seu fill i ara també els seus néts donen continuïtat al negoci familiar. Als seus 93 anys, Teresa evoca els seus records d'altres celebracions de Sant Jordi.

Encara que de fet el dia de Sant Jordi no va deixar de celebrar-se mai, si bé d'una manera soterrada, s'ha de tenir present que al Pati dels Tarongers i sota la disfressa de ser una exposició de roses, sempre hi va haver un apropament a aquesta diada, ja que és una festivitat arrelada al sentiment del poble. No va ser fins farà uns quaranta anys que va tenir una forta revifada. Aleshores l'emoció continguda tants anys es va fer més evident per a tothom, sobretot per als joves, com era llavors el meu fill Tomàs, pels qui naturalment la festa era nova i alhora retrobada.

Així s'expressa Teresa Serra Roca que, als seus 93 anys, segueix supervisant l'establiment d'art religiós que regenta el seu fill Tomàs i els seus néts.

Els meus néts, en Tomàs, en Jordi i la

Sempre hi va haver un apropament a aquesta diada, ja que és una festivitat arrelada al sentiment del poble

Montserrat són els qui aporten la vitalitat necessària tant a la botiga com al negoci en general, ja que a més de la venda particular al establiment, hem de tre-

ballar també al major i de manera molt diversificada. S'ha de tenir en compte que a més d'atendre el mercat nacional, som exportadors d'article religiós des de fa molts anys a tot Amèrica i bona part d'Europa. Aquest jovent —els meus néts— va tot sovint

a fires a l'estranger, a comprar i a vendre, així que estem ben al corrent de totes les novetats que ens afecten.

Amb els seus cabells blancs i un somriure, Teresa Serra

recorda com any rere any l'establiment ha viscut el dia de Sant Jordi:

La rosa i el llibre s'han popularitzat molt, cada vegada han pres més importància fins arribar a l'actualitat, que aquest dia està dedicat a aquests dos elements, però pel que fa a les imatges de Sant Jordi, es ben diferent: són per a un públic més minoritari, més escollit, i no és per manca d'oferta...

Diu tot assenyalant la paret de la botiga coberta amb representacions del sant.

Ja veu, d'aquest sant que sembla que abans de sant va ser príncep de Capadòcia, hi ha representacions de tota mena, en imatges, icones, gravats,

Sant Jordi, Pere d'Espalargues (S. xv-xvi)

La rosa i el llibre s'han popularitzat molt, però pel que fa a les imatges de Sant Jordi, és ben diferent: són per a un públic més minoritari, més escollit

làmines, ceràmica... Potser pel fet de ser cavaller a més de sant, els artistes de totes les èpoques i estils, des dels artesans bizantins fins a la Montserrat Gudiol l'han representat de diverses maneres, cadascun d'ells apropant-se a allò que més els atreu: uns han ressaltat l'aspecte de cavaller victoriós i d'altres el de sant.

Teresa Serra recorre la botiga tot enllestit els preparatius, i esperant un altre any el 23 d'abril, el dia de Sant Jordi.

C.C.

Sant Jordi, Montserrat Gudiol

Els esperem el dia de Sant Jordi al nostre establiment i, per la seva compra, tindrem un detall amb vostès i a més els regalarem una rosa.

TERESA SERRA ROCA
C/ Canuda, 33
08002 Barcelona
Tel. 301 44 96 / Fax 317 91 34

església en el món

Vaticà

La Santa Seu obre un nou servei a Internet

■ Es pot accedir en sis idiomes als missatges del Papa i a l'activitat diària del Vaticà

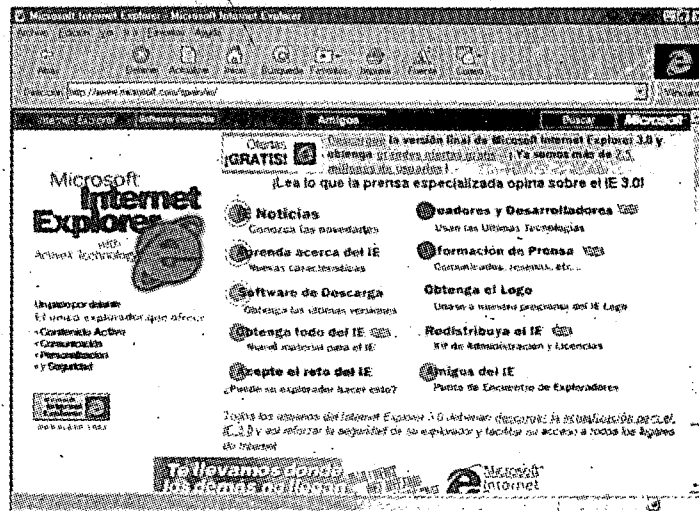
ROMA.— El 30 de març, Diumenge de Pasqua, la Santa Seu va obrir un nou servei a Internet. Es pot accedir a l'oferta telemàtica en sis idiomes, entre ells el castellà. S'hi inclouen els documents del Papa i els de la Cúria romana, així com informació de l'activitat diària del Vaticà, i del seu patrimoni artístic i cultural. Durant els quatre primers dies de funcionament, tres milions de persones han consultat la pàgina i, d'aquesta manera, n'han demostrat l'èxit i la utilitat.

La iniciativa d'entrar a Internet situa la Santa Seu en un lloc privilegiat en la línia de sortida del segle XXI pel que fa a l'univers de les comunicacions. El primer que ho va entendre així va ser Joan Pau II, com no podia ser d'una altra manera.

Però no és la primera vegada que el Papa contacta amb la telemàtica. El de-

sembre de 1995, el Vaticà ja va obrir, de forma provisional, un servei de correspondència a Internet per explorar-ne les utilitats. L'experiència, amb un milió i mig de contactes al mes, va ser un èxit. Persones d'arreu del món deixaven missatges al Papa o li exposaven els seus dubtes, però el Vaticà ja ha assenyalat els límits del servei.

Una de les eines per navegar per Internet.

El servei a Internet del Vaticà no permet la correspondència entre els usuaris, encara que sí que tindrà un «E-mail» reservat a la comunicació interna de la Santa Seu amb les Conferències Episcopals i les Nunciatures Apostòliques. «La Santa Seu no pot ser un consultori per aclarir els dubtes dels fidels, perquè aquesta és la missió del rector», va afirmar el portaveu del Vaticà, Navarro-Valls. En el moment de la seva obertura, eren 1.200 els documents que hi podien ser consultats.

«El nou servei és una oportunitat privilegiada d'evangelització», va explicar monsenyor Celli, tot il·lustrant l'esperit de l'oferta telemàtica de la Santa Seu. «És una prolongació de les visites pastorals del Sant Pare, perquè amb la paraula podrà ser hoste a casa de tots els qui connectin amb el Vaticà. Si es vol, una visita pastoral més personalitzada, que permet un diàleg permanent amb Joan Pau II i els seus predecessors», va recalcar monsenyor Celli.

La presència vaticana al ciberespai, però n'obren missatges diametralment

oposats a la doctrina i moral catòliques, fins i tot es planteja com una oportunitat per evangelitzar aquest univers virtual. «Nosaltres oferim a l'home una cisterna d'aigua fresca al costat d'altres amb aigua contaminada o, senzillament, sense aigua. L'home ha de decidir de quina vol beure», va dir monsenyor Celli.

Però el ciberespai també pot ser un oceà de potencials perills per al Vaticà. Per desenvolupar la funció de seguretat, s'ha instal·lat un doble nivell de defensa, conegut com *firewall*, a un dels tres ordinadors del sistema—anomenat «Miquel»—un arcàngel protector. Els altres dos ordinadors són: «Rafel», que emmagatzema a Internet tota la informació vaticana, i «Gabriel» (l'àngel de l'anunciació), que és el portador de l'«E-mail» per a la comunicació reservada amb les Conferències Episcopals i les Nunciatures.

Els usuaris interessats a accedir a les pàgines de la Santa Seu ho poden fer a través del codi <http://www.vatican.va>.

C.C.

CENTENARI DE LA MORT DE SANTA TERESA DE JESÚS INFANT (1897-1997)

Cicle de 7 conferències a «Balmesiana» organitzat per:

FOMENT DE PIETAT
FUNDACIÓ BALMESIANA
FUNDACIÓ CULTURA RELIGIOSA

(Abril-maig 1997)

Dia 23 d'abril
(dimecres)

El P. Ignasi Casanovas, SI, i santa Teresa de Jesús Infant

P. Isidre Burunat, SI

De la comunitat de PP. Jesuïtes de la «Casa d'Exercicis»
(Sarrià-Barcelona)

Les conferències tindran lloc a BALMESIANA,
carrer de Duran i Bas, 9 i 11, Barcelona, a les 7.30 de la tarda

Augmenta el nombre de sacerdots, seminaristes i diaques

ROMA.— Segons dades ofertes per l'edició de l'*Anuari pontifici* corresponent a 1997, la xifra d'ordenacions sacerdotals a tot el món va passar de les 8.000 de 1995 a les 8.800 de 1996. També va augmentar el nombre de seminaristes en un 1,2% (fins arribar als 106.307) i el de diaques permanents, en un 5,3%. L'any passat van ser nomenats 161 nous bisbes, de manera que van arribar a ser-ne 4.224. La quantitat total de sacerdots es va incrementar lleugerament en 289—el nombre total es va situar en 404.750—, encara que la xifra correspon als sacerdots diocesans, perquè la de religiosos va baixar en 593. D'altra banda, la Santa Seu manté relacions diplomàtiques amb 163 Estats, entre ells i des de l'any passat, Tayikistan, Turkmenistan i Serra Lleona.

(OFIM)

Mèxic

La Congregació per a l'educació catòlica tanca dos instituts teològics dels jesuïtes

■ La Companyia de Jesús diu que hi ha hagut un malentès de fons

MÈXIC.— Dues cartes del cardenal Pio Laghi, prefecte de la Congregació per a l'educació catòlica, publicades a la premsa mexicana, han sobresaltat el país. Ordenen el tancament de l'Institut interreligiós (Inter) i del Centre d'Estudis Teològics (CET) de Mèxic, que depenen de la Conferència dels instituts religiosos mexicans (Cirm).

D'altra banda, Mons. Pio Laghi exigeix als jesuïtes limitar l'accés al col·legi de Crist Rei només als membres de la Companyia de Jesús. Aquestes severes decisions apareixen al mateix temps que els jesuïtes són en el punt de mira dels poders públics.

Recordem que a Chiapas dos jesuïtes van ser arrestats (amb dos indígenes) i alliberats després de cinc dies, falsament acusats per la policia mexicana d'haver participat en un afusellament. Per la seva part, el bisbe de Sant Cristóbal de las Casas, Samuel Ruiz, ha denunciat la maquinació i les temptatives d'assimilació als terroristes i a la guerrilla. El president de la Conferència Episcopal mexicana, Sergio Obeso Rivera, s'ha posat a favor dels acusats a pesar de les dissensions pastorals, teològiques o ideològiques que els puguin separar.

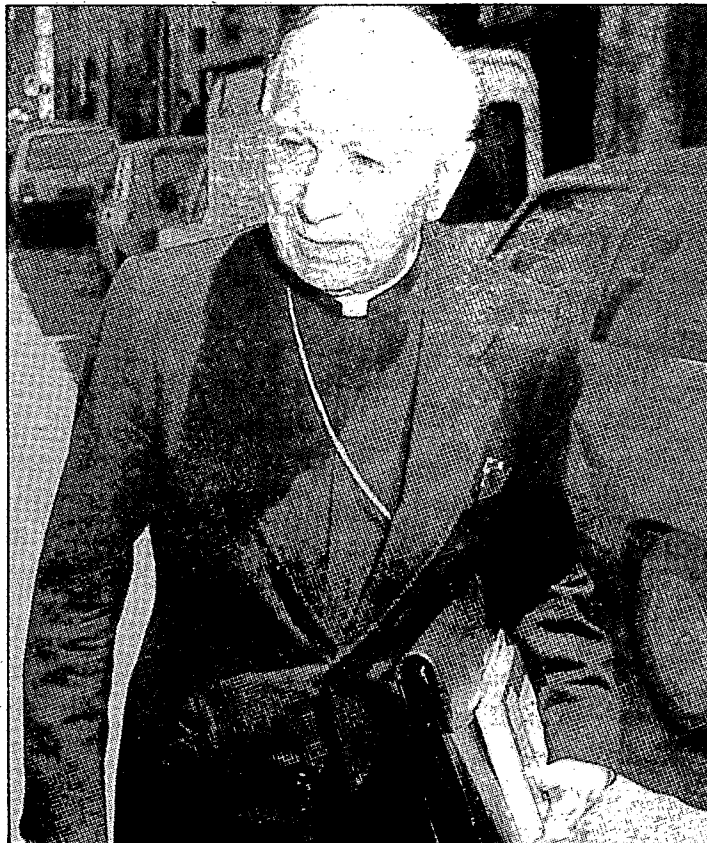
Un treball pastoral molt atacat

Per tant, no s'aturen els atacs en contra del treball pastoral dels jesuïtes. Aquesta campanya ha estat atada per la publicació a la premsa de dues cartes que ha adreçat personalment el carde-

nal Pio Laghi al president de la Cirm, d'una banda, i al provincial dels jesuïtes de Mèxic, d'una altra. Aquesta crisi s'ha desencadenat la vigília de la partida del nunci apostòlic, Girolamo Prigione, present a Mèxic des de fa vint anys, un personatge controvertit que moltes vegades ha estat el centre de polèmiques a causa de les seves dures intervencions en la vida de l'Església mexicana.

Per la seva banda, l'Inter i la CET apleguen 450 estudiants, laics i religiosos de diverses congregacions. El col·legi teològic de Crist Rei, objecte de la polèmica, acollia en el seu origen només jesuïtes. Però fa trenta-cinc anys, sota la intervenció del nunci apostòlic, Luigi Raimondo, l'institució es va obrir a altres religiosos. En l'actualitat, de 100 estudiants membres de 18 ordes i congregacions, només 17 són jesuïtes i 4, religioses.

S'han pres aquestes mesures després de la visita canònica dels instituts, el 1995, feta per Mons. Javier Lozano Barragan, aleshores bisbe de Zacatecas i avui president del Consell Pontifici per la pastoral del món de la salut. En un comunicat, els jesuïtes reafirmen la seva plena comunió amb l'Església, a la qual obeeixen. També es comprometen a prendre mesures adequades per «corregir el que sigui necessari a fi de millorar el seu servei a l'Església i a la societat».

Pio Laghi va escriure les dues cartes que han desfermat la polèmica.

Però subratllen el «malentès en els arguments que han fonamentat les mesures adoptades» pel Vaticà. Afirment que ells s'han esforçat per «transmetre una reflexió teològica plenament catòlica, fidel a l'Evangeli i a l'opció preferencial pels pobres que la mateixa Església ha inspirat i que ha estat plenament assumida pels bisbes mexicans. Els nostres professors han donat la seva vida al servei de l'Església, en un treball acadèmic i pastoral en benefici dels bisbes, els sacerdots, els religiosos, les religioses i els laics».

Dissipar aquest malentès

Els instituts han proposat «dissipar aquest malentès» amb el seu interlocutor immediat, Mons. Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic. Però aquest, que va rebre els representants de la Cirm el 17 de març passat, els va adreçar després a la Congregació romana, i va nomenar un sacerdot com a mediador. El 15 d'abril passat de nou va tenir lloc una nova reunió. I en tot aquest afer no es pot negar que la Cirm busca sempre el seu interlocutor, un interlocutor a hores d'ara encara desdibuixat.

(La Croix)

Bèlgica

El cardenal Daneels proposa una «petita regla de vida»

BRUSSEL·LES.— En un opuscle intitulat «Mestre, què haig de fer?», Monsenyor Daneels, arquebisbe de Malines-Brussel·les, proposa als cristians una «petita regla de vida». Amb aquesta regla, no pretén imposar-los un feix suplementari, sinó ajudar-los a «discernir què significa ser creient», assenyalava. Aquest llibret vol encoratjar els fidels de l'Església catòlica.

La primera part d'aquest escrit és una invitació a «fer-se bones preguntes», com les del dolor o la mort. Per què el silenci en el sofriment? Quines

són les pretensions de la mort?, es demana el cardenal. Per a ell, «la bona pregunta és: On és Aquell que ens ajudarà? Sense l'Església, no tenim ni avitallament, ni assistència mèdica», afirma el cardenal.

En el llibret, es pregunta: «Mestre, què haig de fer?» Per al cardenal, només «la passió pel Crist» pot deslliurar aquesta qüestió d'una argolla reductora, ja que abans de fer-la, cal rebre-la, explica. Tot comença pels «dons de Déu»: do de Jesús, de l'Evangeli, de la fe, del baptisme, de l'Eucaristia, de l'Esperit

Sant, etc., que susciten la sobreabundància de l'amor sense mesura.

El cristià és aquell que viu de la descoberta segons la qual «tota la seva existència és un do de Déu», recorda Daneels. Aquest do exigeix reciprocitat, una resposta del creient. Això condueix l'arquebisbe a parlar dels «fruits de l'Esperit, del matrimoni i de l'ordre» com de «sacraments de l'amor», de l'esperança a través del sofriment. És la regla de vida?

«Els cristians no es distingeixen dels altres homes ni pel lloc on viuen,

ni per la seva llengua, ni pels seus costums... Ells viuen en una pàtria, però com si fossin estrangers...» Aquesta frase està extreta de la *Carta a Diognet*, escrita vers l'any 190 per un pensador cristià anònim, i l'arquebisbe la reprèn pel seu compte per introduir l'última part de l'opuscle, consagrada a l'actitud dels cristians «cara a cara amb el món». Què han de fer d'aquest do rebut? Transmetre'l en l'obertura a l'altre, l'atenció als pobres, el compromís amb la societat i la comunió amb els altres dins l'Església, respon el cardenal. (APIC)

Espanya

L'Església d'Andalusia reflexiona sobre el servei que ofereix als més necessitats

■ Els bisbes presenten un document episcopal amb motiu del Tercer Mil·lenni

SAN JUAN DE AZNALFARACHE.— Els deu bisbes de les províncies eclesiàstiques de Granada i Sevilla es van reunir amb els 80 superiors dels ordes i les congregacions de les diòcesis andaluses del 7 al 9 d'abril a la residència Betania de San Juan de Aznalfarache. S'hi va destacar la necessitat de treballar de manera més coordinada en el camp de la pobresa, i els bisbes van presentar un document amb motiu del Tercer Mil·lenni.

En l'encontre, bisbes i superiors majors van reflexionar conjuntament sobre les respostes que dona l'Església d'Andalusia al problema de la pobresa. Més de cent persones presidides per l'arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo, van analitzar la incidència de l'acció caritativa i social que es porta a terme. Els participants van destacar la

voluntat de presència i coordinació de les institucions eclesials que hi ha al servei dels més necessitats, per evitar duplicitats o interferències i poder prendre decisions conjuntes. Segons el pare Herminio de Paz, president de la Unió de Religiosos Provincials d'Andalusia, cal destacar la tasca social i caritativa de l'Església, perquè «gairebé el cent

per cent dels religiosos i les religioses duen a terme activitats per ajudar els marginats». S'ha previst que es continuï organitzant congressos diocesans amb vistes a organitzar un congrés regional sobre el mateix tema, pobresa i evangelització, l'any 1999.

Els bisbes del sud de l'Estat espanyol van celebrar la 76 assemblea conjunta en què van presentar una comunicació davant el repte del Tercer Mil·lenni. Els bisbes van apuntar una reflexió sobre Jesucrist com «la llum que ajuda a entendre l'home i el món, que potencia el sentit de la vida i que orienta adequadament cap a la plenitud humana i social». Els prelats també van reflexionar sobre la necessitat d'impulsar

l'Apostolat Seglar a les diòcesis andaluses. «Considerem prioritari —diuen els bisbes al comunicat emès— preparar cristians conscients i responsables, que puguin iniciar i acompanyar els grups apostòlics.»

Els bisbes també van tractar el tema del patrimoni artístic de l'Església, amb el teló de fons del Pla General de Béns Culturals, que es presentarà pròximament al Parlament. A més, es va informar de la preparació d'un document sobre la identitat del professor de religió, amb l'objectiu de planificar el servei que aquests docents ofereixen a l'escola.

C.C.

Bicentenari del naixement de santa Maria Eufrasia

Santa Maria Eufrasia Pelletier, canonitzada el 2 de maig pel papa Pius XII, va consagrar la vida a la salvació de les ànimes d'arreu del món. Fundadora de les religioses del Bon Pastor, la seva obra s'ha estès per tota Europa, i també s'han creat fundacions a la resta de continents.

Rosa Virginia, així es deia aquesta santa, va néixer el 31 de juliol de 1796 a França, al si d'una família de conviccions religioses. De joveneta, de camí a la catedral, va conèixer la casa El Refugi, una obra atesa per les religioses de Nostra Senyora de la Caritat i fundada el 1641 per sant Joan Eudes per recollir les joves amb problemes que necessitaven reorientar la seva vida.

Malgrat la inicial oposició del seu tutor, Rosa Virginia va entrar a la comunitat el 20 d'octubre de 1814. Quan va començar el noviciat va adoptar el nom d'Eufrasia. Quan només tenia 29 anys, la Comunitat la va escollir superi-

Santa Maria Eufrasia.

ora, encara que per exercir el càrrec necessitava la dispensa de l'autoritat eclesiàstica. Davant les diverses peticions, va decidir fundar el monestir d'Angers el 31 de juliol de 1829, amb el nom del Bon Pastor. Més tard es van crear més fundacions a França, Bèlgica, Anglaterra, Irlanda i Itàlia, també al nord d'Àfrica, a Àsia, Amèrica i l'Oceania. Un dels trets més característics de l'obra és la consagració amb totes les forces a la salvació de les ànimes.

En morir Maria Eufrasia, la Congregació ja disposava de 110 cases repartides per tot el món. Actualment, hi ha més de 6.000 religioses del Bon Pastor a 64 països, entre ells l'Estat espanyol. Disposen de residències i pisos on s'acullen joves amb problemes familiars i mares solteres. També promouen la població de barris marginals i es dediquen a l'ensenyament.

C.C.

ALESSA

SERVEIS D'HOSTELERIA I NETEJA A COL·LECTIVITATS

GERIÀTRICS
RESIDÈNCIES UNIVERSITÀRIES

COL·LEGIS I UNIVERSITATS
HOTELS

EMPRESSES
CENTRES DE DISMINUÏTS

HOSPITALS
CASES DE COLÒNIES

Cuidem el detall!

ALESSA, Oficina Central.
Francesc Carbonell, 46-48, baixos 2a
08034 Barcelona
Tel. (93) 204 46 12 *
Fax (93) 204 64 52

ALESSA, Lleida
Alcalde Sol, 11
25003 Lleida
Tel. (973) 26 69 85
Fax (973) 27 53 11

«Les alternatives a Déu han fracassat»

■ Paul Johnson, historiador i fervent catòlic

Paul Johnson, l'historiador britànic més important dels últims anys, es declara fervent catòlic. Acaba de presentar a Madrid el seu últim llibre, que porta per títol, *La búsqueda de Dios, un peregrinaje*

personal. Oferim als nostres lectors una interessant entrevista amb Paul Johnson, en què es planteja amb rigor la situació que viu la nostra societat i l'anhel de Déu que pateix l'home contemporani.

—Quin ha estat el camí que l'ha portat a escriure un llibre com *La búsqueda de Dios*?

—Va ser el tercer llibre que vaig escriure, *Història del cristianisme*, el que em va fer interessar vivament per la religió. Va marcar un canvi en la meua vida. Escriure *La búsqueda de Dios* ha estat un pas més en aquest camí. Vaig adonar-me que la gent estava molt confosa pel que fa a Déu i vaig pensar que les meves idees podien ajudar la gent que estava confosa a ordenar les seves. L'existència o la inexistència de Déu és la pregunta més important que se'ns pot plantejar als éssers humans. Si Déu existeix i, per tant hi ha una altra vida després d'aquesta, es deriven una sèrie de conseqüències transcendents que haurien d'afectar a cada dia, fins i tot a cada moment de la nostra presència sobre la terra. La nostra vida es torna aleshores una simple preparació per a l'eternitat i hem d'orientar-la pensant en el nostre futur. Si, al contrari, Déu no existeix les conseqüències són unes altres. Ara sé que vaig fer bé escrivint aquest llibre, perquè des que va sortir als Estats Units i Anglaterra he rebut nombroses cartes de la gent dient-me que l'han trobat útil.

—Però, actualment encara es busca Déu?

—Sí, tot i que de vegades la gent intenta oblidar-se de Déu. Tot i això, quan el dolor i el patiment s'allarguen sense que es vegi el final, fins i tot, l'ateu convènt desitja un Déu, i l'agnòstic, quan es troba *in extremis* deixa de ser-ho. En els asils per a moribunds, en els quiròfans, o entre els passatgers d'un avió o un vaixell amb dificultats es troben pocs ateus i, almenys durant aquests moments, cap agnòstic. Quan més afectat es troba l'home, més necessita Déu i més el busca. Quan perdem la nostra dona o el nostre marit, o un fill, o ens acomiaden de la feina, o qualsevol altra catàstrofe a la nostra vida, tot això fa que ens preguntem sobre la seva existència, què fem aquí, quin és el propòsit de la nostra vida, perquè vam ser creats. I totes aquestes preguntes ens porten a la gran pregunta: Existeix un Déu? Existeix la vida eterna?

—Sembla com si l'únic camí per arribar a Déu fos a través de les penallitats de la vida...

—No és així. Penso que el millor camí és formar un hàbit religiós de devoció. Aquest hàbit es forma per l'assistència

Paul Johnson, historiador britànic i fervent catòlic.

regular a l'Església, la pràctica diària de la religió. És cert que es pot convertir en una cosa mecànica, però és formació i estructura. Aquest fet és el que fa que es tingui Déu a prop i que, en conseqüència, se sigui millor persona.

—Parla de la coherència de vida...

—Sí. Tots els éssers humans tenen la disposició d'anar cap al mal, i també d'anar cap al bé. La fe i la pràctica d'una religió serveixen per corregir aquesta primera tendència cap al mal. Evelyn Waugh, un famós escriptor catòlic, era un home molt brillant, però tenia un mal geni terrible i una llengua moltes vegades cruel. Un dia, durant una festa d'una amiga de la seva dona, va ofendre un senyor. Va ser bastant desagradable amb ell i li va dir: «Sr. Waugh, no entenc com es pot comportar d'aquesta manera tan desagradable, ¿com es pot reconciliar amb la seva fe cristiana i la seva pertinença a l'Església catòlica?» Ell li va contestar: «Està oblidant el més important. Pot ser que jo sigui tant dolent com vostè diu, però sense la meua religió gairebé no seria un ésser humà.» Aquesta és la resposta a la gran pregunta que la gent no es fa: Com seria el món sense el cristianisme? Com seria de pitjor?

—En el seu llibre, presenta la fe com l'únic que pot explicar les dualitats i tragèdies de la vida humana.

—Karl Rahner, un famós teòleg jesuïta, sovint deia que si la idea de l'existència de Déu, la seva sola imatge en la nostra ment, desaparegués de la consciència humana, la humanitat no desapareixeria. Es convertiria simplement en una espècie animal més, encara que molt intel·ligent. És l'existència real de Déu en les nostres ments el que ens fa elevar-nos sobre la condició dels animals i tenir la capacitat d'afrontar grans reptes.

—Parla també en *La búsqueda de Dios* del fracàs total de les alternatives per substituir Déu.

—Tota la història del segle xx pot ser vista com un suïcidi dels intents de buscar alternatives a Déu. El comunisme, que ha matat milions de persones, i el nazisme, han estat dues de les alternatives. És molt interessant, en estudiar l'Estat nazi, els

intents de substituir els baptismes i els matrimonis, amb cerimònies paganes, totes molt patètiques. Ara tenim noves alternatives: les idees hedonistes i l'obsessió pel medi ambient, que és un retorn al paganisme. Són alternatives secularitzades a la creença de Déu, que han estat provades al segle xx perquè fallessin, per això a final de segle s'ha de tornar a Déu.

—És tan rotund aquest fracàs de les alternatives a Déu?

—Molta gent, al final del segle xix va profetitzar que la creença en Déu desapa-

reixeria en aquest segle, però anem a celebrar la fi del mil·lenni i hi ha més catòlics en el món, més gent que creu en Déu. És cert que també hi pot haver més gent que no creu en Déu. Déu segueix viu en el cor i en la fe de la gent avui, més que mai.

—Quina opinió té del pontificat de Joan Pau II?

—Al Papa actual li ha tocat un període molt difícil en la història de l'Església, després del Concili Vaticà. Abans d'ell, semblava que l'Església anés sense frens i ningú portés el volant. Hi va haver una gran confusió, un gran nombre de sacerdots van abandonar l'Església. L'aportació principal de Joan Pau II és la seguretat que l'Església està sota control una altra vegada, que el conductor ha tornat al seu lloc, al volant, i ha tornat a introduir l'ordre, la disciplina i la continuïtat tradicional, en la qual s'ha mogut l'Església, tot i que algunes persones, com Hans Küng, sembla que vulguin agitar el panorama. El dipòsit de la fe està més segur i hi ha una certesa més clara per a tots els cristians, no únicament per als catòlics, que miren Joan Pau II pel seu lideratge. Això és el més important.

—Sé que és molt difícil però, breument, com definiria Déu?

—Déu és l'ésser que encarna la justícia, la bellesa. Ell és la infinitud de les perfeccions, com ensenya el catequisme. Tot el que nosaltres vèiem de bo a les nostres vides és relatiu, i Déu és el seu pilar. És la suma de tot el que hi ha de bo en l'existència. Una cosa que veurem quan estiguem de cara amb ell. Tenim una certa imatge d'ell en el nostre cor, cadascú de nosaltres podem veure'l en aquesta imatge, més o menys clara que tenim d'ell.

—Gràcies per les seves paraules, pels seus missatges, per la seva esperança...

Justo Amado

CONVERSES AMB MOSSÈN PERE RIBOT

de Josep M. Modolell i Ros

amb la presentació de
Mons. Jaume Camprodon
bisbe de Girona

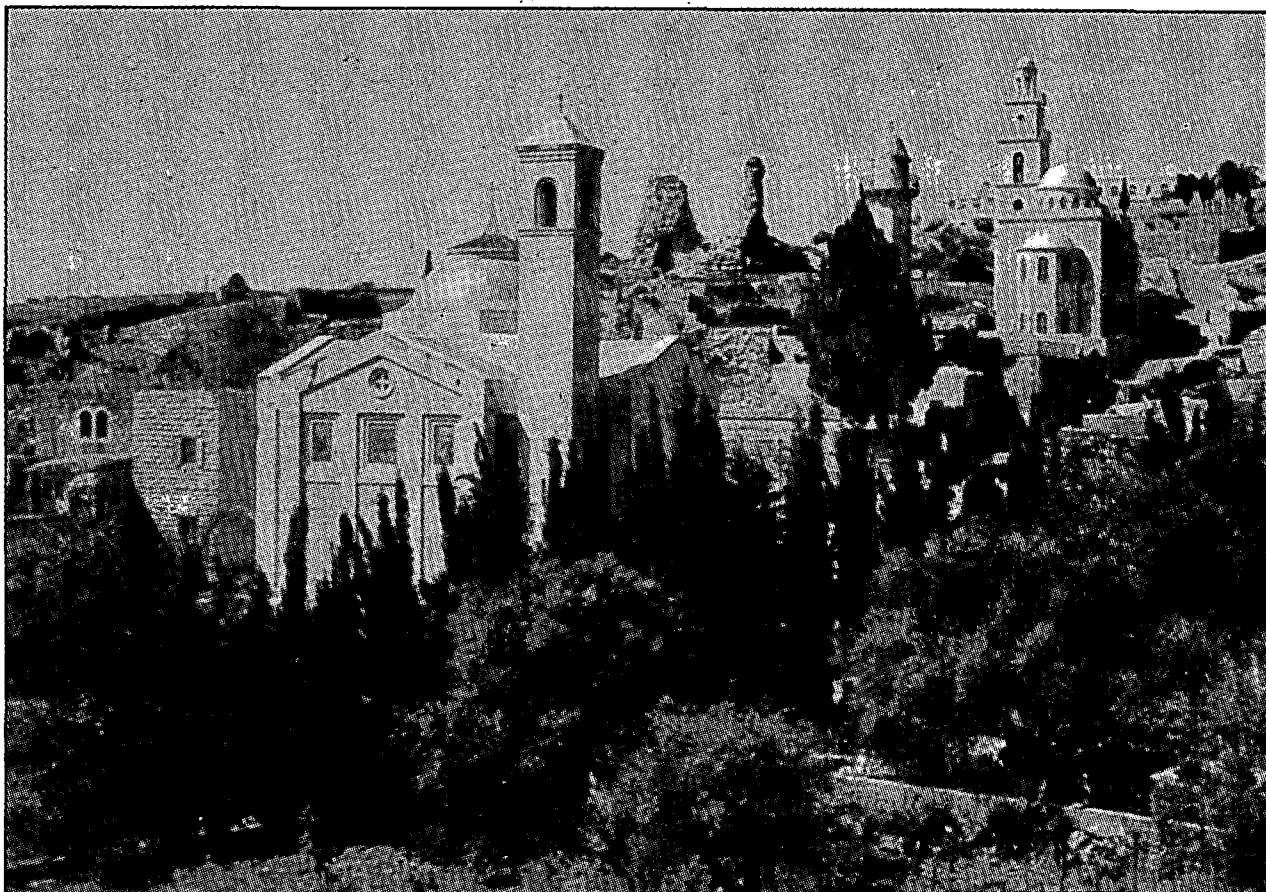
Un recull de records i vivències
complementat amb fotografies i
poemes d'aquest sacerdot poeta

Biblioteca Serra d'Or PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT
En cas de no aconseguir el llibre a la vostra llibreria habitual podeu trucar al
tel. 790 29 72

Cada setmana, et portem
LA BONA NOTÍCIA
a casa teva

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
per a dues persones

Amb «CATALUNYA
CRISTIANA»
ÉS MOLT FÀCIL
GUANYAR

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A
NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la **butlleta de subscripció** amb totes les teves dades.
- 2 Tria la **forma de pagament** que et vagi més bé.
- 3 **Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la** per correu al més aviat possible.

- 4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el **certificat de participació** per al sorteig de **dos viatges a Terra Santa** per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 d'octubre de 1997. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de desembre.

Nom
Adreça.....
Població.....D.P.....
Província.....Tel

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" *català/castellà* per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària ☐ xec nominatiu que adjunto per valor de 9.880 ptes.
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

Sol·licito fer el pagament a través de:

- ☐ 1 sol rebut de 9.880 ptes.
☐ 2 rebuts mensuals consecutius de 4.940 ptes.
☐ 4 rebuts mensuals consecutius de 2.470 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa.....Agència.....
Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu **compte corrent/llibreta**

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data.....

Signatura del titular del **compte/llibreta**:

Catequesi bíblica, vocacions i litúrgia

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

No poques vegades, durant la Setmana Santa i també amb motiu d'altres celebracions, es fa un diàleg sobre la pretesa dificultat dels joves per la litúrgia. És un diàleg repetitiu, i normalment acusador envers la litúrgia actual. «Si no canviem, això (la celebració), no us penseu que vinguin els joves!», deia no fa gaire una persona preocupada per la joventut. Alguns grups passen a l'acció: «munten» la seva litúrgia, llegeixen lectures que els resulten més «actuals», «treballen» les lectures... Són iniciatives diverses i disperses, que no és ara el moment de valorar, però que tenen una cosa fonamental en comú: la sospita vers la litúrgia de l'Església, tal com està proposada en els llibres litúrgics. I tenen igualment una conseqüència en comú: la progressiva desafecció per la participació en les celebracions, amb el també progressiu allunyament de l'Eucaristia i dels sacraments.

Altres vegades el tema és plantejat des d'una altra perspectiva: la famosa dificultat del llenguatge. El llenguatge litúrgic no és «intel·ligible», no és planer, no «diu» res... Les conseqüències i

les actituds són les mateixes anteriors.

Tanmateix, aquests problemes no es plantegen per a altres persones, no tan sols adults sinó també joves. Hi ha joves, en efecte, que són capaços de participar molt intensament en la celebració de la Setmana Santa, capaços d'escoltar l'Escriptura com a Paraula de Déu, capaços d'entrar en una celebració que ells no han «muntat» sinó que la reben de l'Església. Què passa, doncs?

En aquest context és interessant subratllar la recomanació insistent que acaba de fer el papa Joan Pau II de cara a la Jornada mundial de les vocacions (instituida pel papa Pau VI per al diumenge IV de Pasqua): «És un desig meu molt viu que, amb ocasió de la propera Jornada mundial de pregària, es faci una reflexió, amb noves perspectives, sobre la manera d'instaurar una adequada catequesi bíblica en ordre a una pastoral de les vocacions més incisiva.»

L'interès d'aquesta recomanació rau en la insistència sobre la catequesi bíblica. El Papa considera que «l'Escriptura santa explica la història de la salvació com una història de vocacions, on es

barregen estretament la iniciativa del Senyor i la resposta dels homes». Però més enllà del valor d'una catequesi bíblica per la pastoral de les vocacions, hi ha la crida a la formació bíblica com element important —bàsic!— de la formació cristiana.

La relació que això té amb el que diem abans és clara: els problemes de «no intel·ligència», o de «llenguatge» que acusen a la litúrgia són, en gran part, deguts a la manca de formació bíblica. Cal confessar que el procés de formació bíblica no ha estat brillant en la catequesi dels últims decennis. Tampoc ho ha estat en moltes de les formes que podrien ser de formació habitual, com ara els cants. D'altra banda, és una cosa sorprenent: pots ser mai no s'havien fet tants cursos bíblics... Què passa, doncs?

Tots tenim experiència del que passa amb l'aprenentatge de les llengües que no són la materna (i amb els «llenguatges» filosòfics, tècnics, etc.): d'una banda, cal aprendre-les per conèixer el seu vocabulari, els seus girs especials, la seva construcció; però no n'hi ha prou: si de veritat es vol dominar una llengua, cal fer-ne pràctica, cal escoltar els qui la parlen com a pròpia, i si és possible cal

viure immers en ella: només aleshores se'n percep «la música».

Si admetem que la litúrgia és una expressió/confessió de la fe de l'Església, és clar que no podem entrar en ella sense el llenguatge de la fe! El problema rau aquí, en definitiva. Una cosa és que les explicacions catequètiques i l'homilia mateixa utilitzin els termes més adequats per a les assemblees destinàries, i una altra que el llenguatge mateix de la litúrgia pugui ser, purament i simple, el llenguatge quotidià.

El llenguatge de la fe és essencialment llenguatge bíblic. Quan algú té dificultats en seguir-lo, la solució no és pas canviar-lo, sinó entrar-hi, fer-ne pràctica. No és una resposta per bromejar, sinó molt seriosa. Un cristià que no participa a la litúrgia perquè «no l'entén» està condemnat a no arribar mai a entendre-la.

Entre les propostes que fa el Papa per a l'any 1997 hi ha l'atenció més intensa a la Sagrada Escriptura. El Papa no es refereix pas a la necessitat de conèixer l'última opinió dels experts sobre crítica textual: això és per als experts. El Papa ens exhorta a descobrir i viure a fons aquesta iniciativa divina que és la Paraula de Déu sortint al nostre encontre.

La Bíblia a l'abast

Fills en el Fill

(1Jo 3:1-2)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La prova

«Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare» (v. 1a). Així comença la perícopa que proclamem avui. Déu dona prova de l'amor que ens té reconeixent-nos com a fills seus, perquè en realitat ens n'ha fet per gràcia: «Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som» (v. 1b). Superant-los infinitament, Déu ens ha fet tornar als orígens. La reflexió creient sobre els orígens de la humanitat comença amb la narració d'una prova. Una prova d'amor presentada en dues direccions. La creació del món i de la humanitat és la prova de l'amor de Déu. Un amor fecund, reeixit. La demostració de la força de la paraula de Déu, la força de l'amor, «perquè Déu és amor» (4:8). Del caos sorgeix la vida i la consciència humana. I amb la consciència, l'home se sent i és lliure, capaç d'entrar en el joc de l'amor. Però, de fet, no hi entra. El pecat original és la prova de l'amor no reeixit. Des dels orígens, la humanitat no passa la prova de l'amor de Déu. Per això ha de ser foragitada del paradís —el lloc de l'amor— i abandonada a la seva sort,

que és el no-res. Ara la humanitat es troba en el terreny que li és naturalment propi i que s'esllavissa cap a la mort. De les dues direccions de l'amor —de Déu a l'home i de l'home a Déu— resta únicament oberta la primera: Déu segueix estimant la humanitat amb la mateixa força creadora dels orígens, capaç de triomfar del caos. I arriba el moment que l'amor de Déu es revela passant per la prova definitiva. En Jesús, Déu troba plenament superada i a satisfacció total, la prova de l'obertura de la direcció de l'amor de l'home a Déu. Com en el moment de la creació, també aquesta victòria és obra de Déu. És la demostració de com ens estima. Jesús és la prova definitiva de l'amor immens de Déu als homes. La prova també de la plena fecunditat de Déu. Ell ens fa fills. Som fills de Déu. És la manifestació de la plenitud escatològica de la humanitat. El projecte de Déu sobre la construcció total de l'home, arriba fins aquest extrem.

L'oposició del món

En oposició a la força de l'amor de Déu es dreça l'actitud rebel del món.

Rebel i, en certa manera, gelosa. El món no reconeix com a seus els fills de Déu, perquè desconeix voluntàriament el Pare d'aquests fills que no són seus. «Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell» (v. 1c). L'home-fill-de-Déu, prova de l'amor del Pare, és el cristià. Pel baptisme —pel misteri pasqual celebrat en l'Ekklesia—, l'home és configurat a Jesucrist, participant en els misteris de la seva vida-mort-resurrecció. És el sentit genuí de l'antiga expressió *christianus alter Christus*, el cristià és un nou Crist. Així, els sacraments de la iniciació cristiana —baptisme, confirmació, eucaristia— posen de manifest aquesta configuració, la *crisificació* del deixeble de Jesús. I aquí comença el drama del cristià. El món no el reconeix. El seu capteniment cristià, que és la manifestació existencial de la seva fe, és una mena de llenguatge estrany en el col·loqui de la humanitat. El món no parla en cristià. La seva cultura, la seva manera de viure i de celebrar els esdeveniments de l'existència humana, de per si, tampoc no en són, de cristians. I no sols no en són, sinó que hi oposa resis-

tència, arribant fins a la persecució. I és enmig d'aquest ambient enrarit que cal introduir l'anunci de la Bona Nova de la salvació de Jesucrist. Això és l'evangelització. El misteri de Jesucrist —mort i resurrecció— és l'escatologia realitzada. Ja sabem com acaba la història de la humanitat. Lluny d'acabar en el desastre, la perdició definitiva, acaba ressuscitant. El projecte de Déu triomfa. «Ara ja som fills de Déu» en el Fill (v. 2a). Però al mateix temps som encara projecte que es realitza. Som, «però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és» (v. 2b). La plenitud de la realització del projecte de Déu té una pedra de toc: la seva visió. Ara veiem Déu per la fe en Jesucrist, imatge viva del Pare (Jo 14:9 i Col 1:15). Aquesta visió, però, pot ser ara enterbolida pel pecat. Quan es manifesti en nosaltres la glòria de Crist, llavors veurem el Pare tal com Crist ressuscitat el veu. Serà la visió *beatífica*, feliç i generadora de felicitat: «el veurem tal com és» (v. 2c). L'objectiu de la vida cristiana és aquest.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial I)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

ABRIL

20. Diumenge

IV de Pasqua. *Blanc*. Lectures: Fets 4:8-12 / Salm 117 / 1 Joan 3:1-2 / Joan 10:11-18ALTRES CELEBRACIONS: *El Bon Pastor*. La Mare del Diví Pastor. Sants, Sulpici, Servilià i Crisòfor, mrs.; Teòtim, b.; Santa Agnès de Monte Pulciano, vg.

21. Dilluns

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 11:1-18 / Salm 41 / Joan 1:1-10. Si es vol: *Sant Anselm de Canterbury, b. dr.* (MLI) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abdécalas, prev. mr.; Isaci, Apoloni i Silvi, mrs.; Simeó, b. mr.

22. Dimarts

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 11:19-26 / Salm 86 / Joan 10:22-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius i Soter, p.p. mrs.; Apel·les i Lluci, deix. de Jesús; Miles i Bicor, bs. mrs.; Aitala, prev. mr.; Leònides, b. mr.; Azadanes, diaca mr.; Santes, Tàrbula, vg. mr.; Senorina, abd.

23. Dimecres

Sant Jordi, patró de Catalunya (S) *Vermell*. Lectures: Apocalipsi 12:10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5:1-5 / Joan 15:1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adalbert, b. mr.; Marol i Gerard bs.

Festa Major: a Camarasa, l'Hospitalet de Llobregat (Festes de Primavera), Montgat, Puigverd de Lleida i Sant Jordi Desvalls.

24. Dijous

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 13:13-25 / Salm 88 / Joan 13:16-20. Si es vol: *Sant Fidel de Sigmaringa, cap. mr.* (MLI) *Vermell*. TARRAGONA: *Sant Pere Ermengol* (MO) *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honori i Melitó, bs.; Sabas, milit. mr.; Santes, Bova i Doda, vgs.; Maria Eufràsia Pelletier, fund.

25. Divendres

Sant Marc, evangelista (F) *Vermell*. Lectures: 1 Pere 5:5b-14 / Salm 88 / Marc 26:15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ania i Ermini, bs.; Hermògenes, mr.; Santa Calixta, mr.

Festa Major: a Balsareny, la Coma, Mas de Barberans i Maspujols.

26. Dissabre

Sant Isidor, arq. de Sevilla (F) *Blanc*. Lectures: 1 Corintis 2:1-10 / Salm 118 / Mateu 5:13-16ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu del Bon Consell*. Sants, Clet i Marcel·lí, pp. mrs. Clarenci i Lucidi, bs.; Santes, Exuperància vg. i Engràcia, vg. mr.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Pasqua
(Cicle B)

Lectura primera

Ac 4:8-12

La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home, el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici". La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

Salm responsorial

117:1 i 8-9, 21-23, 26 i 28cd i 29 (R.: 22)

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo!

Perdura eternament el seu amor.

Més val emparar-se en el Senyor,

que posar confiança en els homes.

Més val emparar-se en el Senyor,

que fiar-se dels poderosos.

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.*O bé: *Al-leluia.*

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat

i heu vingut a salvar-me.

La pedra que rebutjaven els constructors

ara corona l'edifici.

És el Senyor qui ho ha fet,

i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor.

Us beneïm des de la casa del Senyor.

Vós sou el meu Déu, us dono gràcies,

us exalço, Déu meu!

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo!

Perdura eternament el seu amor. R.

Lectura segona

1Jo 3:1-2

Veurem Déu tal com és

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus; i ho som. Per això el món no ens reconeix com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Al-leluia

Jo 10-14

Jo sóc el bon pastor, diu el Senyor
jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.

Evangelí

Jo 10:11-18

El bon pastor dona la vida per les seves ovelles

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dona de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

Celebrar el dia del nostre baptisme

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

El dia de la festa del Baptisme del Senyor, el Papa va administrar el sagrament del baptisme a dinou infants. A l'hora de l'Àngelus, Joan Pau II recordava amb goig la celebració que havia tingut lloc a la capella Sixtina.

El Pontífex glossà el Baptisme de Jesús a l'inici de la seva vida pública. Es tractava del «baptisme de conversió» administrat per Joan Baptista al riu Jordà. El Sant Pare dóna la dimensió teològica del Baptisme-epifànic: «Aquest gest, amb el que Jesús, innocent, es feia solidari amb els pecadors, es va convertir en un moment de revelació. En efecte, en sortir de l'aigua "veié que el cel s'enquinçava, i

l'Esperit, com una coloma que baixava cap a ell" (Mc 1,10). Amb aquesta singular experiència, Jesús s'acredità com el Messies esperat des de feia segles».

Joan Pau II glossà la veu del Pare —«Tu ets el meu Fill, l'estimat»— com a il·luminadora del misteri de Crist. «Ell no és solament un "home de Déu", com els profetes i els sants, sinó el Fill, l'Unigènit.»

Les paraules de l'hora de l'Àngelus el Papa les clou així: «Estimats germans i germanes, aquesta festa posa en relleu una de les prioritats espirituals del nostre camí vers l'Any Sant: la necessitat d'aprofundir cada vegada més la nostra convicció que el baptisme és el "fonament de la nostra existència

cristiana" (*Vers el Tercer Mil·lenni*, 41). Qui rep aquest sagrament és batejat en l'Esperit de Déu, per ser injertat en Crist i formar amb ell i els seus germans "un sol cos" (1Co 12,13). Un do immens! Hauríem de celebrar el dia del nostre baptisme de la mateixa manera que festegem el del nostre aniversari de naixement. Però, quants batejats són plenament conscients del do que han rebut? Cal tornar a impulsar la catequesi, per redescobrir aquest do que també implica una gran responsabilitat.»

Conec cristians que celebren la data del seu baptisme. Un gest ben exemplar. Festegen el seu naixement a la vida divina i la seva inserció en el Cos de Crist, l'Església.

De cara a Jerusalem

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

retrats bíblics
intencionats

Si, ja sé que és una norma litúrgica no tocar les campanes des del Dijous Sant fins a la Vetlla Pasqual, però fa anys que no segueixo aquesta indicació. Quan era capellà de la Llobeta, el Divendres Sant, com que no teníem campanes ni campanari, difoníem, a través de megafonia, quinze minuts de toc de difunts a les tres de la tarda (eren les tres de la tarda quan, segons la tradició, va morir el Senyor). Va haver-hi anys que més de setanta persones, des de criatures fins a la meua mare, que tenia noranta anys, sortien al carrer, deixaven la feina personal i drets o prostrats, de cara a Jerusalem, on hi ha el Calvari, estàvem en silenci. No seguíem la norma, però aquesta meditació ens preparava admirablement per a la litúrgia posterior.

Aquest any va ser diferent. A Santa Eugènia pràcticament no hi viu ningú, per tant ningú no ho sentiria, però no obstant això, tenia campanes i campanari i vaig voler ser fidel al costum. La soledat facilita la pregària i jo estirava compassadament, tristament, decididament, esperançadament, de la corda, per dir-li al Pare que el seu Fill havia mort per nosaltres. Li ho deia i li ho repetia cada

campanada que sonava. I també encarat cap a l'est contemplava, tot recordant, aquella roca on Crist havia agonitzat als afores de la ciutat. Crec que a la meua imperfecta pregària li hauria faltat alguna cosa, potser en el meu cas s'hagués quedat sense res, si hagués omès aquest detall simbòlic. Després vaig saber que un noi jove havia fet més de 10 quilòmetres per pregar al ritme lent i trist de les campanes, també per a ell havien estat útils les campanyes i la postura.

Aquesta vivència me la van suggerir els monjos cartoixans quan vaig passar alguns dies junt a la Gran Chartreuse. Aleshores no era Divendres Sant, era un dia qualsevol de l'estiu. A dos quarts de dotze de la nit, cadascú dels quaranta monjos que anava a resar a l'església estirava de la corda, no pretenien que els sentís ningú, perquè no hi havia ningú en aquell immens desert alpi. Només Déu en la seva immensitat podia interpretar els tocs de campana.

Els jueus pregaven des de tot Israel, o des de la diàspora, mirant cap a Jerusalem, ens ho diu la Bíblia a tres llocs. (Exactament a I Reis 8,38, 2Cro 6,21 i Dan 6,11). De les tres cites, la que m'agrada més és la segona, que forma part d'una bellíssima pregària

de Salomó quan inaugura el temple. Se'm pot adduir que Jesús va dir a la samaritana (Jn 4,24) que s'adoraria el Pare en esperit i en veritat, sense preocupar-se de la muntanya del temple o de la muntanya Garizín. Però el propi Jesús va utilitzar gestos i va al·ludir a llocs, (vegi's Mateu 6,6).

Més tard els cristians van escollir posar-se de cara al sol naixent, que per a ells era un símbol de Crist ressuscitat, per fer les seves pregàries, i les primitives esglésies, les nostres meravelloses esglésies romàniques, estan orientades així. Crec recordar que al cim de Masada, a l'Aràbia israelita, la sinagoga està orientada cap a Jerusalem, però l'Església cristiana ho està cap al sol del matí.

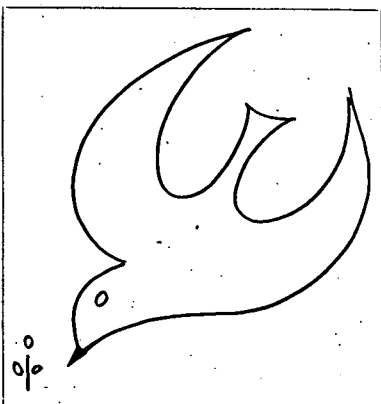
Oblidar aquests símbols privilegiats i de qualitat: sol, lluna, determinades posicions i actituds, és una trista realitat de la nostra actualitat d'aquí i d'avui. Que no em diguin que als joves no els agraden les tradicions. Els milers de joves que es van reunir a la plaça de Sant Pere el Dia de la Joventut, com els milers que el mateix dia van pelegrinar des de París a Chartres, ho testimonien. I no es tracta de petits grups d'iniciats, són milers de nois i noies. (Per si algun lector no ho sap: el Dia de la Joventut és el Diumenge de Rams.)

Amics de Déu

Sant Benet Josep Labre, 16 d'abril

Va néixer el març de l'any 1748 a Amettes, França. Podia haver estat ric, ja que era l'hereu d'una bona família, però es va fer pobre per amor a Déu. Va ingressar diverses vegades a la Cartoixa i a La Trapa, però va haver de sortir-ne, ja que no hi trobava la pau del cor. Després, com un mendicant, es va dedicar a pelegrinar. La seva filosofia era la de l'ocell, que en tot es fia de la Providència.

En el seu pelegrinatge a Itàlia visita Loreto, Assís i altres llocs plens d'espiritualitat, servint a tots els hospitals que trobava i cuidant els malats de pesta. Benet viu del que recull cada dia i el que li sobra d'un dia per l'altre, ho dona als pobres.

Recorre els famosos santuaris de Suïssa i Alemanya. A l'Estat espanyol visita Santiago i Montserrat. Acostumava a dormir al ras o a les ruïnes d'algun castell. S'extasiava en contemplar les obres de Déu en la naturalesa i s'omplia de resplendors. La seva vida ens ensenya que Déu és l'essencial i que a Ell s'arriba per mitjà de la pregària, la pobresa i la humilitat.

Va morir a Roma, als trenta-cinc anys, durant el toc de l'Àngelus. L'àngel, entre les campanades, el va recollir del carrer per portar-lo al cel.

Pels camins de la Bíblia

Judit, la viuda

Judit ja feia tres anys i quatre mesos que vivia a casa seva, viuda. El seu rostre era bell, i tot el seu aspecte molt agraiat. No hi havia ningú que digués cap mal d'ella, perquè tenia un gran temor de Déu.

Va arribar a oïdes de Judit tot el que havia passat i les decisions dels ancians. També va saber tot el que havia contestat Ozies. Judit va fer cridar els ancians de la ciutat i els va dir: «No són justes les vostres paraules i el jurament que heu fet dient que donaríeu la ciutat als vostres enemics, si d'aquí a cinc dies el Senyor no us envia el seu auxili.»

«Escolteu-me. Portaré a terme una feta que arribarà fins a les últimes generacions entre els fills de la nostra raça. El Senyor visitarà Israel per la meua mà.»

Aleshores Judit es prosternà, de cara a terra, es posà cendra sobre el cap i va descobrir el vestit de sac que portava. Era justament el moment que a Jerusalem, al temple de Déu era ofert l'encens aquella tarda. Judit va clamar amb veu forta al Senyor.

Després es va alçar de terra i va baixar a la casa. Es va embellir molt per atraure els ulls dels homes que la veiessin. Va donar a la seva criada un bot de vi i un flascó d'oli, omplí el sarró amb galetes i figues, en féu un paquet i el va carregar a la criada.

S'adreçaren a les portes de la ciutat de Betúlia. Manaren als joves les obrissin, tal com havien quedat amb els ancians. Així ho feren i Judit va sortir amb la seva criada.

Fem Catequesi

El quart manament de la Llei de Déu

Honora el pare i la mare

Jesucrist mateix ens ha donat exemple per viure aquest manament i per mitjà de l'apòstol sant Pau, ens diu: «Fills, obeïu els pares en tot, que això és bo en el Senyor» (Colossencs 3,20).

El quart manament expressa l'amor que hem de tenir dins de la família: els pares, donant la vida, l'amor, l'aliment i l'educació als seus fills; i els fills, ajudant, obeïnt i respectant els pares. Aquest manament ens mana també que respectem les persones grans i que siguem obedients i educats amb els qui ens guien i ens ajuden en el nostre creixement com a persones.

Els pares ens estimen, tenen cura de nosaltres, treballen per donar-nos aliment, educació i moltes altres coses; bé mereixen que els estimem i els estiguem agraïts.

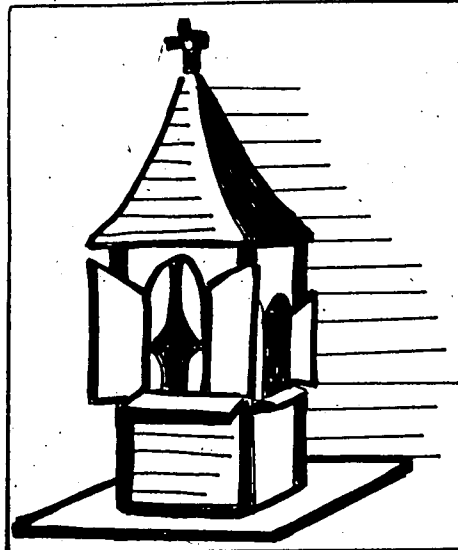

Litúrgia

El confessorari

Quan les persones volem demanar perdó al Senyor dels nostres pecats acudim al sagrament de la penitència, també anomenat de la confessió o reconciliació.

El lloc habitualment destinat a això és el confessorari, una seu, normalment de fusta, on el sacerdot escolta els cristians que volen ser perdonats.

El cristià s'agenolla davant del sacerdot o en un costat, si ho prefereix. En alguns llocs pot asseure's també si li sembla millor.

No oblidem que el sacerdot—prevere o bisbe—actua representant el Senyor, i per això, de la mateixa manera que a la missa, diu: «Això és el meu Cos...» en el sagrament de la penitència, afirma: «Jo t'absolc dels teus pecats...»

L'Oriol i la Laia
per Xesc

dedicat a AGS XESC

Promouen l'interès per l'art i la cultura

■ Amics dels Museus de Catalunya ofereix conferències i visites culturals

Amics dels Museus de Catalunya (AMC) és una associació que es va fundar l'any 1933. L'associació, que va ser la primera d'aquest tipus a l'Estat espanyol, contribueix a l'activitat dels museus de Catalunya, i és present en les manifestacions artístiques i culturals del país. Els seus 900 socis paguen una quota anual que els permet tenir accés a diverses propostes en el camp de l'art i la cultura.

Josep M. Garrut, president de l'associació, se'n va fer soci un any abans que esclatés la guerra civil espanyola. S'ha passat tota la vida treballant per a la difusió de l'art i la cultura a casa nostra. Els començaments van ser difícils, perquè «després de la guerra va costar molt que es tornessin a promoure activitats». La iniciativa va sorgir tenint com a model França, on un grup de gent amb bon poder adquisitiu aportaven fortes quantitats de diners per adquirir alguna peça museística i conservar així el patrimoni cultural del país. Amics dels Museus de Catalunya, durant molts anys, també ha contribuït al bon funcionament dels museus. «Els hem regalat més de 200 objectes, i alguns de molt bons, com per exemple alguna peça romànica o *El col·leccionista d'estampes*, una pintura de Fortuny», comenta Garrut. Però ja fa temps que les coses han canviat. «Avui dia els nostres socis no són gent de posició molt alta, hi ha de tot. A més a més, les peces del museus costen de set xifres cap amunt. Així que promovem altres tipus d'ajuda com, per exemple, facilitar voluntaris que fan la seva contribució als museus ajudant a la Biblioteca o si tenen la formació adequada també poden fer de guies. En alguns casos també hem buscat *sponsors* que patrocinin els museus», explica el president d'AMC.

Visites comentades

Amics dels Museus de Catalunya té un programa d'actes molt complet que varia cada estació de l'any. A la primavera hi ha previstos tres cursos: «El disseny de les noves metròpolis sostenibles», «L'art i els seus canvis a

Catalunya, 1950-1997» i «Les arts gòtiques a Barcelona». Però les sortides culturals, i les visites a museus i exposicions, són les activitats que tenen més èxit. «Fa poc vam anar a veure les mines de Gavà, on s'han descobert unes peces molt interessants de l'època neolítica», comenta Josep Garrut. També programen visites per Barcelona, no únicament a museus, sinó que hi ha molts llocs curiosos que els ciutadans desconeixen. «Acostuma a passar que desperten més interès els museus i els

el Museu Dalí de Figueres —el que rep més visites després del Museu del Prado—, i també agrada força la Casa-Museu Gaudí, ubicada al Parc Güell, que és la casa on va viure l'arquitecte els últims vint anys. «Els museus van malament, calen molts diners per mantenir les seves instal·lacions i el personal. També cal invertir en la part publicitària per donar-los a conèixer, perquè la gent està tan atabalada amb la gran oferta cultural que hi ha, que necessiten algun reclam per visitar-los», assegura el president d'AMC, que es mostra contrariat per la política que du a terme la Junta de Museus de Catalunya. «Diuen que no hi ha diners per mantenir tants museus, molts els desmunten, però, en canvi, inauguren altres mostres, com per exemple una de ceràmica preco-

Gran interès per la cultura

El perfil dels socis d'Amics dels Museus de Catalunya és gent més aviat gran, molt interessada per la cultura en totes les seves expressions i de classe mitjana-alta. «No és veritat que la gent passi d'aquests temes —comenta Garrut—, hi ha un sector de la població que té una gran avidesa de conèixer coses noves.» Els amics paguen una quota de 12.000 pessetes l'any que els dona dret a rebre informació sobre totes les activitats que realitza l'associació i les exposicions temporals que es fan, tenir accés al centre de dades que informa sobre esdeveniments culturals d'arreu del món, i assistir a visites comentades que setmanalment es fan a museus i mostres culturals. Els joves menors de 25 anys paguen la meitat i les famílies, una quota especial. Els socis també tenen tarifes reduïdes per assistir a cicles de conferències i cursos de formació, participar en sortides culturals pel país, i fer viatges a l'estranger acompanyats per especialistes, com el que es farà del 7 al 15 de juny per la Suïssa alemanya i la Selva Negra.

Amics dels Museus de Catalunya també promou altres associacions del mateix estil que han anat sorgint com la de Girona o Figueres, i el mes de maig apadrinaran la nova associació dels Amics dels Museus d'Andorra. Segons Josep Garrut també seria interessant crear una Federació Catalana d'Amics dels Museus que pogués «unificar les idees de diverses procedències i facilitar el camí a les noves associacions que neixen».

Glòria Carrizosa

Amics dels Museus de Catalunya promou visites comentades a museus i exposicions.

racons dels països estrangers que l'oferta cultural de la nostra ciutat, com per exemple l'antic pati de la Casa Gralla al carrer Portaferriça, un pati molt bonic que es va muntar i desmuntar moltes vegades i que finalment s'ha tornat a recuperar», explica Garrut.

També promouen visites als museus de Catalunya, comentades per persones especialitzades en el tema. Els consta que els museus més visitats són el Museu Nacional d'Art de Catalunya,

lombina que es podrà visitar a partir del 18 de maig al Palau Nadal del carrer Montcada. Penso que és una col·lecció especialitzada que es podria incloure al Museu Etnològic de Montjuïc o al Museu d'Amèrica de Madrid». En canvi, Josep M. Garrut opina que les exposicions temporals tenen un èxit extraordinari perquè «suposo que la gent pensa que el museu sempre hi és, en canvi l'exposició només dura uns dies».

AMICS DELS MUSEUS DE CATALUNYA
PALAU DE LA VIRREINA
LA RAMBLA, 99
08002 BARCELONA
TEL. 301 43 79

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Una manera de propiciar el treball conjunt d'entitats civils i d'Església

■ Presentació del quadern «L'eradicació de la pobresa», de Cristianisme i Justícia

GIRONA.—L'11 de març passat va tenir lloc, a la Casa de Cultura de Girona, la presentació oficial de la col·lecció de quaderns de Cristianisme i Justícia, el centre d'estudis promogut pels jesuïtes de Catalunya, en un acte que va aplegar un centenar de persones. El moviment Professionals Cristians, que ha estat l'organitzador d'aquesta iniciativa, vol, amb aquest gest, que s'instauri una relació contínua amb Cristianisme i Justícia.

El Dr. Josep Maria Terricabres, professor de filosofia, va obrir l'acte alertant sobre el risc que hi ha en la pobresa de «passar de no tenir res a no ser ningú». Tot seguit, Dolors Oller, professora de dret constitucional d'Esade, va explicar què és el centre

D'esquerra a dreta: Ramon Espasa, Pilar Malla, Dolors Oller i Josep Maria Terricabres.

(Foto: Bisbat de Girona)

Cristianisme i Justícia, el qual ha iniciat recentment les seves passes a Girona, promogut per l'associació Professionals Cristians i altres entitats. Oller va remarcar que dins dels

objectius del col·lectiu hi ha la voluntat de «no reduir la fe a l'àmbit privat, lluitar per la justícia, no viure al marge de la realitat i fer una opció pels pobres».

Manca de béns i d'opcions

Pilar Malla, directora de Càritas de Barcelona i coautora del quadern *L'eradicació de la pobresa*, va dir que «els pobres ho són no tan sols per la manca de béns sinó per la manca d'opcions» i va suggerir la lluita contra la pobresa des de diferents camps. Per la seva banda, el metge i exparlamentari Ramon Espasa, també coautor de l'esmentat quadern, va qualificar el mercat de ser «un espai de la desigualtat» i va constatar com «a l'àmbit mundial, augmenta el creixement econòmic però no es crea ocupació». Espasa va proposar que es cobri una comissió de la transac-

ció de divises. Això seria, segons ell, «una mena d'impost internacional que serviria per finançar el deute del Tercer Món».

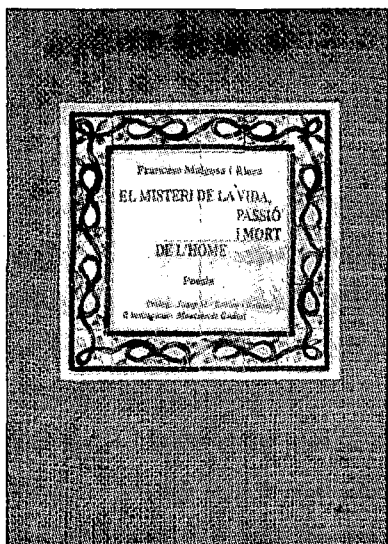
Aquest acte de presentació, en el qual van col·laborar Justícia i Pau, Càritas, Consell de Laics, Girona-21, Gramc i el CCU de Girona, no pretén ser només un acte puntual sinó el primer pas per a col·laboracions posteriors amb Cristianisme i Justícia, ja sigui amb més presentacions de quaderns o amb debats i seminaris. Per a Professionals Cristians, aquesta taula rodona va ser positiva perquè va propiciar el treball conjunt d'entitats civils i d'Església en un espai comú. Els llibrets de Cristianisme i Justícia tenen un tiratge de 42.000 exemplars i arriben arreu del món.

Miriam Díez i Bosch

RECULL DE POESIA PRESENTAT PER JOSEP M. ROVIRA I BELLOSO
AMB IL·LUSTRACIONS A COLOR DE MONTSERRAT GUDIOL

EL MISTERI DE LA VIDA, PASSIÓ I MORT DE L'HOMME

Mn. Francesc Malgosa i Riera

DEDICAT A TOTS ELS QUE ESTIMEN
LA VIDA, I MALDEN PER NO
DEIXAR-SE AIXAFAR PER LES SEVES
LIMITACIONS, FOSCORS,
PARADOXES I PATIMENTS FINS A
L'ESFORÇ HEROIC DE FESTEJAR I
SENYOREJAR LA GERMANA MORT,
DES DE LA FE I DES DE
L'ESPERANÇA.

Un poemari d'una pregonesa brillant que ens fa
redescobrir el sentit profund del món,
de l'home i de Déu.

EDITORIAL CLARET
Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona
Tel. (93) 301 08 87 - Fax (93) 317 48 30

V Premi Internacional de Composició Musical Ciutat de Tarragona

El concurs, convocat per l'Ajuntament de Tarragona, està obert als compositors de qualsevol nacionalitat, sense límit d'edat. Poden optar a aquest premi les obres de composició simfònica amb solistes (un màxim de 3) o sense, i amb mitjans electroacústics o sense. Hi haurà dos premis: el primer tindrà una dotació d'un milió de pessetes i el segon, de mig milió.

La partitura i la documentació que es demana a les bases s'haurà de lliurar abans del 15 de novembre al Registre general de l'Ajuntament de Tarragona, plaça de la Font, 1 - 43004 Tarragona. El veredict del jurat es farà públic abans del 15 de desembre. Per a més informació sobre les bases del premi, tel. 977/ 29 61 21 i 29 47 95, fax 977/ 29 61 18.

C.C.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

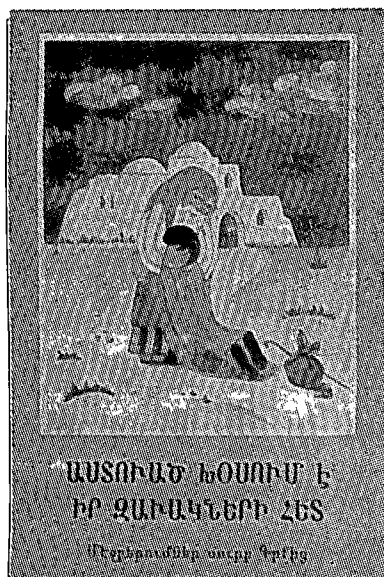
Aquesta associació ofereix a tots els responsables parroquials, catequistes, directors d'escoles, professors de religió, pares de família, etc.

LA BÍBLIA INFANTIL "DÉU PARLA ALS SEUS FILLS"

El donatiu que sol·licitem és de 250 ptes. per exemplar.

Són 31.369.646 els exemplars que ja existeixen en 96 idiomes diferents des de l'any 1979 fins al 1996. Si ens continueu ajudant amb les vostres pregàries i donatius, a finals del 1997 seran 105 els idiomes i 31.969.646 els exemplars.

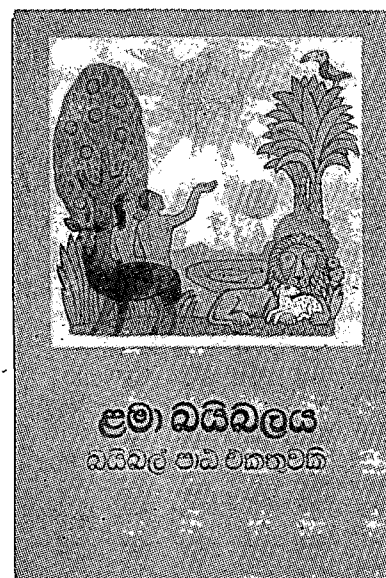
Amb la vostra comanda, a més d'obtenir una preciosa Bíblia per a nens, ens ajudeu a realitzar noves edicions per tal que d'altres germans nostres escampats per tot el món es beneficiïn de la Paraula de Déu.

Edició en armeni

Edició en georgià

Edició en sinhala

Proyecto de la Biblia del Nen

IDIOMA / PAÍS	NÚM. EXEMPLARS				
Espanyol	9.911.748	Urdu (Pakistan)	100.200	Birmà	15.000
Català	40.000	Kiswahili (Tanzània, Uganda)	657.300	Gujarati (Índia)	35.000
Portuguès (Portugal, Àfrica)	75.000	Kiluba (Zaire)	100.000	Guarayo (Bolívia)	15.000
Portuguès (Brasil)	7.281.477	Kikongo-Kituba (Zaire)	265.135	Cebuano (Filipines)	100.000
Francès	941.000	Luo (Kenya)	71.300	Albanès	85.000
Anglès	942.200	Txec	261.000	Bielorús	150.000
Crioll (Haití)	161.900	Est Assiri	26.500	Polonès	60.000
Quítxua (Bolívia)	59.600	Xinès (mandarí)	87.335	Georgià	50.000
Quítxua (Perú)	71.000	Macua (Moçambic)	80.900	Guiziga (Camerun)	10.000
Rus	462.300	Kikongo (Zaire)	85.640	Bariba (Benin)	10.000
Ucrainès	536.200	Setswana (Botswana)	105.250	Bemba (Zàmbia)	50.000
Guaraní (Paraguai)	54.500	Aymara (Bolívia)	121.300	Alur (Uganda)	10.000
Àrab (Liban, Egipte, Sudan)	417.900	Tamil (Índia, Sri Lanka)	493.900	Luganda (Uganda)	100.000
Lingala (Zaire)	582.256	Turc	20.000	Croat	350.000
Malgache (Madagascar)	345.340	Pangasinan (Filipines)	82.400	Oriya (Índia)	20.000
Gilà	4.615	Gàlisch (Irlanda)	6.460	Oromo (Etiòpia)	10.000
Quítxua (Equador)	151.100	Ewe (Togo)	34.450	Sango (Àfrica Central)	10.000
Telegu (Índia)	125.200	Moba (Togo)	10.700	Yoruba (Nigèria)	50.000
Kinyarwanda (Rwanda)	302.500	Kabyè (Togo)	10.850	Bassar (Togo)	10.000
Hongarès	429.000	Hausa (Nigèria)	266.300	Shona (Zimbabwe)	100.000
Garó (Índia)	23.350	Bretó	6.700	Afar (Jibuti, Etiòpia, Eritrea)	10.000
Suahili (Zaire)	400.800	Xinès (simpl.)	9.030	Somali (Jibuti, Etiòpia, Somàlia, Eritrea)	10.000
Singalès (Sri Lanka)	92.160	Vietnàmita	150.900	Yakutio (Rússia)	40.000
Coreà	150.000	Alemaný	120.000	maia-quítxua (Guatemala)	40.000
Amarico (Etiòpia)	81.100	Nerlandès	185.000	Dagara (Burkina Faso, Ghana)	30.000
Kirundi (Burundi)	304.000	Italià	50.000	Ndebele (Zimbabwe)	20.000
Tshiluba (Zaire)	100.600	Letó	150.000	Runyoro-Rutoro (Uganda)	50.000
Filipiní	454.300	Lituà	300.000	Eslovè	25.000
Bahasa (Indonèsia)	200.000	Eslovac	240.000	Criol (Guinea Bissau)	10.000
Oest Assiri	11.300	Armeni	25.000	Ilocano (Filipines)	100.000
Kikuyu (Kenya)	115.000	Búlgar	72.000	Quítxua-Cusco (Perú)	50.000
		Romanès	313.000	Malayalam (Índia)	100.000
		Tetum (Indonèsia)	19.000		
				TOTAL	31.369.646

Desitjo rebre..... exemplars en català exemplars en castellà

Persona o entitat

Adreça

Població Codi postal Província

☐ Sol·liciteu avui mateix els vostres exemplars a:

☐ Donatius:

Ajuda a l'Església Necessitada
Luís Antunez, 24, 2n 2a
08006 Barcelona
Tel. (93) 237 37 63

Banc Central Hispano
Via Augusta, 6
08006 Barcelona
0049 1260 35 2110027312

cultura

«Contra l'actitud fonamentalista, cal adoptar una posició d'humilitat»

■ El grup Fe i Cultura va debatre aquest fenomen mundial

BARCELONA.— «Fonamentalismes: un problema dels nostres dies» va ser el tema que va posar a debat el grup Fe i Cultura el mes de març passat. El missioner Félix Telechea, que ha estat trenta anys a Algèria i ha viscut de prop la implantació d'un islamisme violent a aquell país, i Francesc Torralba, doctor en filosofia i teologia, van ser els dos convidats a la conferència-col·loqui, presidida pel cardenal Ricard Maria Carles.

El primer en prendre la paraula va ser Francesc Torralba, professor a la Universitat Ramon Llull, que va analitzar la fenomenologia dels fonamentalismes, quines són les seves característiques essencials, i va reflexionar sobre l'amor a la Veritat davant d'aquest comportament.

el fonamentalisme són que suposa «un menyspreu envers la memòria, creu estar en l'autopossessió total i plena de la Veritat, i es caracteritza per una instrumentalització hermenèutica de la Revelació, en el sentit de convertir Déu en còmplice de la barbàrie i l'egocen-

Els ponents van analitzar l'origen i les característiques dels fonamentalismes.

El jove professor de filosofia i teologia va definir el fonamentalisme com «una actitud humana que es tanca sobre la seva pròpia veritat, i no és receptiva als altres, acostuma a manifestar-se violentament de forma verbal, ja que condemna qualsevol actitud o forma de vida diferent a la pròpia, i també pot caure en violència física per defensar les seves postures». El fonamentalisme pren diferents formes en la societat: pot ser religiós, nacionalista, intel·lectual, moral i, fins i tot, polític.

Torralba va esmentar l'autor U. von Balthasar quan va exposar que el fonamentalisme és una manifestació del titanisme de la raó humana, entenent per titanisme «una negació polèmica dels valors transcendents i alhora una tendència impetuosa cap a un absolut immanent de l'home i de la natura. És una actitud de rebel·lió contra el que és transcendent i de glorificació del jo». Altres característiques que defineixen

trisme de l'home».

Torralba no va voler acabar el seu discurs sense destacar l'actitud d'humilitat intel·lectual i moral que cal adoptar davant d'una actitud fonamentalista. «El nostre exemple —va dir— és Jesús de Natzaret, que fou doctor en humilitat. Precisament en aquest amor rau la força, la veritat i l'autoritat moral del seu missatge alliberador.»

La implantació de l'islamisme

Per la seva banda, el pare blanc Félix Telechea, que ha estat gairebé trenta anys treballant en una escola de cecs a Algèria, va explicar com ha penetrat l'islamisme, que tants estralls ha causat en aquell país nord-africà. El P. Telechea va aclarir alguns conceptes: «Quan parlem del món musulmà ens hem de referir a l'islamisme, que és una forma excloent i violenta d'interpretar l'islam que satanitza tot el que és

diferent i parla en nom de Déu. És una manifestació del fonamentalisme, una interpretació occidental igual que l'integrisme aplicat a l'islam.»

Però com va penetrar l'islamisme a Algèria? En els primers anys de la independència, Algèria va sol·licitar professors d'àrab per a les seves escoles i universitats. Molts van venir d'Egipte, altres d'Iran o l'Afganistan. L'arribada dels islamistes va provocar una revitalització de l'Islam entre la població, que va descobrir un sentit més profund de la fe, però al mateix temps grups islamistes organitzats van començar a controlar les universitats i la vida dels barris. Però per què l'islam havia de recórrer a la violència? «Tenien por d'enfrontar-se al món modern: la dona que treballa, l'acceptació de la pluralitat que es veu com una divisió, etc. Llavors sorgeix el record de la ciutat perfecta, Medina, i el desig de recuperar aquest ideal. Per això cal imposar la sharia o llei islàmica en la societat costi el que costi», segons va explicar el pare blanc.

Prendre consciència de la llibertat

El 12 de juny de 1990, el Front Islàmic de Salvació (FIS) va guanyar les eleccions municipals i regionals i va introduir els principis del seu partit. Però quan el FIS guanyà la primera

volta dels comicis legislatius, el poder interromp el procés electoral. El pare Telechea recorda com una gran part de la població va respirar tranquil·la: «No podien comprendre ni acceptar algunes manifestacions violentes, llavors van prendre consciència de la seva llibertat.» Però la violència es va accentuar, l'onada d'atemptats ha anat en augment amb terribles atrocitats comeses pels islamistes.

Malgrat aquesta terrible situació, el missioner va albirar signes d'esperança: «La presència de cristians —19 religiosos i religioses han pagat amb la vida el seu servei al poble algerià— que treballen per una convivència en pau, el poble està donant mostres d'una resistència discreta però ferma. Malgrat les amenaces, els pares continuen enviant els seus fills a les escoles, hi va haver una aflluència massiva a les eleccions presidencials, etc.»

En el torn de debat, el públic va preguntar què es pot fer davant de l'agressivitat del fonamentalisme. «L'únic camí és fomentar una educació que estimuli el sentit crític i el respecte vers als altres», van manifestar els ponents. El cardenal Ricard Maria Carles va cloure l'acte dient que hem d'ajudar els immigrants musulmans, però sense perdre mai la nostra identitat de cristians.

Glòria Carrizosa

NOVETAT LA CALEFACCIÓ CENTRAL SENSE CALDERA.

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire; regula la temperatura amb termostats individual.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88
TECC. Ap. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

Documents per conèixer la història mil·lenària de Catalunya

■ El monestir de Poblet acull la presentació de 25 volums amb escrits de l'any 900 al 1200

POBLET.— El monestir de Poblet, situat a la comarca de la Conca de Barberà, es va erigir, el dia 3 d'abril, en gresol del passat històric de Catalunya. El motiu va ser la presentació de 25 volums amb documentació històrica mil·lenària dels bisbats de Barcelona, Girona, Urgell i Vic, i també del mateix monestir.

L'acte de la presentació va estar presidit pel pare Leonard E. Boyle, prefecte de la Biblioteca Apostòlica Vaticana, que va comentar el contingut dels esmentats volums i els va qualificar de font important per conèixer més exhaustivament la política, la història, la cultura i la religió actuals del país. A l'esdeveniment també hi van assistir el fins ara arquebisbe de Tarragona, Mons. Ramon Torrella; Mons. Jaume Traserria, bisbe auxiliar de Barcelona i delegat per a afers culturals de la Conferència Episcopal Tarraconense, l'abat del monestir de Poblet, Maur Esteve; el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joan Maria Pujals; i la delegada del Govern a Catalunya, Julia García Valdecasas.

El fons documental, presentat a la sala del Cubar del cenobi pobletà, és considerat únic i font obligada de consulta per tenir una visió de la història general de Catalunya. Els diplomataris, que és com se'ls anomena, contenen des de testaments fins a actes judicials, de compravenda i notícies dels successos de la societat en una època determinada, seguint de manera fidedigna una gran varietat de temes, amb rigor i fidelitat a les normes de la paleografia, la crítica històrica i l'edició de textos antics. La documentació reunida en aquests llibres inclou uns 8.000 registres, de l'any 900 al 1200.

Els diplomataris eclesiàstics de Catalunya, tot i els problemes causats per les guerres, s'han pogut conservar als bisbats de la Catalunya vella i al monestir de Poblet i no tenen pas una marcada incidència en el fet eclesial.

Documentació medieval

La tanda de presentacions dels volums la va encetar Àngel Fàbrega, representant del Bisbat de Barcelona, amb el primer llibre del *Diplomatari*

Acte inaugural de la presentació dels diplomataris eclesiàstics de Catalunya.

de la catedral de Barcelona, que inclou documents de l'any 844 al 1000. En preparació hi ha dos volums més, amb informació que comprèn des de l'any 1001 fins al 1269. Pel que fa al Bisbat de Girona, Josep Maria Marquès es va encarregar de fer la presentació dels cinc volums. Quatre van ser els toms que va presentar el Bisbat d'Urgell, el representant del qual va assegurar que, a hores d'ara, hi ha una part «molt important de documentació medieval que espera que algú l'ajudi a sortir a la llum».

El darrer dels bisbats dels denominats de la Catalunya Vella, és a dir, el de Vic, ha recollit en diversos llibres els documents que són datats entre els segles XI i XIII, tot i que encara queden més de 2.500 escrits dels segles XI i XII pendents d'edició, va manifestar el Dr. Miquel S. Gros.

Agustí Altisent, monjo de Poblet que ha elaborat el *Diplomatari de Santa Maria de Poblet*, que conté la documentació dels anys 960-1177, va cloure les presentacions dels volums. Actualment es troba en preparació un altre tom que acollirà nova documentació. En definitiva, tothom va coincidir que resta encara molta tasca per completar part de la història mil·lenària de Catalunya. Els diplomataris han estat, sens dubte, un pas important per a la recuperació documental.

Obres de restauració

En el mateix acte es va procedir a la inauguració oficial de les obres de restauració de l'antic refectori de conversos del monestir, treballs que han tingut un cost de 21 milions de pessetes, sufragades per Acesa, empresa concessionària d'autopistes. La sala del refectori havia estat construïda a mitjan segle XIII com a menjador de conversos, que eren religiosos no monjos.

El menjador es va acabar convertint, a començaments del segle XIV,

en un celler, com a conseqüència de la davallada de vocacions pel que fa als conversos i als canvis introduïts en els conreus del monestir. La restauració del celler es va plantejar per tal de recuperar el seu ús original, el de menjador amb un sistema d'empostissat.

El conseller de Cultura de la Generalitat, Joan M. Pujals, va qualificar aquesta obra com una de les més importants que s'han fet al monestir perquè ajudaran a consolidar l'edifici.

Joan Boronat

LOS DOCE APÓSTOLES

Enrique Casas Martín

UNA APROXIMACIÓ A CRIST ENFRONT DEL TERCER MIL·LENNI A TRAVÉS DELS TESTIMONIS MÉS PROPRERS.

EUNSA

Plaza de los Sauces, 1 i 2 - 31010 Barañain (Navarra)
Tel. (948) 25 68 50 - Fax (948) 25 68 54

Acostar la cultura musical als infants i adolescents

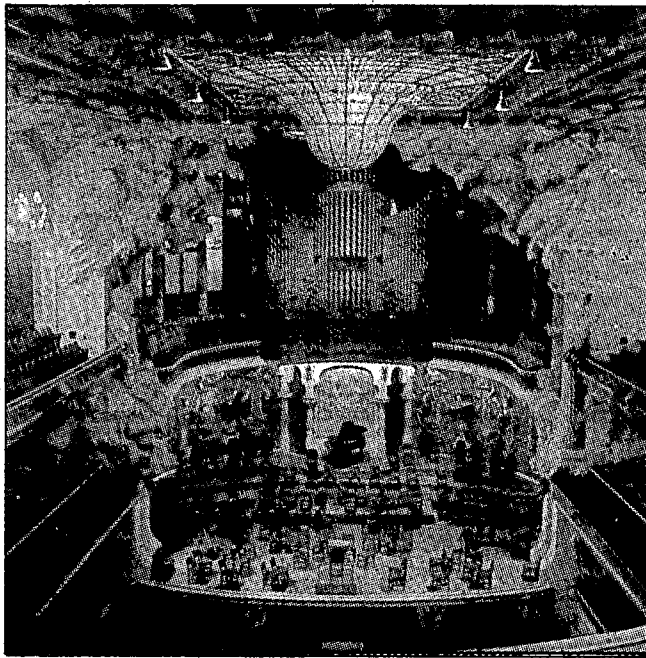
■ Objectiu d'un programa pedagògic al Palau de la Música Catalana

El programa pedagògic musical «Les Escoles al Palau», organitzat i patrocinat conjuntament per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i la Fundació «la Caixa», arriba aquest curs 1996-97 a la seva XI edició. Va adreçat als escolars d'entre 4 i 17 anys, pertanyents a les escoles públiques i privades de tot Catalunya. Es calcula que assistiran als 54 concerts i a les 638 visites arquitectòniques al Palau de la Música Catalana un total de 351 escoles i 60.000 escolars.

«Les Escoles al Palau» constitueix una de les millors ofertes existents avui dia a Catalunya dins de l'àmbit de les activitats musicals adreçades a infants i adolescents. La formació dels melòmans del futur és una de les seves principals finalitats. És una iniciativa que va néixer de la societat civil amb el suport de diferents entitats públiques. Organitzat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i la Fundació «la Caixa», aquest rellevant projecte pedagògic té com a col·laboradors el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona, la Di-

putació de Barcelona i el Consorci del Palau de la Música Catalana.

El programa de «Les Escoles al Palau» està dividit en dues grans seccions: els concerts i les visites arquitectòniques al Palau de la Música Catalana, seu d'aquesta iniciativa cultural. Pel que fa a aquest darrer àmbit, cal destacar que els organitzadors d'aquesta iniciativa pensen que no tan sols és adient conèixer el Palau en la seva condició funcional de sala de concerts, assistint a una audició musical. També cal conside-

El Palau de la Música Catalana és el marc on té lloc el programa pedagògic musical «Les Escoles al Palau».

rar-lo en la seva faceta de monument arquitectònic, representatiu del Modernisme, una de les tendències artístiques més genuïnes i avançades de principis de segle.

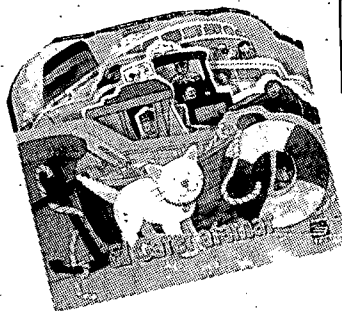
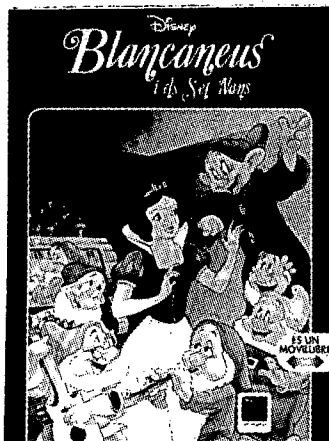
Sis són els espectacles musicals que s'hi ofereixen. *La cançó més bonica del món*, basada en un text de Miquel Descloot, està dirigida a alumnes d'entre 4 i 7 anys i interpretada per la Camerata de Cançó Tradicional. L'espectacle *El cistell d'aire va*, per a nens i nenes de 4 a 7 anys, és a càrrec del grup Solistes de la Costa (sis instruments i un cantant) i de l'Esbart de Sant Cugat, sota la direcció de Joan Serra. *L'Orquestra es presenta*, adreçada als alumnes del segon de cicle de primària, està interpretada per l'Orquestra de Cambra de Granollers, dirigida per Francesc Guillén. *La volta al món amb 80 instruments*, per a nens i nenes de 10 i 11 anys, és a càrrec del grup Percussions de Barcelona, sota la direcció de Xavier Joaquín. *Jazz en viu* està adreçat a alumnes de primer cicle de secundària obligatòria, amb l'actuació de la Big Band del Taller de Músics, amb la veu de Carme Canela i el ballarí Monda. Finalment, *Els clàssics del segle xx*, per a alumnes de 14 a 16 anys, té l'actuació de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona, dirigida per A. Reverter Casas.

Miquel Àngel Codina

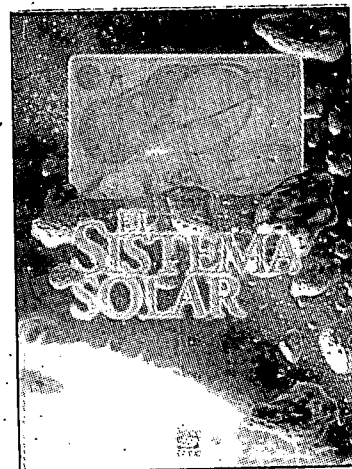
EDUQUEM ELS MÉS MENUTS AMB LES MILLORS TRADICIONS

Regaleu bons llibres el dia de Sant Jordi

Altres títols:

- La gallina llesta
- L'ocellet atrafegat
- El gosset juganer

Altres títols:

- El conillet té gana
- Els amics de l'aneguet
- Al fons del mar amb el peixet

Grup Edicions Beascoa, SA - Comerç, 60, 2n 2a - 08003 Barcelona - Tel. 319 65 17

L'educació ha de servir perquè Auschwitz no es repeteixi

■ La conferència d'Adorno és recordada 30 anys després en una taula rodona

BARCELONA.— L'educació ha de ser ètica, per tal que Auschwitz no es repeteixi. Aquesta va ser la conclusió de la taula rodona organitzada per la Universitat Ramon Llull el 7 d'abril en commemoració dels 30 anys de la publicació d'una conferència d'Adorno. Els tres ponents, els doctors Joan-Carles Mèlich, Xavier Marín i Francesc Torralba, van ressaltar que l'educació ha d'anar encaminada perquè la barbàrie de l'extermini no passi mai més.

Per evitar un altre genocidi, una educació ètica és la millor vacuna. Aquest era el missatge fonamental que es va transmetre en aquest acte. El text de la conferència d'Adorno té tres aspectes. Primer, hi ha un problema urgent al costat del qual la resta de problemes són petitíssims, i és que la intolerància no provoqui un altre infern, tal com va ser el nazisme. Segon, Hitler va imposar un nou imperatiu categòric inexistent fins llavors. I per últim, el principi que Auschwitz

no es repeteixi no necessita ser argumentat i, per tant, qui demani el perquè no s'ha de repetir, és còmplice de la barbàrie.

Segons Joan-Carles Mèlich, Auschwitz és un esdeveniment, no un fet, perquè després d'un esdeveniment la història queda trencada, i mai tornarà a ser com abans. Mèlich va acabar afirmant que «qualsevol pedagogia que no tingui en compte l'ètica no és educació, és fastigós adoctrinament».

Com neix la barbàrie?

Francesc Torralba va destacar que la barbàrie no neix per generació espontània, sinó que és conseqüència de la confluència de dos elements: una educació monolítica i sectària, i un clima que fermenta la barbàrie. Torralba va dir que el clima a l'Alemanya nazi es produeix per diversos factors: l'antisemitisme, el control de les masses, el malestar social i la filosofia nacional-socialista. El discurs d'Adorno dibuixa quatre línies per on ha d'apuntar l'educació: memòria per integrar les experiències anteriors, esperit crític, respectar la singularitat de cada subjecte i treballar per l'horitzó. D'acord amb aquestes premisses educatives, Torralba va concloure dient que l'educació d'avui ha de fer un discurs fonamentat.

Per la seva banda, Xavier Marín va advertir del perill que suposa l'absorció d'un individu per la massa. La massa obeeix cegament, no coneix la veritat i limita les actituds dels individus. Aquesta conducta sectària va provocar Auschwitz, perquè la massa significa un retrocés cap al primitivisme. Una metàfora sobre l'hospitalitat va servir Marín per donar la solució cap a on hauria d'orientar-se la pedagogia: igualtat en la relació entre alumne i professor. Així que, l'hospitalitat aplicada a la pedagogia planteja diverses propostes: perquè el pes de la vida no sigui insuportable, cal escoltar els altres i estimar la veritat.

Tots van destacar que, malgrat l'actual situació del món, hem de ser optimistes.

Albert Mañà i Sansó

LA FORMIGA D'OR, S.A.

Av. Portal de l'Àngel, 5
Tel. 302 24 31 - 302 39 42
08002 Barcelona

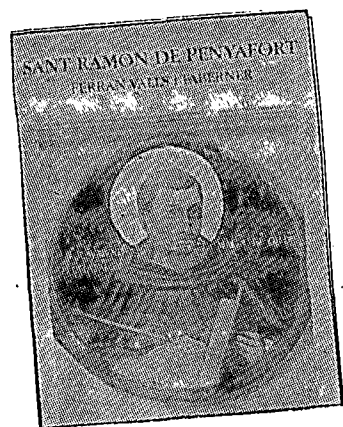
LLIBRERIA DEL CLAUSTRE
(Claustre de la Catedral)
Tel. 268 40 02

NOVETATS

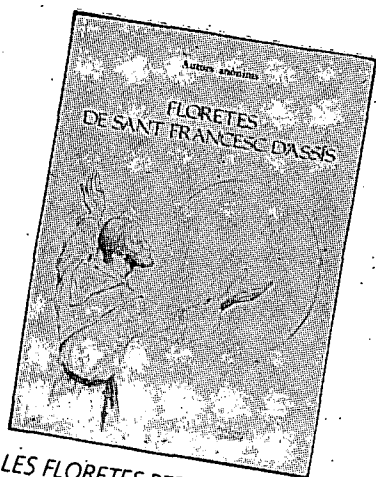
Per Sant Jordi

vides de sants editades per:

LA FORMIGA D'OR

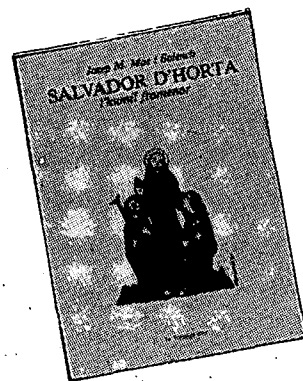
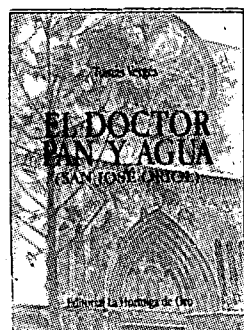
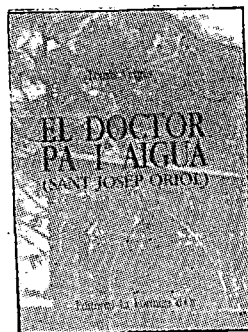

SANTRAMON DE PENYAFORT,
PATRÓ DELS ADVOCATS.
EL CATALÀ QUE HA TINGUT
MÉS FORTA
POTÈNCIA CIVILITZADORA.
(Dr. Torras i Bages).

LES FLORETES PERTANYEN JA
AL PATRIMONI DE LA LITERATU-
RA UNIVERSAL (M. ÀNGELS
ANGLADA)

IV volum
de Les Fonts
Franciscanes

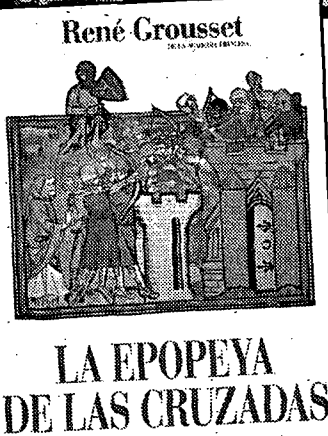
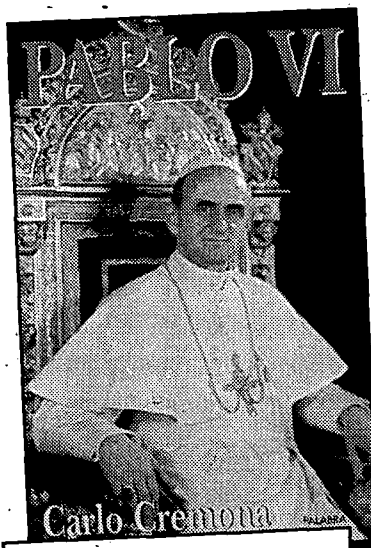

Edició català i castellà

AYER Y HOY DE LA HISTORIA

AUTORES DEL MÁXIMO
PRESTIGIO EN SU
MATERIA

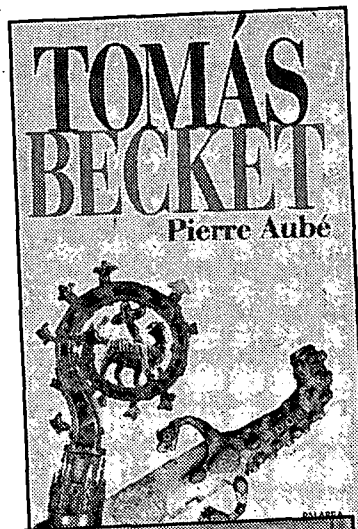
Una obra profunda,
instrumento indispen-
sable de conocimiento y
meditación, que nos
revela a un Giovanni
Battista inédito.
3.700 ptas.

El autor, miembro de la
Academia Francesa, ha
escrito un trabajo
imprescindible para
entender el significado de
las Cruzadas
3.400 ptas.

Una vida que es todo
un desafío de valen-
tía frente al materia-
lizado mundo actual.
3.650 ptas.

Gran amigo de
Enrique II de
Inglaterra, quien lo
 nombra Canciller
para que le ayude en
la organización de
su reino.
3.850 ptas.

Este libro expone
la vida del
Pontificado
Romano desde los
orígenes hasta el
momento actual
3.400 ptas.

NOVEDAD

Un personaje que
ocupa un lugar
privilegiado en la
Historia del
mundo Occidental.
Sin él, la que lla-
mamos civilización
cristiana habría
tomado rumbos
diferentes.
3.900 ptas.

Otros títulos de interés

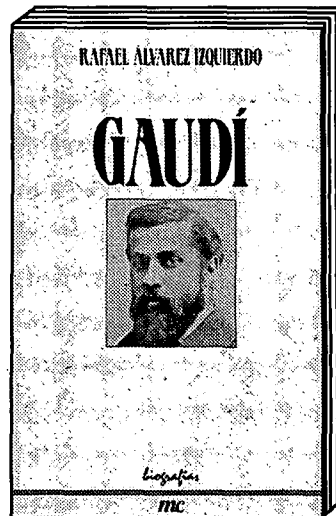
El Cardenal de París, Jean-
Marie Lustiger, ofrece en este
libro una serena reflexión sobre
los retos morales y espirituales
de nuestro tiempo.
1.500 ptas.

NOVEDAD

La profunda huella
que Santa Gema
imprime en sus
devotos se deja sen-
tir en esta biografía,
extremadamente
bien documentada,
escrita por el

P. Germán, su director espiritual y por el
P. Basilio quien,
posteriormente, la completa
2.200 ptas.

La vida y obra de Gaudí,
un personaje universal
que amó la luz, las for-
mas, los colores, los soni-
dos y los aromas con que
Dios construyó el
Mediterráneo
1.800 ptas.

De venta en las principales librerías. Para mayor información pídanos nuestro catálogo

EDICIONES PALABRA S.A.

Pº de la Castellana, 210 • 28046 Madrid Tfnos. 350 77 20 / 39 FAX 359 02 30

Rafael Benet, un mestre de la pintura mediterrània

■ Figura cabdal de l'art català d'aquest segle

El Centre Cultural de la Caixa de Terrassa i el Palau Moja de Barcelona van ser els dos marcs excepcionals on recentment es va presentar l'exposició antològica sobre l'obra pictòrica de Rafael Benet i Vancells (Terrassa, 1889-Barcelona, 1979). Un esdeveniment rellevant que ha assolit un gran èxit als circuits artístics i culturals catalans. *Catalunya Cristiana* ret també el seu homenatge particular a l'autor de moltes de les obres mestres de l'art pictòric català.

El gener de 1979 va morir Rafael Benet a l'edat de 89 anys i l'octubre d'aquell mateix any la ciutat de Terrassa li va retre un homenatge pòstum mitjançant una exposició antològica als Amics de les Arts i a l'Arxiu Tobella. Divuit anys després, l'obra de Benet s'ha tornat a presentar a Terrassa i a Barcelona en una mostra promoguda i organitzada conjuntament per la Generalitat de Catalunya i la Fundació Cultural de la Caixa de Terrassa. Ha estat un nou i merescut reconeixement a la figura de Rafael Benet i ha contribuït a difondre la seva important obra plàstica i intel·lectual, perquè pugui ser coneguda més extensament pels amants de l'art, els estudiosos i el públic en general.

Ha estat una oportunitat de veure una antologia pictòrica de gran qualitat sobre aquest autor, reunida gràcies a la col·laboració de diferents institucions públiques i privades i de col·leccionistes particulars que han cedit les obres. La retrospectiva sobre Benet ha tingut una importància especial per a Terrassa, no tan sols per la condició de terrassenc de l'autor, sinó per l'aportació destacada a l'art i a la cultura local al llarg de la seva vida. Benet es va iniciar com a artista a Terrassa i va rebre els primers ensenyaments del seu oncle, el pintor Joaquim Vancells. Va pintar els entorns de la ciutat i va ser un promotor de les arts i un protagonista actiu de la Terrassa noucentista, un dels períodes més brillants de la cultura local.

El Centre Cultural de la Caixa de Terrassa ha acollit per primera vegada una exposició de Benet, que és una de les manifestacions d'arts plàstiques més rellevants que s'han presentat al centre, dedicat des de fa disset anys a fer cultura al servei de Terrassa, de la comarca i de tot el país.

Més de 60 anys de pintura

Els visitants de la mostra han gaudit d'una antologia de més de 60 anys

de pintura, moltes d'elles veritables obres mestres de l'art català. Un exponent dels diferents períodes creatius de l'artista i que, en certa manera, són també un reflex de les mutacions i l'evolució de l'art a Catalunya de bona part d'aquest segle.

Cal destacar especialment els paisatges i les figures, tan sensibles, de l'etapa noucentista, i les composicions de grups humans, inspirades a les ter-

lava Alexandre Cirici en un dels seus articles a la revista *Serra d'Or*.

Historiador i crític d'art

Però, a més de l'obra plàstica, l'exposició va presentar també la faceta de Benet com a escriptor, historiador i crític d'art. Ara fa justament 75 anys que Rafael Benet va escriure el seu primer llibre, una monografia excepcional sobre Joaquim Vayreda. Aquesta obra és un exemple brillant d'una activitat intensa com a escriptor i tractadista d'art, amb nombrosos articles, crítiques i llibres, que han estat una aportació de gran interès a la bibliografia d'art i que són una referència necessària per conèixer i entendre de-

La Revista, D'ací i d'allà, La Gasetta de les Arts, Destino, Art, per esmentar-ne només unes quantes.

Actitud oberta i renovadora

En reconeixement a la seva important aportació pictòrica i bibliogràfica, Rafael Benet va ser nomenat l'any 1968 membre de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando de Madrid i el 1969 va ingressar a l'Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Rafael Benet, pintor, escriptor, professor, pensador, humanista, intel·lectual respectat, fidel al realisme, però sempre amb una actitud oberta i renovadora, i atenta als corrents i a les noves tendències plàstiques que es produïen més enllà de les

nostres fronteres —a París, bàsicament, capital on l'artista viatjà sovint. A banda de París, Tossa de Mar va ser on Benet va mantenir també contacte amb l'avantguarda pictòrica. Als anys trenta i quaranta, aquesta localitat de la Costa Brava va ser un focus cultural de primer ordre, amb la presència d'artistes de la talla de Chagall, Kars, Metzinger o Masson. Rafael Benet, que fou un dels principals dinamitzadors, va qualificar Tossa com a «Babel de les arts».

Aquests darrers

anys s'han produït fets destacats al voltant de la figura de Benet. Primerament, la creació de la fundació dedicada a impulsar l'obra de l'artista, sota la tasca entusiasta del seu fill Jordi. Després, la publicació de la magnífica monografia sobre Benet, escrita per Alicia Suárez, que ha investigat i analitzat l'obra plàstica i literària de Benet. I ara, aquesta exposició antològica que ens ha permès conèixer de nou la dimensió artística i intel·lectual d'una de les figures més importants de l'art català d'aquest segle.

Francesc-Xavier Closa i Roig

«El meu carrer, Terrassa», de 1930.

rasses de Tossa, de gran força de llum i color, en les quals l'autor vol expressar la seva concepció del ritme, l'harmonia i l'equilibri. Són els famosos quadres del *Cafè d'en Biel*, que identifiquen una de les seves etapes més creatives, àmpliament representada en l'exposició. També és molt interessant l'etapa de paisatges andorrans, de gran vigor i qualitat, que, segons el comissari de l'exposició, Enric Jardí, representen la culminació del seu període de maduresa artística.

És una pintura jove, vital i mediterrània, que desprèn joia i optimisme, «la imatge d'un món feliç», com titu-

terminats períodes i autors de la història de l'art del nostre país.

Benet va escriure monografies sobre Joaquim Vancells, Manolo Hugué, Dario de Regoyos, Velázquez, Nonell, Nogués, Viladomat, Sunyer, entre d'altres, i tractats sobre l'impressionisme, el simbolisme, el futurisme i el moviment dadà, l'escultura moderna i contemporània, etc. Com a crític d'art, va escriure prop de mil vuit-cents articles i crítiques a diaris i revistes de l'època. Es va iniciar en les publicacions terrassenques *La Sembra* i *Ciutat*, i posteriorment va escriure a *La Veu de Catalunya*, *La Publicidad*,

Les religions del món (8)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

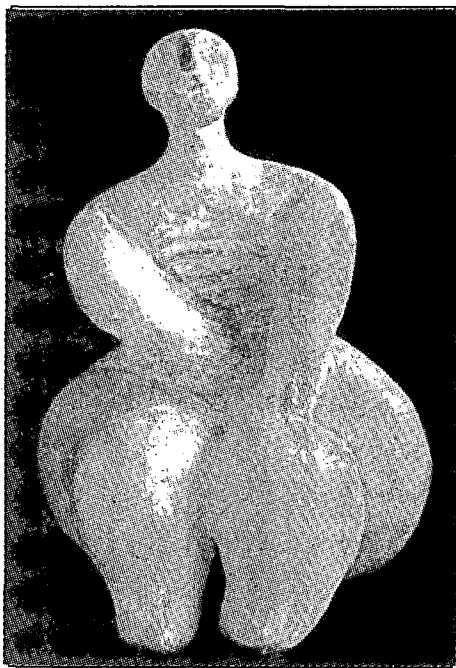
La religió neolítica

Morts i funerals

El paleolític es defineix com el període de la pedra brunyida o llisa per oposició a la pedra tallada. Però és sobretot el període a partir de 10.000 anys aC aproximadament, quan l'home es posa a produir els seus aliments enlloc d'accontentar-se amb la caça i la recollida de fruites. La població del món s'acostava, més o menys, als deu milions d'homes. El clima s'havia modificat; els glaciers es fonien; i en ser més càlid permetia a l'home realitzar innovacions per satisfer les seves necessitats alimentàries.

El naixement de l'agricultura és potser la conseqüència natural de la recollida de les llavors per les dones, fet que va permetre a una població que creixia ràpidament establir-se en un lloc, viure en comunitat, donant origen a un poblat, i fer terrisseria i teixir.

Aquesta nova forma de viure, té influències considerables en la religió, com també en les noves fonts alimentàries, productes de l'agricultura (o de l'horticultura, com s'anomena algunes vegades l'agricultura primitiva).

Representació de la deessa de la fertilitat.

Els materials arqueològics procedents del període neolític estan distribuïts per tot el món.

L'agricultura neix almenys en tres centres independents:

—El Pròxim Orient, situat a les valls i a les pendents muntanyoses del «fèrtil creixent». En aquests indrets es cultiva el blat i altres cereals, i es domestica també als gossos i a les cabres. Aquesta domesticació d'animals dona pas progressivament al nomadisme dels pastors, en els límits d'aquesta àrea geogràfica. A les àmplies prades del Nord es comença a muntar a cavall 900 anys abans de Jesucrist aproximadament.

—Al sud-est d'Àsia es cultiven tubercles comestibles, com el «nyam». En el mateix sector, a Assam, l'arròs és considerat com un aliment de base, el qual s'estén ràpidament a la Xina i a les regions veïnes.

—A Amèrica Central es cultiva blat de moro des de 5.000 anys abans de Jesucrist.

Les religions de l'home del neolític estaven perfectament adaptades a aquestes tres civilitzacions agrícoles i es van propagar amb elles. El nomadisme dels pastors va donar lloc a un nou perfil religiós que va modificar el curs de les religions del món.

Pel que fa a les religions del Pròxim Orient els descobriments arqueològics es subscriuen perfectament a aquest esquema de conjunt.

La gent viu en llogarrets o aglomeracions que ho semblen. A l'exterior d'aquests llogarrets s'han trobat veritables cementiris. A vegades enterraven els difunts sota el terra de les seves cases, envoltats de nombrosos objectes, aliments i estatuets femenines que podrien representar servents per la vida futura o bé déus protectors.

A mesura que les civilitzacions s'anaven forjant i millorant, les tombes també anaven diferenciant-se progressivament segons el rang social dels difunts. S'utilitzen cada vegada més els taüts. Cap al final del neolític es va practicar la incineració en diversos llocs, potser, a causa d'una concepció espiritual del més enllà.

En algunes tombes de l'antic neolític, els caps dels difunts estan separats del cos i distribuïts en cercle amb el rostre col·locat mirant cap al centre de la terra. Aquesta pràctica sembla ser l'últim vestigi d'una antiga tradició paleolítica. Les creences subjacentes se'ns escapen, però és probable que la concepció del cercle, sigui un símbol de l'univers.

Sax
EDITORIAL

Preu especial de subscripció per a enguany amb el 30% de descompte

El millor regal
per al millor amic

Per cada subscripció feta
et regalem un llibre del
nostre fons editorial

Des de fa vint anys, presents entre els lectors més sensibles i preocupats per la realitat social del país.

Els actuals temps de restriccions són,
per a nosaltres,
moments de SAÓ.

Butlleta de subscripció

Noms i cognoms
Adreça: (carrer i núm)
Població Codi Postal
Comarca Telèfon
Se subscriu a la revista SAÓ: Preu de promoció: 3.500 ptes. (any 1997)
Banc o Caixa Agència
Comptellibreta núm.
Carrer o plaça
Població Codi Postal

Editorial SAÓ C/ Àngel de l'Alcàsser, 14, 12 - 46018 València
Tel. (96) 370 58 41 - Fax (96) 370 57 55

Col·lecció «Paraules i vides»

Núm. 1: *Sermons satírics, violes d'or i capellans poetes (La Safor 1900-1936)*, Gabriel Garcia Frasset

Núm. 2: *Retrobar la tradició. El valencianisme d'inspiració cristiana de la postguerra a la transició*, Agustí Colomer Ferrándiz

Núm. 3: *Quàn callen les pedres (Martí Domínguez Barberà)*, (1908-1984), Biel Sansano

Núm. 4: *El valencianisme que ve*, AA.DD

Col·lecció «Saviesa Cristiana»

Núm. 1: *Un Déu digne de l'home*, Josep Vidal Talens

Núm. 2: *Literatura i doctrina al Llibre de Contemplació de Ramon Llull*, Josep Enric Rubio

Núm. 3: *Tres pregàries*, Olivier Clément

Núm. 4: *Boira Baixa*, Roser Bofill

Butlleta de comanda

Noms
Adreça CP/ Població
Telèfon

Desitge adquirir els següents llibres:

Títol exemplars

Títol exemplars

Títol exemplars

Títol exemplars

(Preu de cada exemplar: 1.800 ptes.)

Editorial SAÓ C/ Àngel de l'Alcàsser, 14, 12 - 46018 València
Tel. (96) 370 58 41 - Fax (96) 370 57 55

El llibre de la setmana

Un altre Loiola? Una mica de respecte!

Després de llegir aquest text sobre sant Ignasi de Loiola, que l'autor alemany Ludwig Marcuse va publicar el 1973, ens podem preguntar quina és la intenció dels que l'han publicat en castellà. S'intenta presentar una obra que recuperi simplement «l'arxiu de la memòria», com indica el títol de la col·lecció? Busquen els seus editors una vegada més, donar als lectors l'ocasió d'escandalitzar-se davant de la nova visió del fundador dels jesuïtes? En tot cas Marcuse s'ha dedicat pàgina rere pàgina, a donar una interpretació diferent parcial i polaritzada de la vida del guipuscoà Iñigo que es va transformar en Ignasi de Loiola.

Hi ha moltes maneres de parlar en una forma novel·lada i erudita d'un personatge important de la història comuna. Pot ser algú que amb la seva acció o el seu pensament hagi causat un impacte seriós en l'esdeveniment dels fets. Pot ser, també, un home fosc que, de sobte, sorgeix de l'anonimat, i amb mètodes legítims imposa la seva personalitat al seu temps. O un gran engalipador que es revela com un influent protagonista d'un canvi, que porta al caos o a la decepció col·lectiva. Darrere d'aquestes descripcions podríem posar molts noms, a la memòria de tots o del nostre propi arxiu personal.

Sant Ignasi de Loiola és un d'aquests personatges. La seva vida és una autèntica novel·la, perquè sembla en el seu inici arrancada de les pàgines de *Amadís de Gaula* o del *Caballero Cifar*. Després, tot i això, vol ser una imitació de la biografia de sant Do-

Ludwig MARCUSE,
Ignacio de Loyola

Edhasa, Barcelona 1997, 352 pàg.

mingo de Guzmán o de sant Francesc d'Assís, encara que tingui molt dels somnis de la monja Eteria, aquella pelegrina de Terra Santa de l'època medieval. I acaba tota ella com la d'un hàbil, perseverant, meticulós i eficaç organitzador, potser una mescla de Felip II i del seu secretari Antonio Pérez, tal com els va veure en el seu dia Marañón.

Amb aquests ingredients, i un innegable cabal d'erudició històrica es pot parlar, i novel·lar del fundador de la Companyia de Jesús de diferents formes: la que va triar Francisco Tellechea a la seva obra *Ignacio de Loyola, solo y a pie*, i la que ha escollit Ludwig Marcuse. Tellechea veu en la vida d'Ignasi de Loiola l'elecció de

l'Esperit, o, almenys, l'obertura constant a la seva acció; Marcuse veu en tot això la transformació d'un obscur i frustrat cavaller busca-raons, en un astut i fred *condottiero*. Una opció possible, si es deixa de banda el món sobrenatural. I en aquest cas, el que hauria pogut ser una apassionant narració del que pot ser un home si es deixa treballar per l'Esperit, es transforma en una biografia plena de manipulacions, que es veu d'una hora lluny que són malintencionades.

És motiu de preocupació, quan veiem que es desenterra una obra escrita fa gairebé vint-i-cinc anys, per treure-la al mercat com si es tractés d'una vida edificant per a l'ús de la gent piadosa. La nova òptica amb la que l'autor alemany ha contemplat l'aventura real i en alguns moments quasi rocambolesca de sant Ignasi de Loiola, ens treu del seu protagonista tots els elements, que finalment, van ser els determinants de la seva acció i el seu pensament.

Emparat en el que és sobrenatural, algun engalipador pot intentar fer-nos creure el que no és més que pura fan-

tasia malaltissa o un engany manifest amb intencions espúries; estem envoltats de masses profècies i visions falses. Això no justifica que es vulgui desmitificar una vida en que es suficientment patent l'acció de Déu, o almenys la inspiració sobrenatural en els moments crucials de la mateixa. És evident que l'existència d'Ignasi de Loiola, es presta, no tan sols a narrar una aventura vital en una època apassionant, sinó també a deixar-se portar per la crítica desmitificadora, que no admet més del que veuen els propis ulls o accepta com a evident la raó. Déu és, per aquests crítics i escriptors, i en qualsevol circumstància, aquella X de la que parla Ortega i Gasset, que ni intervé «aquí», ni interessa el que pugui fer en el «més enllà» en el que evidentment no creuen.

Una biografia de lectura interessant, certament, però, falsa i manipulada, perquè l'Iñigo que es va transformar en l'Ignasi va ser molt diferent del que vol fer-nos creure el seu autor.

Cristóbal Sàrrias

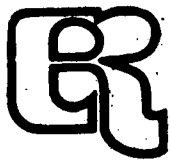
La sardana i la dansa

A l'abril, esclat sardanista

Cada any, el mes d'abril, l'activitat sardanista es multiplica i un munt de manifestacions es disputen l'atenció popular arribant el seu zenit amb la celebració del Dia de la Sardana. Aquesta festa instituïda l'any 1960 per l'Obra del Ballet Popular constitueix la data dedicada a promoure els valors de la dansa nacional de Catalunya a qualsevol indret on hi hagi catalans. Enguany, el Dia de la Sardana és el 20 d'abril, data en què s'intensifica considerablement el nombre de ballades de sardanes, arreu de Catalunya. I, set dies més tard, la festa de proclamació de la Ciutat Pubilla de la Sardana, capitalitza novament unes activitats ben característiques amb la presència de la nostra dansa.

El ressò festiu del Dia de la Sardana tindrà un caire peculiar, enguany, a Madrid, amb les actuacions de la cobla Amoga i de l'Esbart Dansaire del Montgrí, promogudes pel Cercle Català de la capital de l'estat. Concretament, el dia 26 hi haurà una representació de l'espectacle *Trencats i seguits*, que presenta l'evolució del ball de la sardana i, l'endemà, audició de sardanes a la cèntrica plaça d'Espanya de Madrid. Tot i que no n'hem tingut notícies concretes, també és habitual que el so de la cobla estigui present, els darrers dies d'abril, a ciutat de Mallorca, on la Casa Catalana de la capital balear organitza la celebració de les festes patronals de Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat al so de la cobla.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

Els inicis del cristianisme

Amb *Els primers cristians*, l'historiador i assagista Jesús Mestre i Godes intenta arribar fins a les fonts de l'aventura cristiana, completant el primer camí d'uns homes i d'unes dones que va des de la consternació del Divendres Sant i la recuperació immediata de l'esperit de Jesús, fins a la consolidació arreu de l'arc mediterrani d'una nova manera d'entendre la vida: el cristianisme. Una brega exemplar, morint en martiri quan calia, fidels a una nova llei d'amor; va durar tres segles, just fins al moment que Constantí el Gran va donar suport a les esglésies esteses per tot l'imperi. Encara ara es discuteix si el gest de l'emperador va ser beneficiós o no per a la nova religió. Una cosa quedava clara: l'aventura dels primers cristians ja s'havia acabat.

L'objectiu de l'autor ha estat donar a conèixer al lector l'evolució dels primers cristians. Ha pretès «explicar els móns religiosos on es van moure, qui foren els seus dirigents, com va funcionar la seva expansió, els llocs de la seva implantació, els problemes de convivència que tingueren amb el món romà, les desviacions internes que hagueren de suportar, la seva forma de vida, l'organització que anaren bastint» i està totalment convençut que «el que movia aquests homes era, essencialment, la fe».

C.C.

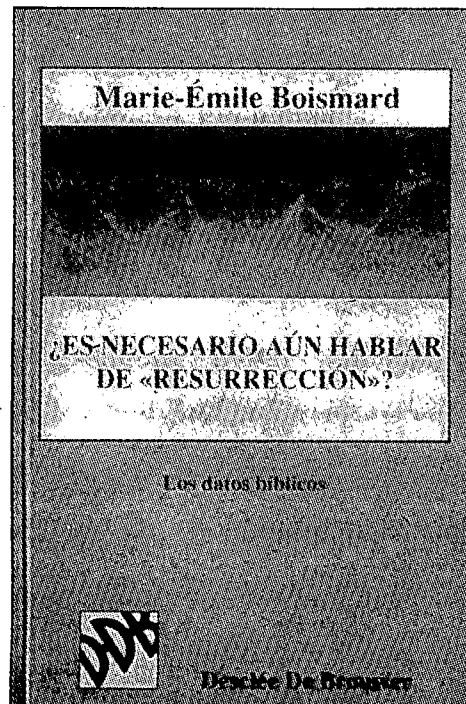
Jesús Mestre i Godes,
Els primers cristians.
Del Divendres Sant (any 30) al
Concili de Nicea (any 325).
Edicions 62, Col·lecció Llibres a
l'Abast, Barcelona 1997, 406 pàg.

La victòria sobre la mort

Per respondre els interrogants que planteja actualment el tema de la resurrecció i per comprendre com s'ha plantejat el problema de la nostra victòria sobre la mort, cal estudiar les dades bíbliques. Hi apareixen dues corrents. La primera, condicionada per la mentalitat semítica, que no distingia l'ànima del cos, parla en termes de «resurrecció»: en morir, desapareix l'ésser humà, a l'espera del dia en què s'aixecarà d'entre els morts (Daniel, Segon llibre dels Macabeus, Pau en les seves primeres cartes). La segona està influïda pel pensament platònic, que admet en l'individu la presència d'una ànima immortal, distinta del cos (Saviesa, Pau en la Segona carta als Corintis). Això no obstant, en aquesta corrent s'esmena el platonisme de dues maneres diferents.

Segons el llibre de la Saviesa, l'ànima immortal baixa a l'Hades i espera el dia en què Déu la treurà d'allí per portar-la amb ell. No es tracta que trobi novament un cos. Segons Pau, l'ànima després de la mort parteix per unir-se a Crist, juntament al qual troba un cos de naturalesa celest. És probable que aquest fos l'ensenyament de Crist. Qualsevol que fos la perspectiva adoptada, mai no es tracta de la resurrecció del cadàver sepultat a la tomba; aquesta és la raó per la qual el terme «resurrecció» es pot prestar a confusió un cop que s'admet la presència d'una ànima immortal en l'home.

C.C.

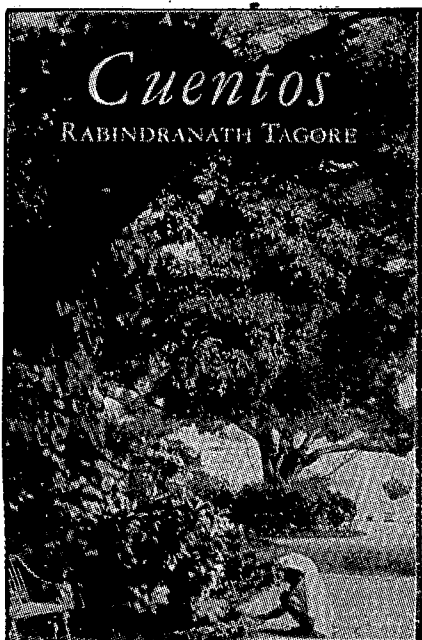
Marie-Émile Boismard,
¿Es necesario aún hablar de
«resurrección»? Los datos
bíblicos. Editorial Desclée De
Brouwer, Col·lecció Bibliote-
ca Manual Declée, Bilbao
1996, 160 pàg.

A l'entorn de la realitat social de l'Índia

Rabindranath Tagore (1861-1941), premi Nobel de Literatura el 1913, a més de poeta reconegut, posseeix una important producció en prosa, especialment en la modalitat de relat curt. Moltes de les seves millors històries les va escriure durant un període de relatiu aïllament, mentre administrava les propietats de la seva família a la vora del riu Bengal.

Als contes que formen part d'aquesta edició, a la qualitat literària de Tagore s'uneix la seva decidida opció per la dignitat i la llibertat humanes. L'afany de riquesa (*Oro falso*), les tradicions seculars de l'Índia (*La fiesta aguada*), les relacions entre la burgesia i els seus criats (*El regreso del pequeño amo*), la situació dels camperols (*Castigo*) constitueixen alguns des temes altament representatius de la realitat social de l'Índia, i a l'entorn dels quals Tagore construeix aquests petits relats.

C.C.

Rabindranath Tagore, *Cuentos.*
Editorial PPC, Madrid 1996, 220 pàg.

El món de la vellesa

Aquest llibre vol ser una mirada enrere a tot el que ha aportat a la seva autora, M. Dolors Laguna, el seu contacte amb la gent gran durant quinze anys, com a voluntària i com a professional, amb el desig que pugui ser una «eina vàlida de reflexió per a aquells que puguin estar interessats i motivats pel món de la vellesa».

«El tema de fons —explica l'autora— és el vell i el que suposa estar al seu costat. Per tant, hi ha incloses una sèrie de reflexions fetes a partir de la relació creada amb unes velles concretes dels diferents barris on he viscut.

»I també hi ha unes aportacions sobre temes que sovint em plantejo, aspectes que sorgeixen amb motiu del contacte amb ells i que ens impliquen a tots, ja que d'una manera o altra convivim amb aquesta realitat.»

C.C.

M. Dolors Laguna,
El record de les campanes m'acosta a l'asil. Testimoni de 15 anys de
treball amb vells. Editorial Claret,
Col·lecció Els Daus, Barcelona
1997, 126 pàg.

Llibres

Un heroisme quotidià i anònim

Les pàgines d'aquest llibre ens narren el viatge de dos periodistes especialitzats en premsa missionera que, un bon dia de mitjans de juny de 1980, es van trobar a Quito (Equador) i van decidir visitar junts les missions —preferentment combonians— de l'Equador, el Perú i el Brasil. Com a únic equipatge, la càmera fotogràfica i la gravadora, esperit d'aventura i moltes ganes de sorprendre els missioners en les seves tasques quotidianes.

Per aquest motiu i expressament, ningú no estava avisat. S'arribava a un lloc, es buscava el missioner o l'equip resident i, quan la conversa anava guanyant en espontaneïtat i interès, es posava en marxa la gravadora i es disparaven algunes fotografies per perpetuar el moment.

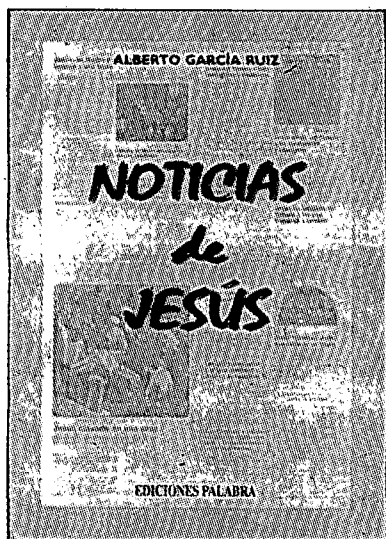
Dins de les pàgines d'aquest llibre, es fa el retrat de missioners i missioneres de totes les edats, des del novíngut fins al veterà amb molts anys d'experiència, als llocs més diversos. Entre indis, com és el cas dels caiapes, a l'Equador; a 5.000 metres d'altura, amb els miners de Cerro de Pasco, al Perú; intentant redescobrir el carisma combonià entre els afroamericans de Salvador de Bahía (Brasil) o Esmeraldas (Equador); a la vora de la gran artèria Transamazônica; acompanyant els colons a l'Amazònia «il·legal», al costat de la frontera amb Bolívia, etc.

Missioners, en definitiva, al costat del poble senzill, lleugers d'equipatge, entregats a un heroisme quotidià i anònim de compartir amb els pobres de la terra l'esperança, la incertesa, la fe i l'Evangeli. **C.C.**

Gerardo González-Juan J. Tenías,
Con el evangelio en la mochila. Editorial
Mundo Negro, Madrid 1984, 284 pàg.

La premsa davant la Bona Nova

Alberto García Ruiz,
Noticias de Jesús.
Edicions Palabra,
Madrid 1997, 224 pàg.

Amb el títol *Noticias de Jesús* es publica una versió dels Evangelis que vol ser una aportació del món de la premsa a la preparació del Gran Jubileu del 2000 i als objectius d'aquest any dedicat a Jesucrist. Aprovada per la Conferència Episcopal espanyola, assumeix el llenguatge directe dels mitjans informatius i considera la Bona Nova com «les notícies més actuals dels últims dos mil anys», perquè la vida i la paraula de Jesús formen part de l'avui dels éssers humans.

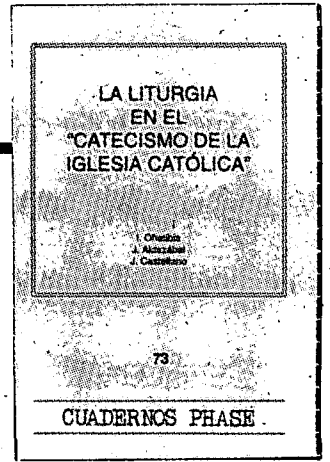
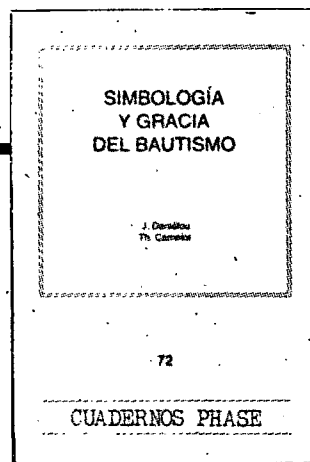
Amb la frescor del llenguatge periodístic, aquests Evangelis van dirigits als que encara no coneixen —o desitgen conèixer millor— i als que busquen la proximitat de Jesús. A la presentació del volum, l'arquebisbe de Madrid, Mons. Rouco Varela, ho considera una contribució molt positiva a la preparació del Jubileu de l'any 2000, en la línia marcada pel Sant Pare, i desitja «vivament que aquest

llibre atragui de debò l'atenció i la vida dels lectors cap a Crist».

El llibre també inclou una *Última crònica*, firmada amb el pseudònim de Torcuato d'Acci, que recull els primers 30 dies de vida de l'Església i dos apèndixs en què es presenta la relació entre les notícies de Jesús —de fa dos mil anys— y les de l'actualitat. Per explicar aquesta relació s'ofereix la versió, diferent i veraç, que quatre grans agències de premsa (Efe, Reuter, France Press i Associated Press) donen d'un mateix fet: l'arribada del Papa a Dakar el 19 de febrer de 1992.

C.C.

J. Daniélou y Th.
Camelot, *Simbo-
logía y gracia del
Bautismo*.
Oñatibia, J.
Aldazábal y J.
Castellano, *La
liturgia en el*

«Catecismo de la Iglesia católica». Centre de Pastoral Litúrgica, Cuadernos Phase, Barcelona 1996, 64 pàg. i 56 pàg, respectivament.

Quaderns de catequesi

A *Simbología y gracia del bautismo*, se'n parla d'aquest sagrament, base de l'existència cristiana. El Catecisme de l'Església catòlica recorda que el baptisme constitueix «el fonament de la comunió entre tots els cristians i, fins i tot, amb els que encara no estan en plena comunió amb l'Església catòlica». A *La liturgia en el «Catecismo de la Iglesia católica»*, s'explica, entre d'altres temes, la dimensió pasqual i pedagogia mistagògica dels sagraments, segons el Catecisme, i una exposició de la pregària cristiana, des de la perspectiva litúrgica.

C.C.

Els drets humans, un valor fonamental

«Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets.» Així comença la Declaració Universal dels Drets Humans, que va aprovar les Nacions Unides el setembre de 1948. Però a l'ONU, la pau i la llibertat al món només es poden aconseguir assegurant el respecte pels drets humans. Aquest llibre, dirigit als ciutadans i ciutadanes més joves, es una guia per conèixer-los i complir-los. Només amb el compliment dels drets aconseguirem una societat més lliure i justa, de la que tots en podrem participar. Serà el millor llegat que podem deixar a les pròximes generacions per contribuir a formar un món millor.

C.C.

Meritxell Margarit-Carles
Romeu, *Això és la Declaració
Universal dels Drets Humans*.
Editorial Mediterrània, Barcelona
1996, 16 pàg.

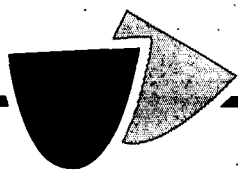

**URQUINAONA
LLIBRERIA**

ROGER DE LLÚRIA, 4
TEL. 318 18 96
08010 BARCELONA

—Llibres religiosos, formatius,
infantils, diversos...
—Papereria i material d'oficina
—Impressos de difusió catòlica
—Material escolar

SERVEI A DOMICILI I CONTRA REEMBORS

Crítica de teatre

Meritxell Cucurella Jorba

Paraules en la foscor de la nit

Obra: La nit just abans dels boscos. **Autor:** Bernard-Marie Koltès. **Traducció:** Sergi Belbel. **Direcció:** Jaume Melendres. **Interpretació:** Pau Durà, amb la col·laboració de Nico Tormo. **Teatre Adrià Gual.** Barcelona, 9 d'abril de 1997

El Teatre Adrià Gual acull, del 3 al 27 d'abril, l'obra *La nit just abans dels boscos*, de Bernard-Marie Koltès, dirigida per Jaume Melendres i interpretada per Pau Durà. De la traducció al català de l'obra n'ha tingut cura Sergi Belbel; i de la versió valenciana, Pau Durà. *La nit just abans dels boscos* (1977) és una producció de la companyia Essa Minúscula que es va presentar l'any passat a la VI Mostra de Teatre d'Alcoi.

Bernard-Marie Koltès (1948-1989) és una de les veus més sorprenents i colpidores del teatre francès dels últims anys. Entre algunes de les creacions dramàtiques del dramaturg francès, cal destacar: *Combat de nègre et de chiens* (1983), que va ser la seva revelació internacional com a autor dramàtic i que es va estrenar a Barcelona el 1988 amb una posada en escena dirigida per Carme Portaceli; *Dans la solitude des camps de coton* (1986), tot un èxit al Festival d'Avinyó de 1988; o *Roberto Zucco* (1989), un muntatge que el Teatre Lliure va presentar al Palau de l'Agricultura, futura seu de l'emblemàtic teatre barceloní.

L'obra que es presenta a l'Adrià Gual és el monòleg d'un home desesperat que en una sola nit, una hora abans de morir, ens explica un seguit d'històries que el fan sentir viu. El cor li bateja i ens vol encomanar els seus batecs de cor. El protagonista és un home d'avui

que ens explica històries del passat i històries del futur. És un pària que, lluny de ser un nostàlgic o un somniador, se'ns presenta ple d'optimisme. Aquest lluitador aferrissat, però, només té una arma: la força de la paraula. Una paraula persuasiva i catàrtica, talment com s'esdevé en *Les mil i una nits* o en el *Decameró*, gràcies a la qual pot fugir d'uns límits massa opressius per a ell.

L'espai dramàtic on es desenvolupa l'obra és un territori salvatge per a les relacions humanes, que Jaume Grau, responsable de l'espai escènic, ha resolt amb piles de pneumàtics vells: tot un encert. L'obra transcorre en la foscor de la nit, i és tot just en la foscor on es desdibuixa la civilització. És llavors quan es dibuixa el domini dels marginats. Koltès parla, amb duresa i amb ràbia, de la marginació social que pateixen actualment alguns col·lectius.

El text de *La nit just abans dels boscos* no té cap acotació escènica, tampoc no hi ha cap indicació per portar-la a escena. Melendres, però, n'ha fet una lectura optimista i ha convertit el monòleg en un diàleg en el qual només parla un dels interlocutors. La sobèrbia interpretació de Pau Durà contribueix a positivitzar el contingut, trist i transcendental, d'un text que parla d'un immigrant rebutjat per una societat enemiga de la diversitat.

Dibuix: Orfeo Soler

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Dijous 17 d'abril

C33 **Truqueu a qualsevol porta** (EUA, 1949)
00.20 **Director:** Nicholas Ray. **Intèrprets:** Humphrey Bogart, John Derek, Susan Perry.
Argument: Andrew Morton és un advocat d'èxit, bon coneixedor de les misèries humanes de la ciutat. Li demanen que defensi Nick Romano, acusat d'haver mort un policia. La defensa de Morton funciona bé fins que el fiscal desenterra el cas del suïcidi d'Emma. ***

Dissabte 19 d'abril

TV3 **El vent i el lleó** (EUA, 1975)
17.25 **Director:** John Milius. **Intèrprets:** Sean Connery, Candice Bergen, John Huston.
Argument: Octubre del 1904. Mulay Hamid El Raisuli, senyor del Riff i sultà dels berbers, rapta Eden Pedecaris, una jove nord-americana, i els seus dos nens, i per alliberar-los demana un important rescat, l'expulsió dels estrangers i el cap del seu oncle, el paiaxà. **

Diumenge 20 d'abril

La 2 **Luz que agoniza** (EUA, 1944)
23.40 **Director:** George Cukor. **Intèrprets:** Ingrid Bergman, Charles Boyer, Joseph Cotten, Angela Lansbury.
Argument: Londres, a finals del segle XIX. Es produeix un misteriós assassinat al número 9 de Thornton Square. La inquilina de la casa, Paula Alquist, una jove estudiant de cant, viatja a Itàlia per oblidar-ho tot. Allà és feliç, s'enamora i es casa amb un pianista. ***

TV3 **Els combregants** (EUA, 1962)
01.00 **Director:** Ingmar Bergman. **Intèrprets:** Gunnar Björnstrand, Ingrid Thulin, Olof Thunberg.
Argument: El reverend Thomas Ericsson acaba el seu servei litúrgic i, a la sagristia, la senyora Persson li demana que parli amb el seu marit, Jonas, que està angoixat per dubtes metafísics. **

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

07.15 *Babylon 5*
08.00 *Sábado fiesta*
Inclou: Los trotamúsicos
Los inmortales
09.30 *Club Disney*
Inclou: Pato Aventuras
Chip y Chop

Diumenge

07.05 *Babylon 5*
07.45 *Domingo fiesta*
Inclou: Los trotamúsicos
Los inmortales
La gata Kitty y sus amigos
El rey Arturo

La 2

De dilluns a divendres

07.30 *Con mucha marcha*
Inclou: Fábulas del bosque verde
El detective Bogey
14.00 *Con mucha marcha*
Inclou: Inspector Gadget
La banda de Mozart
17.45 *Para nosotros*
Inclou: Calimero

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 *Club Megatrix*
Inclou: Capitán N

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
Inclou: Los cerditos
Dos tontos muy tontos
Mortadelo y Filemón

Tele 5

De dilluns a divendres

07.50 *El hada de las flores*
08.15 *Super Mario Bros*
09.25 *Los gatos samuráis*

Dissabte i diumenge

07.25 *Dibujos animados*
Inclou: Brujilda y sus amigos
Cuentos de la selva
Cazafantasmas

TV3

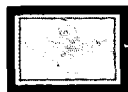
Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
Inclou: Les tres bessones
Footur
James Bond Jr

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
Inclou: Doraemon
Vermell i blau
17.30 *Club Super 3*
Inclou: En Horry, el monstret
Els barrufets

Crónica televisiva

El cant espiritual de l'Església

Miquel Àngel Codina

El cant gregorià és una música vocal cantada, sense acompanyament musical, en llatí i basada en les Sagrades Escriptures. Homes i dones de vocació monàstica i contemplativa, monjos de sant Benet, sant Bru o sant Bernat han omplert amb les seves veus abadies i monestirs, claustrs i cenobis. El seu llegat musical, el més venerat del món per la seva antiguitat, ha travessat, no sense dificultats, dotze segles d'història. Fa unes setmanes, La 2 va emetre, pel circuit català, un reeixit documental titulat *El cant gregorià* sobre el naixement, esplendor, decadència i actual ressorgiment del cant eclesial per excel·lència.

El fet que el cant gregorià sigui una melodia sense música no és fruit de la casualitat. Des dels seus inicis, els pares de l'Església van prohibir l'acompanyament instrumental perquè, segons ells, es posaria en perill la puresa d'aquest llenguatge espiritual que vol expressar la contemplació i l'amor a Déu. Sant Joan Crisòstom va instar a què el cant religiós s'allunyés de qualsevol influència dels cultes pagans i de la música del teatre d'aquell temps. Malgrat tot, la lira i el salter s'autoritzaven a les reunions privades dels fidels. «La intuïció dels pares de l'Església —es va constatar en el reportatge— fou encertada. No hi ha res que elevi tant l'ànima ni l'alliberi de les coses terrenals com el cant diví, en el qual la melodia i el ritme formen una veritable simfonia.»

El papa Gregori I va dur a terme una intensa activitat pastoral, litúrgica i missionera que el van convertir en el personatge religiós més significatiu de l'època. És considerat l'autor de l'*Antifonari*, que conté els exercicis religiosos del dia i la nit. Aquest recull de cançons va esdevenir una obra fonamental: era l'arquetip gregorià. El gran patrimoni cultural que constitueix el cant litúrgic quedava, d'aquesta manera, recopilat i, conseqüentment, es garantia la seva transmissió als segles posteriors. Als monestirs, sobretot entre els segles IX al XII, es va compondre el repertori del cant gregorià. Milers de peces musicals per a tots els dies i festes de l'any i innumbrables himnes, salms i responsoris. L'anonimat d'aquestes belles composicions reafirma la vella teoria que diu que «l'artista és un humil transmissor del qual no cal conèixer la identitat». El seu fruit, sortosament, sí que el coneixem i en podem gaudir.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret, S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosco Baldori Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosco Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Maria Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaià)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
Sant Pau Llibreria	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge	08.45	<i>Tiempo de creer</i>
(dia 20)	09.30	<i>Pueblo de Dios</i>
	10.00	<i>Últimas preguntas</i>
	10.25	<i>Testimonio</i>
	10.30	<i>La Misa</i> : amb la participació de la Coral Nou Món del Grup Torxa, del Guinardó (Barcelonès, Arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Josep-Maria Torralba (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
	11.20	<i>Santuaris de Catalunya</i>
Dl. 21/4	17.15	<i>Pueblo de Dios</i>

C 33

Ds. 19/4	09.00	<i>Signes dels Temps</i> : proposa «Sebastià Bardolet, abat de Montserrat». Una ullada personal a la comunitat monàstica davant del cinquantenari de l'entronització de la Verge de Montserrat. En el programa també oferirem reportatges, espai de música, comentari cinematogràfic, actualitat, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Ds. 26/4	09.00	<i>Signes dels Temps</i> : estarà dedicat a «Jornada de les comunicacions socials». Quina és la presència de l'Església en els mitjans de comunicació? Un diàleg amb Oriol Llop, director del programa <i>Paraules de Vida</i> a Catalunya Ràdio, i Núria Oriol, secretària de la Unió Catòlica Internacional de Periodistes. Presentarem una enquesta al carrer dels alumnes de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna. En el programa també oferirem espais d'actualitat, agenda, presentació de llibres amb Regina Guberna i M. Àngela Alsina i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Diumenge 01.20 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte).

TV de Mataró (Canal 64)

Dv. 18/4	20.30	<i>Creure avui</i> : Espai cultural «Esplais cristians (III)» (dirigit per Ramon Safont-Tria).
Dv. 25/4	20.30	<i>Creure avui</i> : Taula rodona «La religió a l'escola» (dirigit per Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge	12.00-12.30	<i>Angelus</i> (directe)
Dimecres	11.00-12.30	<i>Audiència general</i> (directe)
De dilluns a divendres	18.10-18.25	<i>Informació</i>
Dissabte	18.10-18.25	<i>Speciale Lumen 2000</i>

Ràdio

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns

21.00 Vet aquí que...	22.00 Els veïns de l'escala
En un dia com avui	23.00 Nit d'Estels
Punt i Coma	24.00 En família
Ara va de barris	01.00 Calaix de Sastre
22.00 Nit d'Estels	01.00 Estel de colors
23.00 Joc Net	02.00 Espurna d'alba

Divendres

21.00 Vet aquí que...	22.00 Nit d'Estels
En un dia com avui	23.00 Panorama cultural
Punt i Coma	24.00 Amb llum pròpia
Cova de Clàssics	01.00 Cova de Jazz
02.00 Espurna d'alba	02.00 Espurna d'alba

Dimarts

21.00 Vet aquí que...	22.00 Nit d'Estels
En un dia com avui	23.00 Panorama cultural
Punt i Coma	24.00 Amb llum pròpia
Planeta Blau	01.00 Cova de Jazz
22.00 Nit d'Estels	02.00 Espurna d'alba

Dissabte

21.00 Des de Nashville	22.00 Mar de Claror
Contemporània	23.00 Quart món
23.00 Versió original	A cor obert
Sons i ressons	24.00 Panorama de cinema
01.00 El perquè de tot plegat	Des del campanar
02.00 Espurna d'alba	01.00 Novetats a cau d'orella

Dimecres

21.00 Vet aquí que...	22.00 Des de Nashville
En un dia com avui	Contemporània
Punt i Coma	23.00 Mar de Claror
Converses amb la ciència	24.00 Quart món
22.00 Nit d'Estels	A cor obert

Diumenge

09.00 Tot sardana	23.00 Temps de paraula
18.45 Eucaristia des de la Catedral	24.00 El tren de la música
21.00 Dos quarts de nit	01.00 A cel obert
22.00 Nòmades	02.00 Espurna d'alba

Dijous

21.00 Vet aquí que...	22.00 Temps de paraula
En un dia com avui	24.00 El tren de la música
Punt i Coma	01.00 A cel obert
	02.00 Espurna d'alba

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.00h: *Músiques místiques: Te Deum, H 146*, de Charpentier; *Missa en La M, BWV 234*, de Bach; «*Benedicta es*», per a llaüt, de Bakfark; *Dixit*, de Boccherini; *Les Benaurances*, de Franck.

A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Missa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) amb fra Josep Martí i fra Agustí Boadas sobre el simposi sobre sant Francesc a Catalunya; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres 20.05h: *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO SALUD (FM-89.1) - Dissabte a les 07.00h: *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc. Diumenge a les 07.00: presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; *Costumari cristià*, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburés; *La veu dels joves*, amb Jaume Reixach; *Notícies i El significat de l'Evangeli*, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.00h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 19.30h. **Ona Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.00h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a **Onda Rambla Girona** (89.9 FM), és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6), no emet el primer diumenge de mes *Església Viva*, per tal de retransmetre en directe la Santa Missa.

—Alguns apartats d'*Església Viva* s'inclouen dins el programa parroquial local de **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica il·leugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.35h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) dissabte 15.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dimecres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) divendres 18.35h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, **Ràdio Salt** substitueix *El Cafè Internacional* pel programa *Tots els camins porten aroma*.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) divendres 22.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 17.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dijous 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) dimecres 12.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten: **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Marina** (100.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 09.35h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—**Ràdio Tordera** i **Ràdio Vilafant** inclouen *La paraula del bisbe* dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emeten per: **Cope Figueres AM** (1269 AM) i per **Cope Figueres FM** (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 21.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 20.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) últim dijous 21.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—**Ràdio Banyoles** (107.3 FM), emet aquest programa amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música Maresme** (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.1 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 AM (RNE)** (738 AM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 FM (RNE)** (93.3 FM) dissabte 20.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Missa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—**Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) emet també la Santa Missa cada dia, de dilluns a divendres, a les 9.00h; i els dissabtes a les 20.30h.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: *Maranatha*, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h: *Temps Obert*, inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h: *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h: *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: **Ràdio Antena Caro** (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldecona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

1...TxA, 2 CxT C4C, 3 R1A CxP, 4 A3T
CxP+, 5 R1C C6A+, 6 R1A D6T+ 0-1.

Des del carrer

«Tot té el seu encant i es pot percebre a través dels sentits»

Jordi Blesa i Montoliu té 23 anys, li agrada empassar-se llibres de tot tipus, escoltar música, tocar el piano i el violoncel i es declara un fan incondicional del teatre i del cinema.

—Ser cec de naixement t'ha comportat molts inconvenients?

—No, de fet no he tingut mai cap mena de problema o limitació a l'hora de fer el que he volgut. Sempre dic que ser cec ho porto com la camisa que duc posada.

—Quines activitats portes a terme que sorprenen la gent a causa de la teva invidència?

—Doncs, per exemple, anar al cinema, al teatre, ajudar a portar la producció de la companyia Versus Teatre, o treballar de telefonista al Departament d'Indústria Comerç i Turisme de la Generalitat.

—Com pots gaudir d'unes afeccions que principalment es basen en el sentit de la vista?

—No t'ho sabria explicar. A veure, jo crec que tot té el seu encant i es pot percebre amb tots els sentits. Per exemple, en el cas del cinema, quan em fan aquesta pregunta, sempre responc que miro la pel·lícula. En el cinema és molt important la càmera, però el setè art també es compon de moltes altres coses: com un bon guió, la imaginació que tu li puguis posar... El cinema, resumint, està format per tot allò que tu vulguis que sigui a partir d'un guió. La càmera és una màquina que recull tot el que té davant, però ella no pensa. El director transmet a través, principalment, de la càmera, dels diàlegs i de la música el que vol dir. Jo capto el missatge aguditzant els altres sentits. És com Beethoven que era sord i anava als concerts on tocaven les

seves melodies i sabia perfectament que estaven interpretant a través de la pulsació de les cordes que tocaven els músics.

—Tens una veu privilegiada i has treballat a la ràdio...

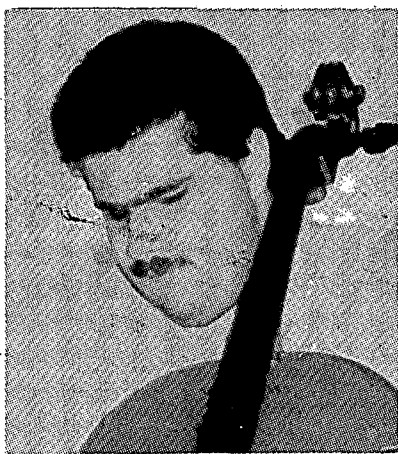
—Sí, vaig començar l'any 1985 en un programa infantil a Ràdio Miramar. També he fet col·laboracions a *Ui avui!*, a Catalunya Ràdio, on feia pinzellades de música i de llibres. A la mateixa emissora vaig col·laborar parlant de teatre al programa *El suplement*. D'altra banda, a Onda Cero vaig estar de redactor d'esports. Finalment, a Ràdio Barcelona vaig estar a treballant a *La Ràdio en escena*. Actualment, no faig res relacionat amb el món de la ràdio i no és per manca de ganes de treballar-hi.

—Has actuat sovint en obres de teatre...

—De teatre n'hè fet sempre. Un dels personatges que he representat i amb el qual m'ho he passat més bé és el

d'un invident en un capítol que vaig interpretar a la sèrie de TV3 *Estació d'enllaç*. Arran d'aquesta feina, un amic meu que estava en un bar mirant el capítol on jo actuava em va explicar que va sentir que un senyor li comentava a un altre que l'actor que interpretava un cec ho feia molt bé. Fins i tot, companys de producció de la sèrie li van preguntar a en Pep Armengol, un dels responsables de càsting de TV3, si realment aquell noi era invident.

Marta Puyol

Respir

Miquel Estradé

Compte amb els puntals!

Diu sant Pau amb paraula encertada que aquell qui es creu segur que vagi amb compte de no caure. Qui no ha caigut alguna vegada de la manera més beneïta! Qui no s'ha sentit dolorosament sorprès de no caminar segur després d'un llarg allitament, encara que no hagi estat greu la malaltia! «El llit menja», sentia que deien quan jo era petit, i no ho entenia. I tant si ara ho entenc! Les paraules de Pau no es referien ni al llit ni a les malalties, és clar. Però en podem treure una bona lliçó: que a tots ens cal, d'una manera o d'una altra, en uns moments o uns altres, disposar d'uns bons puntals. Una canya esgudada no faria el fet, i encara en podries sortir ferit. Qui no s'apuntala en alguna esperança? Diu el llibre de la Saviesa: «L'esperança de l'impíu és com la palla que el vent s'endu, com les agulles de gebre que s'emporta la tempesta, com el fum que el vent esvaeix, com els records de l'hoste d'un dia que avui ve i demà se'n va.» M'esgarrija de constatar la fragilitat d'alguns puntals que tenen tot l'aire d'aguantar-nos.

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Encara sobre els dos debats

Podríem dir i, de fet, molts ho diuen quan la discussió arriba a cansar, si les energies que dediquem al debat interior amb els germans de fe les esmercèssim en l'acció evangelitzadora cap'enfora, aconseguiríem una difusió més eficaç del missatge que tots compartim.

És una afirmació simplista?

Diguem que en part sí i en part no.

Per començar no és tan fàcil, en el nostre cas, separar allò que és debat interior d'allò que és debat exterior. Quan un creient propugna per al conjunt de la seva Església una determinada forma de pensament, d'interpretació de la doctrina o d'actitud, està pensant, al mateix temps, que així facilita la comprensió i potser l'apropament dels no creients. Seria simplisme, doncs, recomanar-li, sense més, que abandoni els seus esforços de cara endins en bé de l'eficàcia de cara enfora.

S'ha parlat amb encert de cristianisme de frontera, en el sentit d'un testimoniatge de la fe arran de la increïença. Quan aquesta proximitat ha consistit a compartir el llenguatge i la idiosincràsia, les condicions de vida i la mentalitat d'unes persones o d'un medi, s'ha avançat en línia de missió, sense problemes realment importants. Però quan s'ha tractat d'una aproximació a una cultura i a les seves exigències, ha sorgit el dilema apuntat pel pare Lubac, que jo citava en l'article anterior: sí a la «simpatia profunda envers els homes que ens envolten»; sí a la distinció entre «la nostra fidelitat al que és etern i una vinculació morbosa o mesquina al passat»; no a acceptar que «el cristianisme s'adapti a l'esperit del segle i a deixar-lo humanitzar, o rebaixar, o esbravar-se».

D'una banda, ens cal adonar-nos, evitant qualsevol miratge, que no és possible de ser ben valorats quan els criteris de valoració han estat establerts des d'una filosofia diversa o contrària a la nostra. Giussani ha insistit sovint en aquesta idea, referint-se a la valoració de la fe cristiana per la cultura actual. Aquesta, al mateix temps que juga sovint contra nosaltres, pretén també de determinar les regles del joc i d'arbitrar el partit. D'una altra banda, el cardenal Ratzinger, gens suspecte de concessions excessives, acaba d'afirmar: «Hem de fer examen de consciència. Per què som tan incapaços de respondre a la set del món?» Hi ha, doncs, a part de la impossible i forviada pretensió d'acomodació de l'Església a la «suficiència moderna» (Lubac), la necessitat de respondre a les aspiracions profundes de l'home d'avui. En aquest terreny hauríem de trobar-nos tots els catòlics. Caldria que el nostre debat interior, a més de traspuar caritat fraterna, es produís en funció de la projecció exterior i solidària de tota la comunitat eclesial.

Mirades així les coses, no ho seria de simplista aquell desig de donar prioritat a l'esforç evangelitzador. Com ha escrit en un article recent Miró i Ardèvol, «no és per la nostra cultura mundana que la gent creurà, sinó per una cosa més senzilla: perquè som porta que dona al misteri de l'infinit i de l'absolut. Però si oblidem com presentar i com viure aquest misteri, quin interès tindrà la gent per la nostra fe? Els semblarà absurda. A la nostra gent d'Església li falta passió i vida i li sobra sociologia barata i estrany complex de culpa: masoquisme.»

TOT RECORDANT JOSEP PLA

1897

1 - de records llunyans no en tinc cap. Els records meus llunyans, si en mantenen, en una vaguetat indefinible. Aquests, tinc records propis. No els tinc records llunyans ni records llunyans perquè no hi ha propietat cap reflexiva, en cap esforç musculocèntric. El meu orgull, me no creix la memòria meua. C'hi est. La meua experiència, en porta a creure que la memòria s'acaba a una línia monolítica. Treu que la memòria és una de les seues altes manifestacions de l'espírit, la línia de memòria en obra d'espírit superior. Jo no puc tenir mai gran record propi, perquè desde el punt de vista de l'obra, l'obra del meu espírit he estat un home molt petit.
2 - Com que no gaudia tan bé...

1981

El 8 de març de 1897 Palafrugell veia néixer Josep Pla i Casadevall, un escriptor que anys a venir mitificaria l'Empordà i universalitzaria Catalunya. L'escriptor empordanès moria al mas Pla de Llofriu el 23 d'abril de 1981. Pla ens va dir adéu per Sant Jordi, un dia de llibres i roses. Josep Pla ens ha llegat una vasta quantitat de llibres: va ser un escriptor molt prolífic que va arribar a escriure més de 30.000 pàgines. Nosaltres, llegidors i admiradors de la seva obra, li regalarem, al llarg de tot un any, roses vermelles perfumades i envellutades. Ara bé, el millor homenatge que podem retre a un escriptor és llegir-lo i deixar-nos dur, horitzó enllà, pel plaer de la lectura.

Espectacle íntim al capvespre

Davant l'espectacle Pla —inevitable i fins i tot convenient, perquè encara cal que la cultura d'aquest país surti de la cleda sense por—, hi ha qui ens prevé del risc d'enfarfegar-se. I certament, la possibilitat d'empatx hi és, però podem trobar moltes maneres d'aplicar la medicina preventiva sense necessitat d'abandonar Pla. Ben al contrari, endinsant-se en l'obra i la identitat a la recerca de nivells més íntims, una mica lluny de les bambolines. És el que va fer ja fa uns anys l'escriptor garrotxí Josep Valls, avançant-se amb bon criteri al gran espectacle del centenari mitjançant el diari *El Punt* i la publicació de dos llibres: *Josep Pla, inèdit* (1982 i 1986) i *Josep Pla: Converses a l'Empordà* (1986).

Com diria l'homenot perenne, «gran cuidado!», amb aquests papers... Per això, i aprofitant —per què no?— la baixada del teló del gran teatre, els dos volums han estat reeditats ara en un de sol, revisat i augmentat, i el que és actualment el diari gironí de referència va regalar-lo fa unes setmanes als seus lectors sota el títol de *Pla de conversa*. Petit-grani obsequi, aquest diari intermitent —deliciosament il·lustrat per Lluís Roura— que comprèn els set-vuit darrers anys de la vida de Pla! Espectacle íntim al capvespre d'un catalanista qüestionable que, inqüestionablement, portava la catalanitat a la sang i la vessava per tots els porus, espectador i crític implacable, fins a l'exabrupte, de les grandeses i misèries d'un país vell i bell que, ni per geografia ni per història, no és gaire pla.

Josep Pla vist pel notari Valls —l'autor tenia la tenacitat d'anar escrivint cada nit, fos l'hora que fos, cadascuna de les converses amb l'escriptor de Llofriu— és el càustic i lúcid de sempre, però amb la misogínia i el pessimisme més accentuats, l'obsessió invariable pel preu de la moneda, el delit del paisatge, la preocupació permanent per la continuïtat del país, de la llengua, d'algunes formes —ni necessàriament progressistes ni ortodoxament conservadores— del model social... La seva «cultura, inquietud i curiositat volumètriques» —trans-

Josep Pla en un retrat de joventut.

planto a Pla alabances presumptivament justes que el prologuista Joan Ferrerós dedica a Josep Valls— s'ofereixen, com

un petit espectacle de cambra, a un nucli de persones reduït però lògicament ben triat: el gran i desaparegut

Perfil

Fill d'una família rural, després de temptejar el món de la medicina, Josep Pla va estudiar dret a la Universitat de Barcelona. D'ençà dels seus anys universitaris va començar a exercir de periodista. D'aquesta manera publicaria a *Las Noticias*, *La Publicitat*, *La Veu de Catalunya*, *La Revista de Catalunya*, *Destino*, i fins i tot arribaria a dirigir, durant un breu espai de temps, *La Vanguardia*. Del 1919 al 1939 va fer de corresponsal de premsa en diversos països europeus.

La seva Obra Completa, editada per Destino, ocupa 45 volums. Josep Pla entra en el món de la literatura amb *Coses vistes* (1925). Pels volts dels anys quaranta escriu en castellà i no serà fins a partir del 1947 que tornarà a escriure en català.

Entre algunes de les seves obres més ambicioses, cal destacar: *El quadern gris* (1966), un fals dietari en què Pla ens parla de la seva formació cultural; els aguts retrats de personatges de la sèrie *Homenots* (1958-62); els llibres de viatges dedicats a Itàlia, França, el Regne Unit, Amèrica, etc.; la novel·la *El carrer estret* (1951), on fa un retrat del seu poble, o el llibre de cuina popular *El que hem menjat* (1972), per citar-ne només unes quantes.

Sempre polèmic, des del seu Empordà natal, Pla va parlar de política, d'economia, de literatura, de gastronomia i de paisatges tramuntanals. A través de la seva magna obra va donar testimoni d'una època i ens va oferir la seva particular visió del món.

M.C.J.

tor tarragoní— «tot i el seu aire sorneguer, una mica de pagès que fuig d'estudi, la boineta bastant ridícula, el vestit vagament anacrònic, pràctic per a tot ús, és una persona summament social. La seva conversa tan interessant com els seus articles. Si els interlocutors li inspiren confiança i es pot deixar anar, diu coses substancials, ajustades, amb un gran sentit de la realitat, les quals el seu gust per la paradoxa fa semblar més originals i atrevides». És exacte, de primera, per dir-ho planiament.

Tornant a Josep Valls, la vàlua de les seves pàgines, al meu entendre, és doble: una delícia literària —posada a prova molt satisfactòriament en el canvi de registre que va de la llengua oral a l'escripta— i un testimoni molt ajustat del capvespre d'un home ja vell però, fins poc abans de la fi, no excessivament malalt. Com que Pla es va esforçar molt en construir el seu propi personatge, d'anècdotes d'ell se n'han repetit moltes, la majoria no gaire verificables i poc o molt deformades. Aquest *Pla de conversa*, en canvi, respon sense defraudar gens ni mica al seu subtítol: *Allò que Josep Pla no va escriure...* però que és genuïnament, terriblement Pla.

El 4 de desembre de 1980, a l'escenari del Motel Empordà, al voltant d'una taula plena de gin-tònics, Josep Pla la feia petar amb Josep Martinell, Jaume Pol i Girbal, Jaume Subirós, el fotògraf Josep Capellà i Josep Valls. «Si crec en Déu? Si sé de segur si existeix Déu? No m'ho faci dir ara vostè, home! Com vol que sàpiga si hi ha Déu, si no sé ni jo que és un sofregit?» I tanmateix, «jo, perdonin que ho digui ara, tinc una teoria sobre l'existència de Déu... a favor de l'existència de Déu... Mirin: si per fer marxar aquest hotel tan sols, ja es necessita un director, un home que se'n cuidi de veritat... si per fer marxar un cotxe o una fàbrica hi ha d'haver algú que ho faci, com no volem que hi hagi algú per fer marxar tot jo que es veu? Per fer créixer les cols, per fer ploure, per fer girar les estrelles...»

El descregut Pla, els darrers anys de la seva vida, va revifar els seus sentiments religiosos i es va anar acostant progressivament a Poblet —«jo tinc una gran simpatia per l'orde del Cister perquè treballen la terra», on s'havia fet molt amic de Fra Marc i de l'abat, Dom Maur Esteva. L'abat de Poblet, en l'important homilia que pronuncià amb motiu de la mort de l'escriptor, va dir aquestes significatives paraules: «...l'homenatge—obligat— dels catalans serà que, en el futur, mirarem el mas Pla com els anglesos veuen Stradford-on-Avon o els alemanys la Goethehaus, i els qui rebin el premi de les lletres catalanes hauran après d'escriure el català llegint l'Obra Completa de Josep Pla». S'hi pot estar poc o molt d'acord, però és obvi que té un gran sentit incorporar aquestes afirmacions a l'espectacle de l'Any Pla, el del primer centenari.

Joan Alcaraz
Periodista

Ràdio Estel surt al carrer

El 23 d'abril viu la festa de la cultura amb Ràdio Estel!

Visiteu el nostre estand de la Rambla de Catalunya i recolliu la rosa!

Josep Mercader i el seu gendre al front del Motel Empordà de Figueres, Jaume Subirós; el filòleg i rector de Medinyà Modest Prats; l'amic i també biògraf íntim Josep Martinell; qui havia estat notable periodista Jaume Pol i Girbal; les escriptores Montserrat Vayreda i M. Àngels Anglada... entre alguns i algunes altres que van tenir una gran, immensa sort de tractar qui no era, grànt un xic, tan intractable.

Un dels biògrafs amb més ofici —juntament amb Cristina Badosa i Lluís Bonada— del mite avui tan viu de l'Empordanet, Xavier Febrés, transcriu, al primer i també al darrer dels seus llibres sobre Pla, la visió que en donà Domènec Guansé al seu volum de retrats *Abans d'ara*. En resulta prou il·lustrativa. Josep Pla —escrivia, entre d'altres coses, el massa oblidat escrip-

«He procurat buscar què s'amagava darrere d'un escriptor com Pla»

Entrevista a Cristina Badosa, biògrafa de Pla

Cristina Badosa i Mont (Barcelona, 1950) va néixer al barri de Gràcia de la Ciutat Comtal, però té les arrels a les terres de l'Empordà. Ja fa anys que, tocada per la tramuntana, es va llançar a l'aventura d'estudiar la figura d'un empordanès universal: Josep Pla i Casadevall. És escriptora i professora i acaba de publicar *Josep Pla, biografia del solitari* (Ed. 62), tot un èxit editorial que ja s'ha traduït al castellà. Enmig de l'Any Pla, no cal dir que Cristina Badosa és una figura clau.

Fa gairebé vint anys que es dedica a l'estudi de Josep Pla. Per què Pla?

—Quan era adolescent passava els estius a Palamós, vivíem en una zona privilegiada, en un lloc que era com una torre de guaita. Vaig començar a llegir *Coses vistes* (1925), que corria per casa dels avis, i em vaig adonar que tot el que llegia, ho veia, ho tocava, ho sentia... Ho vaig trobar divertidíssim —diu mentre deixa anar un somriure entremaliat.

Quan passava a prop del mas de Llofriu preguntava als meus avis «de qui és aquesta casa?», em deien que era d'un escriptor i això em semblava màgic. Escriptor... vaig envejar-lo. Volia (d)escriure les coses com ho feia ell.

—Després de l'Any Pla quedarem ben embafats. Què en pensa?

—Sí, és cert. Entrevistes cap amunt, entrevistes cap avall. Em sembla una bona opció sempre que ajudi a aprofundir en l'estudi de Pla. Ara que jo ja en torno, tothom hi va. Quan vaig començar a estudiar Pla, pels volts del 76, m'acusaven de feixista i conservadora. Aquells que abans em criticaven, ara m'acusen de carregar-me'l. Sí, he dit que era un egoista, però cal matisar: només tenia sentiments pels paisatges, no per les persones. Humanament, Pla té moltes limitacions, com la majoria de les persones. És producte del seu temps, de la influència dels seus pares, d'una mare dominant que mai no va acceptar la vida bohèmia que duia.

En *El quadern gris* (1966) parla dels pares com una relació de dependència, no hi ha una expressió dels sentiments.

De les amistats, no en parla mai. Sempre parla de gent més gran que ell, són els seus mestres, són els seus mentors. Tampoc no parla mai de dones. Pla estava enamorat de Mercedes, i Alexandre Plana, que tenia quinze anys més que ell, li va dir que la deixés i que estimés el paisatge. Pla va estimar el paisatge, hi va bolcar tota la seva sensualitat.

—Algú ha criticat que en la seva biografia el testimoni d'Adi Enberg s'apodera del volum.

—Sí, m'ho han criticat, però tenir accés a un testimoni com el d'Adi Enberg ha estat una aventura i un privilegi.

Vaig tenir una sort impressionant. Adi Enberg era barcelonina, filla del cònsul de Dinamarca a Barcelona. Era una dona molt distingida i d'una vasta cultura. Enberg i Pla van viure tretze anys junts, ella el va conèixer molt bé i en parla sense ressentiment. Adi Enberg és una dona intel·ligent que admirava Pla, però li coneixia els defectes, els límits. A mi me'n va parlar amb molta confiança, potser pel fet de ser una dona... —i esbossa un somriure de complicitat.

—L'ordre amb què exposa la seva biografia és molt meticulós. Com s'ho ha fet?

—Mira, tot això és Pla —diu mentre assenyala unes prestatgeries plenes a vessar de llibres i documents de tota mena. Vaig passar-me tres anys recollint documentació, articles, correspondència... tinc molt material recopilat.

La meua tesi doctoral (*Josep Pla. El difícil equilibri entre literatura i política* (1927-1939), premi Crítica Serra d'Or 1995) és un treball molt rigorós, gairebé

dia per dia. Si m'endinsava en el projecte d'escriure una biografia, havia de fer un treball de conjunt. Hi ha biografies, com la que Richard Ellmann ha fet de Joyce, que són dades i més dades. N'hi ha d'altres, en canvi, com la que George D. Painter ha fet de Proust, que són més personalitzades. En la meua biografia hi ha dades i tocs personals. He procurat ser creativa i buscar què s'amagava darrere d'un escriptor com Pla. He buscat la persona. I he trobat una persona dèbil, infeliç, tot i l'aparença de gran geni de les lletres.

—Què en pensa de tanta proliferació de biografies?

—N'hi ha moltes, però n'hi ha que no són ben bé biografies, se centren en

un aspecte concret de Pla (Martinell, Pairoli, Casajoana). Es pot dir que, gràcies a Adi Enberg, l'he descobert gairebé al cent per cent com a persona. He intentat trobar-lo, m'he arriscat.

—Enmig de tantes commemoracions, no creu que sovint es menys-tenen algunes figures?

—Com el que està passant amb Ausiàs March o Joan Roís de Corella; les autoritats valencianes se n'han desentès, i la Generalitat de Catalunya també. Em sembla imperdonable. Pel que fa a Pla, és bo que es posi a l'abast de tothom. Avui els alumnes se m'han rebel·lat, no volien llegir Pla. Els recomanava *Santiago Rusiñol i el seu temps* (1955), i així també entràvem de ple en el Modernisme. «Heu de llegir Pla», els he repetit.

Llegirem Pla i l'admirarem. Llegirem la seva biografia i ens endinsarem en la vida del mite fet home.

Meritxell Cucurella Jorba

SANTS I SANTES SANTES I SANTS

Tres nous volumets d'aquesta col·lecció:

IGNASI DE LOIOLA, PELEGRÍ I GUIA

Josep Rambla, s.j.

SANTA ANNA I SANT JOAQUIM

Josep Lligades

SANT SERGI, EL MONJO RUS

Joan Llopis

I la segona edició de:

**SANT JORDI, MÀRTIR,
PATRÓ DE CATALUNYA**

Joan Llopis

- Preu de cada llibret: 225 ptes.
- 20 pàgines, il·lustracions, el nom del sant en altres llengües, pregàries, etc.
- Els sants d'ahir vistos des d'avui.
- Subscripció als dotze primers llibrets: 1.975 ptes.

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Rivadeneyra, 6, 7 (malins) - 08002 BARCELONA

(Tel. 93 / 302 22 35 - Fax 93 / 318 42 18)

Pla per donar i per vendre

L'Any Pla és l'homenatge més gran que mai s'ha dedicat a la figura d'un escriptor: des de l'1 de gener de 1997 hi haurà més de 500 actes que honoraran l'escriptor de Palafrugell. Tot aquest reguitzell d'actes no són més que una manera de fer justícia a un gran prosista català del segle xx que durant tants anys s'ha deixat de banda. És, potser, la torna pel fet de no haver rebut el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Per indicar els actes i iniciatives que envolten l'Any Pla s'ha creat un logotip ple de significats. És obra del dissenyador Claret Serrahima i sobre un fons negre ha volgut ressaltar una «P» que vol dir moltes coses alhora: Pla, prosista, periodista, personatge, paisatge, plat, ploma, país, i també el seu *petit país* que és Palafrugell. Sobre aquesta «P» hi ha la signatura de Pla. El traç humà s'uneix per sempre més amb la tipografia.

Una comissió de treball formada per

El món dels pescadors, típicament empordanès, apareix sovint en les pàgines de Pla.

ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA VIATGES BÍBLICS

**DEL 3 AL 22 D'AGOST
VISITANT EL CAIRE, SINAÍ, JORDÀNIA I ISRAEL**

Dirigit per Mn. Joan Magí

**DEL 7 AL 28 D'AGOST - "SEGUINT LES PETGES DE PAU"
VISITANT JORDÀNIA, SÍRIA, TURQUIA I GRÈCIA**

Dirigit per Mn. Joan Aragonès

DEL 10 AL 25 D'AGOST - VISITANT EGIPTE, SINAÍ I ISRAEL

Dirigit pel P. Anton M. Vilarrubias, claretà

PER A MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Associació Bíblica de Catalunya
Pla de Palau, 2
43003 TARRAGONA
Tel. 977-23 34 12 de 10 a 13 h

Viatges dirigits pel P. Anton M. Vilarrubias
Secretaria: Oriol i Núria - Tel. 93-4572509
Pg. Sant Joan, 166, 7è 2a
08037 Barcelona

Organització tècnica: Viatges Berga, SA - GC 270
Av. Ramon y Cajal, 25 - 43001 Tarragona
Tel. 977/ 24 43 36 - Fax 977/ 24 17 72 - E-mail: berga@tinet.fut.es
c/Sant Agustí, 4 - 43003 Tarragona
Tel. 977/ 23 93 52 - Fax 977/ 23 89 57 - E-mail: bergaa@tinet.fut.es
Http:\\www.fut.es\\-berga\\

la Fundació Josep Pla, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i Edicions Destino i coordinada per Vicenç Altaïó, ha establert els actes que commemoraran l'aniversari.

El primer de gener de 1997 es va inaugurar l'Any Pla al far de Sant Sebastià. El 6 de gener, l'Editorial Destino donava a conèixer, com cada any, el guanyador del Premi Josep Pla. El 7 de març es va fer un acte protocol·lari al Palau de la Generalitat i l'endemà es va fer un acte oficial a la seu de la Fundació Josep Pla (Palafrugell).

L'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona va programar dos cicles de debats al voltant de la figura de Pla. D'una banda, va organitzar una sèrie de *Converses a Barcelona*, que van tenir lloc al Palau de la Virreina i que es van englobar amb un títol suggerent: *Josep Pla, de lluny i de prop*. Han participat en aquest cicle de debats destacats escriptors i professors universitaris.

D'altra banda, i en col·laboració amb la Diputació de Barcelona, en sis biblioteques de la ciutat es van programar encontres per conèixer, a través de mirades i records, la personalitat de Josep Pla. Així, s'ha aprofundit en la figura del controvertit i polifacètic personatge a través dels amics, dels editors, dels periodistes, dels biògrafs, dels escriptors, i, per acabar, dels investigadors.

Entre maig i juny hi haurà un altre cicle de debats, *Viatjant pla-nerament*,

sobre els viatges de Pla. I entre setembre i octubre, un altre centrat en els moviments i tendències polítiques de començament de segle, amb el títol de *L'Europa de Josep Pla*.

La tardor que ve s'inaugurarà, al Palau Robert de Barcelona, l'exposició *Josep Pla i el seu temps*. Després, aquesta exposició farà un itinerari per tot Catalunya que s'iniciarà a Palafrugell. A més, la Fundació "la Caixa" produirà *Pla i els homenots artistes*, una exposició formada per obres d'artistes que sovintegen les pàgines de Pla (Santiago Rusiñol, Salvador Dalí, Joaquim Mir, Xavier Nogués, Josep Llimona). Per acabar el tema de les exposicions, el Museu d'Art Modern de Ceret (Catalunya Nord) acollirà una altra mostra, *Pla, Manolo i Mai-lol*.

En el marc dels Premis Octubre de València es programarà un cicle de conferències dedicades a la figura de Josep Pla, paral·leles a les que es dedicaran a Joan Fuster, de qui enguany es compliran 75 anys del seu naixement.

Restaurants i fondes significatives de l'Empordanet —apel·latiu amb què Pla es referia al Baix Empordà— i d'arreu de Catalunya elaboraran menús planians, amb plats tradicionals descrits acuradament per Pla.

No cal dir que la Diada de Sant Jordi d'aquest 1997, lligat indissolublement a Pla, se centrarà en el prosista empordanès.

M. C. J.

Josep Pla, el més destacat periodista català del segle xx

En aquesta commemoració centenària del naixement de Josep Pla, és escaient fer una breu aproximació de la seva vessant com a periodista, ja que durant molts anys convertí el periodisme en professió exclusiva. Pla abandonà la possibilitat d'exercir d'advocat per arrossegar-se per les redaccions dels diaris de la seva època, per viure la vida bohèmia dels periodistes del seu temps, per convertir-se en perseguidor de l'actualitat.

Quan tot just era adolescent, Josep Pla començà escrivint gasetilles per a la premsa local, Palafrugell. Fou a l'estiu del 1919 quan va entrar com col·laborador de reforç de la secció «judicials» de *Las Noticias*, un diari sense gaire difusió. Quan tot just havia posat el peu a la redacció, li donaren la primera lliçó en saludar-lo d'aquesta manera: «Sóc el redactor en cap d'un diari sense idees ni sentiments.» I li aconsellà que havia de deixar a la porta les idees que pogués tenir i que havia de «portar notícies com aquell que porta maletes».

El gener de 1920, Pla firmà el primer article com a nou crític literari de l'edició vespertina del diari *La Publicidad*. Tres mesos més tard fou enviat com a corresponsal a París. Tenia 23 anys. A la capital francesa hi estigué set mesos. Posteriorment, fou enviat a Madrid. Quan a finals del 1921 *La Publicidad* entrà en crisi, Josep Pla començà a cooperar esporàdicament a *La Veu de Catalunya*, diari de la Lliga, fins que s'hi integrà a partir del 1928. *La Publicidad* es convertí en *La Publicitat* pel fet d'haver estat comprat aquest diari per Acció Catalana, i fou en aquest moment quan Josep Pla acceptà la possibilitat d'escriure-hi que li oferí Josep Carner. Aquest diari l'envià de corresponsal a diverses capitals europees com París, Londres, Berlín, Estocolm... Pla fou el primer periodista català i espanyol que cobrí en directe la marxa feixista de Mussolini sobre Roma, crònica que ell envià al diari madrileny *El Sol*. Del 27 de gener de 1939 al 16 de maig d'aquest mateix any, Pla fou director en funcions del diari *La Vanguardia*, degut que Manuel Aznar, que n'era el director, marxà cap a Roma.

Josep Pla jugà un paper important en la modernització del periodisme en el nostre país.

Es pot dir que amb ell finalitzà l'etapa del periodisme ideològic a Catalunya i s'inicià el periodisme informatiu. Com ha dit Josep Maria Casasús «Pla fou el capdevanter, la personalitat més destacada, d'aquella promoció de professionals que posaren les bases per a la modernització del periodisme català».

Pla fou un bon periodista informatiu, un magnífic periodista de notícies, un excel·lent professional en el sentit modern de la paraula. Albert Manent ha dit d'ell: «La seva *charme* literària, el seu olfacte per recollir el matis més insospitat de la notícia, la seva visió precisa de les ciutats i paisatges prompte el consagraren com un periodista excepcional.» No sols tenia un «bon nas» per a les notícies, sinó que, a més, les sabia escriure. El seu llenguatge era directe, ric, atractiu, aparentment espontani i natural i amb una gran riquesa d'adjectius. Sempre posà una gran cura en les seves informacions i blasmava la informació sensacionalista. Segons ell, els diaris sensacionalistes eren «falsos». Per a ell la informació havia de ser breu, clara, precisa i objectiva. Pla considerava la tasca d'informar consubstancial amb el periodisme modern.

Josep Pla va reeixir en el cònreu del reportatge, de la crònica i de la semblança. Ell, enfront dels articulistes, va imposar i dignificar la funció dels informadors, dels reporters, dels cronistes. Com ha dit Josep Maria Casasús, Pla és el més destacat periodista català del segle xx.

Josep Maria Pàmies
Periodista

Col·lecció Temes d'ara mateix

La col·lecció reuneix treballs i articles d'opinió, a partir de la tradició de l'humanisme cristià de Catalunya, en els quals s'expressen els parers sobre termes presents en la nostra societat.

J. CARRERA PLANAS
**LA CANYA
ESQUERDADA**

Joan Carrera
La canya esquerdada

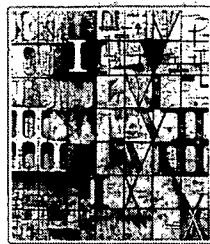
Antoni Munné
Qüestions obertes

J. CARRERA PLANAS
**DEL POSTCONCILI
AL POSTPROGRESSISME**

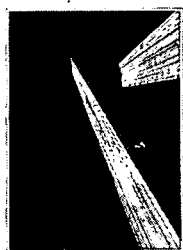
Joan Carrera
Del postconcili al postprogressisme

JOSEP MARIA PUIGJANER
**IDEOLOGIES
I CORRUPCIONS**

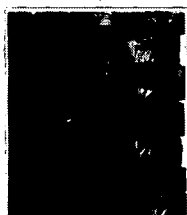
Josep Maria Puigjaner
Ideologies i corrupcions. Bisbes, polítics i ciutadans

AURELI ARGEMÍ
**SOBIRANIA
O SUBMISSIÓ**

Aureli Argemí
Sobirania o submissió

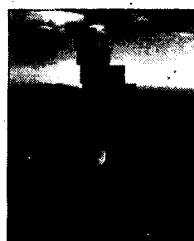
CONCEPCIÓ FERRER
**LA UTOPIA
D'EUROPA**

Concepció Ferrer
La utopia d'Europa

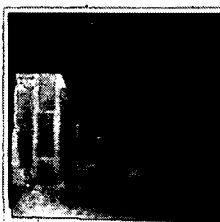
Josep Poca
No gos mesell

JOAN RIGOL
**POLÍTICA
I COMUNITAT
EL MEU NACIONALISME**

Joan Rigol
Política i comunitat.

ALBERT VILA
**DE DEBÒ SOM
UNA NACIÓ?**

Albert Vila
De debò som una nació?

JOAN SUBIRÀ
**CAPELLANS
EN TEMPS
DE FRANCO**

Joan Subirà
Capellans en temps de Franco

JOAN COSTA I RIERA
**DELS MOVIMENTS
D'ESGLÉSIA
A LA MILITÀNCIA
POLÍTICA**

Joan Costa
Dels moviments d'església a la militància política

EDITORIAL MEDITERRÀNIA
Guillem Tell, 15, entl.
08006 BARCELONA
Tel.: 218 34 58-237 86 65
Fax 237 22 10

Reflexions importants, paraules senzilles

«La literatura no és més que un esforç contra l'oblit»

JOSEP PLA, *Retrats de passaport*

«Només hi ha una cosa, en aquest país, acabada, perfecta, davant la qual no hi tenim res a dir: és el paisatge, la naturalesa»

JOSEP PLA, *El meu país*

«El vertigen sempre m'ha estat insuportable. Sóc un animal de terres planes, a tot estirar lleugerament ondulades, un animal horitzontal»

JOSEP PLA, *El quadern gris*

La mirada incisiva de Pla copsava la realitat que plasmaria després sobre paper.

«La mar bramula sordament. Els pins degoten. Hi ha una llússor llefiscosa sobre el granit costaner. Els gaviots planegen, somnolents, en l'aire espès»

JOSEP PLA, *El quadern gris*

«Fer-se vell vol dir dibuixar físicament una caricatura, però una caricatura no solament del que s'és, sinó —i sobretot— del que s'ha estat»

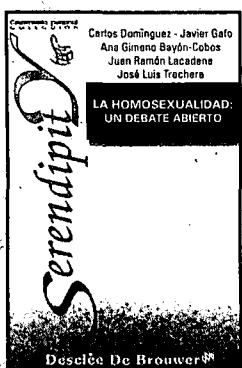
JOSEP PLA, *Notes per a Sílvia*

LA HOMOSEXUALIDAD: UN DEBATE ABIERTO

Javier Gafo (Ed.)

Carlos Domínguez - Javier Gafo - Ana Gimeno Bayón-Cobos

Juan Ramón Lacadena - José Luis Trechera

A lo largo de este libro se pone de manifiesto la gran complejidad del hecho de la homosexualidad, una realidad a la que los seres humanos difícilmente han podido ser indiferentes.

Cinco prestigiosos autores abren, desde actitudes de diálogo reposado, un debate sobre la Homosexualidad en todas sus vertientes (biológica, psicológica, sociológica y ética), tomando como punto de partida la aceptación de las personas que viven esa condición y desean afrontar su propio proyecto de realización personal.

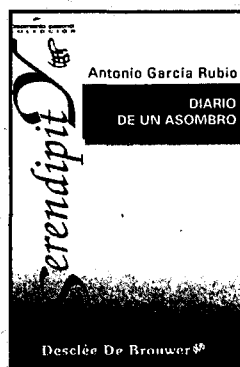
DIARIO DE UN ASOMBRO

Antonio García Rubio

Desvelar la intimidad del corazón es una tarea arriesgada que no suele ser muy común entre los hombres. Éste es el riesgo que ha querido correr el autor, sacerdote-madrileño, al regalarnos este libro positivo y lleno de sentido que habla de la vida de cada día con asombro y con interés expectante y creciente.

Todo lo que nos toca vivir es importante y puede tener una lectura positiva.

Esta aventura que se relata con toda sencillez y naturalidad es fruto de catorce años de fidelidad a la técnica del Diario personal, un compañero en el que mirarse y aprender.

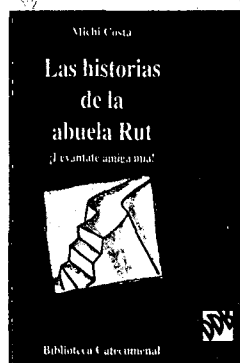

LAS HISTORIAS DE LA ABUELA RUT

Michi Costa

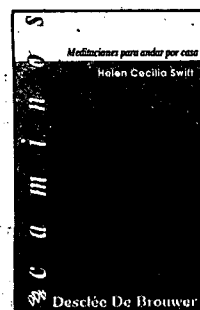
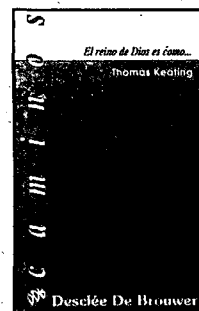
El libro de Rut presenta una teología riquísima y muy estimulante para "transmitir la fe" a los hijos. Aquí Dios es el protagonista, Él es quien dirige los acontecimientos, aunque deja a las personas la libertad de equivocarse, y nos habla a través de los hechos.

Este relato-novela fascinante, rico en "suspense" y muy adecuado para abrir un diálogo de fe, ha de ser leído primero, para ser contado después en familia.

Consulte a su librería habitual o directamente a: Henao 6 - 3.º - 48009 Bilbao

Tels. (94) 424 68 43 - Fax (94) 423 75 94

MEDITACIONES PARA ANDAR POR CASA

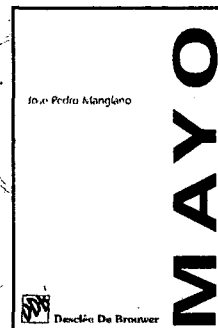
Con un plan de 12 semanas para la oración en grupos
Helen Cecilia Swift

EL REINO DE DIOS ES COMO...

Reflexiones sobre las parábolas y los dichos de Jesús.
Thomas Keating

MAYO

José Pedro Mangano

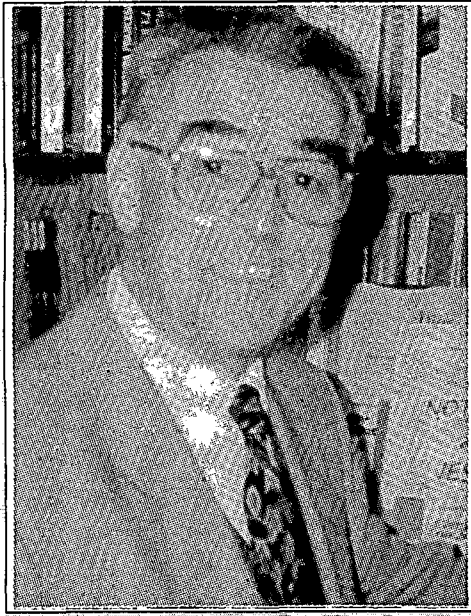

desclée

«Pla s'ha de llegir, començant per 'El quadern gris' i acabant pel que sigui»

Entrevista a Pere Fàbregues, director de La Formiga d'Or

Pere Fàbregues i Morlà ha passat tota la vida envoltat de llibres. Segons diu, ja va néixer en l'ofici, perquè en aquella època el seu pare ja era distribuïdor. Pere Fàbregues va treballar a la Llar del Llibre i, més tard, al departament comercial de Plaza & Janés. Actualment, a banda de ser el director comercial de l'editorial infantil Beascoa, és el gerent de la llibreria i editorial La Formiga d'Or, des de fa cinc anys, i n'és conseller des de en fa quinze. Es mostra orgullós de treballar a la llibreria més antiga de Barcelona, un establiment amb 115 anys d'història. I troba curiós que, a diferència d'altres, un negoci especialitzat en el tema religiós hagi pogut tirar endavant.

Un llibreter com vostè, que fa molts anys que es dedica a l'ofici, segur que ha viscut moltes Diades de Sant Jordi. Quina ha estat l'evolució de la festa?

—Evidentment, l'evolució de la festa del llibre ha estat extraordinària. Per a mi, gairebé ha passat a ser la festa popular més gran de Catalunya. Però cal recordar que tot va començar per interessos comercials. Ho va inventar un llibreter valencià afincat a Barcelona per augmentar la venda de llibres en una època en què es llegia molt, però que eren pocs els que ho feien. Però avui dia la gent ha agafat el carrer i no ha oblidat el llibre. Això és un fet importantíssim per al poble i la cultura. És més important el fet popular i el fet d'acció cívica que el negoci mateix, perquè, encara que es venguin molts llibres, la Diada només és un dia. El que realment compensa l'esforç que fem és més la difusió del llibre que les vendes, encara que siguin molt importants.

—Actualment, què és el més important de la Diada, el fet nacional, el fet tradicional o bé el fet comercial i de consum?

—L'inici va ser comercial, s'ha convertit en una tradició i penso que, si bé s'ha pres com una celebració nacionalista, és un nacionalisme a exportar. No oblidem que s'ha aconseguit implantar al Japó i que les llibreries de Madrid també ho estan intentant. En definitiva, els tres aspectes que has esmentat s'han ajuntat i l'ha unit és el que ha originat aquest boom.

—Comprar llibres per llegir-los o per posar-los a la prestatgeria?

—Bé, jo en aquest aspecte estic en contradicció amb molta gent de la meua edat que creu que abans es llegia més, i això no és veritat. Potser manca una mica de temps, però les persones llegeixen més que abans, tant joves com grans. Abans el que hi havia eren grans lectors,

però pocs, i ara això sí que és menys freqüent.

—Però no creu que en proporció a les possibilitats actuals d'accés a la cultura el nivell de lectors és molt baix?

—Seguríssim. El meu pare, que ja treballava de llibreter, sempre deia que aquest negoci nostre no aniria mai a menys, perquè si ho feia ja seria el desastre nacional. És a dir, una nació o un Estat se n'aniria en orris si no augmentés contínuament els nivells de lectura. I nosaltres encara som a les beceroles. Realment, aquí, jo no sé si és pel temperament, pel sol, per la comoditat o perquè som distrèts, ens entretenim amb altres coses. Malgrat determinats fets que compensen, és una realitat que els nivells de lectura són baixíssims al nostre país si els comparem amb la resta d'Europa. I fins i tot amb les ciutats més importants de Sud-amèrica, on també es llegeix més que aquí.

—Pel que fa a la celebració de l'Any Pla. Es pot dir que a partir d'ara tothom llegirà Pla?

—No, Pla s'ha llegit sempre. Jo penso que tota campanya que es fa sobre un tema determinat en fa augmentar les vendes, però Pla ha estat llegit des que publicava articles a *Destino*. Les famílies lectores ja tenen Pla a casa seva, molta gent en té l'Obra Completa. Ja és un autor consolidat. Però la veritat és que sí que es nota un augment de les vendes amb motiu de l'Any Pla, sobretot de llibres sobre ell, estudis.

—I, més concretament, es notarà la venda de llibres de Pla el 23 d'abril?

—El Dia de Sant Jordi, la gent busca la novetat, perquè els fa por regalar algun llibre que ja es tingui. Com he dit abans, el que és possible és que es venguin obres sobre Pla. No penso que la força de la publicitat creï un gran boom. Avui dia hi ha molts llibres per comprar i

els de Pla són uns d'ells.

—Ens pot parlar d'alguna novetat que arribi avalada per l'èxit?

—En aquest moment, encara no han arribat les novetats fortes de Sant Jordi. Sempre hi ha els ditxosos premis, i no ho dic de manera pejorativa, perquè sempre ens ajuden a vendre. Nosaltres, des del punt de vista d'una llibreria catòlica, estem il·lusionats amb una biografia que hem tret de Sant Ramon de Penyafort, que ha tingut una extraordinària ressonància. Fins i tot, hi ha un compromís a preparar les

Francisc Gamissans, una edició retocadíssima i treballadíssima de *Les floretes de Sant Francesc*. Són llibres nous que, en una llibreria com la nostra, sí que es vendran molt per Sant Jordi.

A banda d'això, hi ha moltes novetats que arribaran aquesta setmana i, fins i tot, dos o tres dies abans de la Diada. A més, el premi Sant Jordi segur que es vendrà com cada any. Jo penso que cada vegada més no és només un llibre, sinó que són els llibres. I això és bo per a la literatura en general.

—Ens podria recomanar algun llibre de Pla?

—A mi de Pla m'agraden molt els *Homenots*, perquè té personatges molt ben dibuixats. Així com el *Quadern gris*, una obra cabdal. També m'encanten els *Viatges de Pla*. I és que Pla és un tot i s'ha de llegir, començant pel *Quadern gris* i acabant pel que sigui.

edicions en italià i anglès.

També tenim un llibre del pare

Carme Munté Margalef

DIAKONIA SERVEI

Diakonia-Servei és una obra de la comunitat catòlica de les Benaurances. Aquesta acció evangelitzadora està totalment confiada a l'Esperit Sant per un grup d'adoració permanent.

CASSETS D'EVANGELITZACIÓ

Difosos també per correspondència
Disponibles en català i en castellà

FAMÍLIA

De gran interès per als promesos, per a cursets prematrimonials, per a matrimonis ja constituïts, per a parelles amb problemes, per a sacerdots o religiosos responsables de la formació de grups, etc.

LA GRÀCIA DEL MATRIMONI

Volum I i II - Georgette Blaquièrre

Aquest estoig conté els 4 primers cassets (d'una hora aproximada de durada cadascun) d'un recés d'aprofundiment sobre la gràcia del sagrament del matrimoni (8 cassets en total).

Tot al llarg d'aquest recés fonamental per a totes les parelles, casats o promesos, la Georgette Blaquièrre recordar que és a través del propi cònjuge que es descobreix el rostre de Déu i que tot acte d'amor és pregària.

«Durant una setmana el meu marit i jo hem escoltat un casset d'aquest recés cada vespre: després, la nostra vida de família n'ha sortit renovada.»

CARTA OBERTA A UNA DONA JOVE.
Jo Croissant
SEXUALITAT I REGULACIÓ DE
NAIXEMENTS. René i Monique Bastin
(2 cassets: Visió de l'Església. Mètodes)

EL TEU COS PER AL SENYOR. Daniel Ange
AVORTAMENT... LA POR DE VIURE I DE
FER VIURE. Daniel Ange
ABANS O DESPRÉS DEL MATRIMONI?
Georgette Blaquièrre

Demaneu el catàleg en català o castellà.

El preu de cada casset no supera les 700 ptes. incloses les despeses de lliurament i reemborsament.

REMITENT:

Nom i cognoms.....

Domicili

Població

DIAKONIA SERVEI

c/ Sant Ignasi, 26
08700 IGUALADA
Tel. / Fax (93) 803 09 16
Dimecres d'11 a 13 i de 17 a 19 h

Punt de venda a Barcelona:

Llibreria LA FORMIGA D'OR
Portal de l'Àngel, 5
08002 BARCELONA

Silenci, Pla puja a escena

No deixa de ser curiós que un escriptor que mai no va escriure ni una sola peça dramàtica sigui homenatjat amb un seguit de muntatges teatrals.

Començant pels espectacles infantils, haurérem de parlar del muntatge que porta per títol *Es-PLA-nades*. Es tracta de quatre històries breus, una per a cada estació de l'any, ambientades en paisatges de l'Empordà i inspirades en fets, personatges i relats de Pla.

També hem de parlar d'*Animals. El bestiar de Pla*, un espectacle musical amb imatges que ens arriba de la mà de Roser Ros, Eduard Iniesta, Conrad Sató i Agustí Ros. Consisteix en una selecció de fragments sobre animals que va descriure Pla; s'han adaptat al públic infantil i s'han acompanyat d'il·lustracions i música.

Quant als espectacles per a adults, Núria Candela va llegir textos de l'escriptor al Mercat de les Flors a l'espectacle *No som res, però fa de mal dir...*, un collage d'escrits planians que donaven a conèixer el Pla dels últims anys. Josep Montanyès va dirigir el muntatge i va seleccionar els textos Xavier Febrés.

Pla pujarà de nou als escenaris en el marc del Festival Grec amb *El dia dels morts*, una recreació de l'univers planià elaborada pel dramaturg i poeta gironí Narcís Comadira. L'obra estarà dirigida per Xavier Albertí i protagonitzada per un escriptor i sis personatges més. Per bé que en l'obra no s'utilitzen textos de Pla, l'ànima de l'escriptor hi és present.

Joan Riera dirigirà *A peu Pla*, una lectura teatral que es podrà veure al Cercle Artístic de Barcelona i al Museu d'Art de Girona. Joan Pau Romani, Maria Costa i Martí Peraferrer seran els actors encarregats de transmetre una rècula d'anècdotes i pensaments que, amb una bona dosi d'ironia, de contradicció i de tendresa ens acosten al món de Pla.

El mes de setembre Albert Boadella estrenarà el seu muntatge a propòsit de Pla, serà al teatre Romea de Barcelona i formarà part de la programació del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya. Tot i que Boadella no té gaire clar com serà el seu espectacle, observa que entre Pla i Els Joglars hi ha elements paral·lels, sobretot pel que fa a les actituds que tots dos han pres i la resposta que provoquen per part de la societat.

A les antípodes d'un home de teatre com Albert Boadella n'hi ha un altre de tarannà ben diferent que també va dur Pla al teatre, parlem de Josep M. Flotats. Flotats va donar a conèixer la seva particular manera d'entendre Pla el 1990 amb *Ara que els ametllers ja estan batuts* al teatre Poliorama de Barcelona.

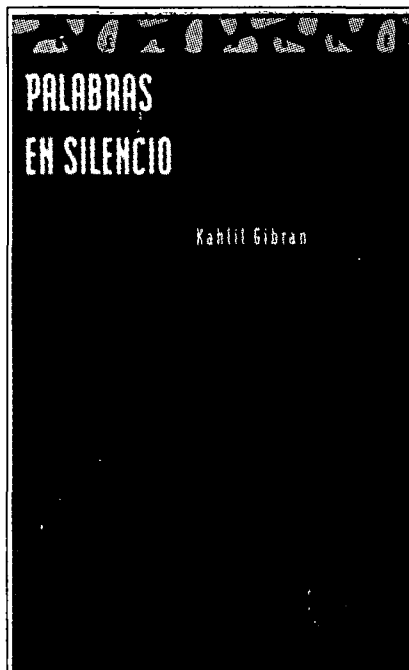
Sovint es parla del Pla biògraf, del Pla periodista, del Pla cronista, del Pla memorialista, del Pla amant del bon menjar, i fins i tot podríem parlar, tal com apunta Pere Ballart en un article publicat recentment a *Serra d'Or*, del Pla poeta. (Ballart basa la seva tesi amb la trentena de poemes que apareixen a *Notes per a Silvia*.) Ara bé, ningú no podrà parlar mai del Pla dramaturg, perquè no va escriure ni una sola ratlla per al teatre. Paradoxes de la vida, ara diversos muntatges teatrals s'inspiren en la seva obra i en la seva figura. Res més a dir. Silenci. Pla puja a escena. S'alça el teló.

M. C. J.

«M'agrada perquè sembla tenir la força de projectar la soledat en forma física», així va definir Pla el mas Llofriu.

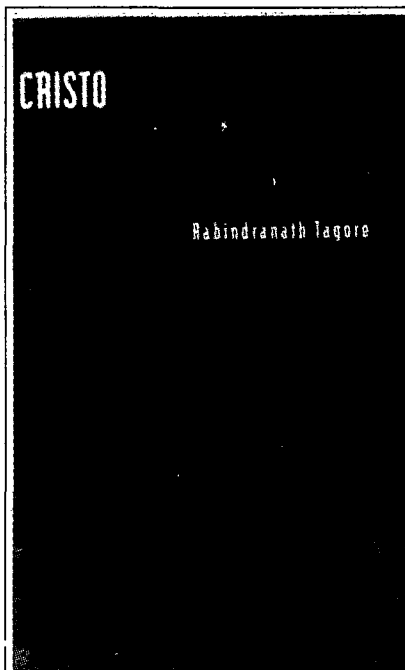
COL·LECCIÓ SAUCE

PALABRAS EN SILENCIO

Kahlil Gibran

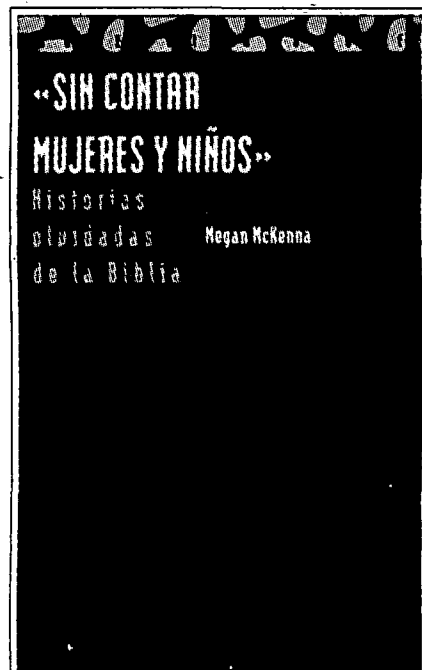
A través d'aquests poemes Kahlil Gibran desperta la nostra sensibilitat cap a la recerca de l'absolut, de la veritat i de l'infinit que hi ha entre nosaltres. La vida, el passat i el futur, la llibertat, la bellesa, l'esperit i la matèria són tractats des d'una profunda i radical religiositat. A través del seu llenguatge poètic el seu missatge ens posa en contacte amb la nostra emotivitat. Aquesta recopil·lació ofereix unes paraules que provoquen el nostre silenci interior.

CRISTO

Rabindranath Tagore

Tagore va escriure i va parlar sovint de Jesús, i va demostrar ser un bon coneixedor de la seva figura i del seu pensament. La sensibilitat cristiana sempre s'ha vist reconeguda en l'obra espiritual de Rabindranath Tagore, encara més en els escrits en què, com en aquest llibre, Tagore s'apropa a la figura de Jesús en qui descobreix la veritable imatge de la humanitat: «Tu ets nostre perquè a través teu ens hem trobat amb nosaltres mateixos.»

«SIN CONTAR MUJERES Y NIÑOS»

Megan McKenna

L'evangeli de Mateu conta com Jesús va alimentar una multitud d'uns cinc mil homes, «sense comptar dones i nens». Megan McKenna s'ha sentit captivada per aquest grup de persones sense nom que, sens dubte, superava a bastament en nombre els homes allí presents. I, no obstant això, d'elles no se'n parla. L'autora arrenca d'aquesta sorpresa una suggestiva meditació sobre aquells de qui mai no es parla i que no compten per a res.

PPC Editorial i Distribuidora, SA
C/ Enriquè Jardiel Poncela, 4 - 28016 Madrid
Tel. (91) 359 23 00 - Fax 350 54 43

LA LIBRERÍA SAN PABLO y SAN PABLO Grupo Editorial

Colecciones - Libros

Educar en Valores

Esta colección ofrece temas y recursos para educar en valores, en los distintos ámbitos, modalidades y niveles: escuelas, tiempo libre, grupos de formación; preparado por un equipo de expertos dirigido por Alfonso Francia.

Anécdotas de la historia

Alfonso Francia. 208 págs. 1.600 ptas.

Testimonios de jóvenes

Alfonso Francia 168 págs. 1.500 ptas.

Historias de la vida

Alfonso Francia-Lucía Ibáñez. 184 págs. 1.500 ptas.

Poemas de siempre

Antonio Romero-Rita Mariscal. 184 págs. 1.500 ptas.

Fábulas y relatos

A. Francia - O. Oviedo. 152 págs. 1.500 ptas.

Parábolas de hoy

Alfonso Francia. 200 págs. 1.500 ptas.

Retratos de creyentes

Alfonso Francia-Andrés Brito. 200 págs. 1.600 ptas.

En preparación:

CANCIONES DE HOY

CUENTOS Y LEYENDAS

PINCELADAS DE BUEN HUMOR

Temas candentes y plurales sobre los que no podemos dejar de saber. Para aprender a mirar con ojos nuevos el mundo que nos rodea.

Iniciación a la doctrina social de la Iglesia

Juan Souto Coelho. 184 págs. 1.350 ptas.

El desafío de las sectas. C. Vidal Manzanares. 136 págs. 1.100 ptas.

Comprender la sexualidad

T. Priego Martínez, C. Puerto Pascual. 144 págs. 1.100 ptas. 1.100 ptas.

Comprender y amar la naturaleza. V. Ferrández Obradors. 136 págs. 1.100 ptas.

El mundo de las drogas. J. Mª Sánchez Orantos. 224 págs. 1.500 ptas.

Cómo lograr una formación integral. El modo óptimo de realizar la función tutorial. Alfonso López Quintás. 216 págs. 1.400 ptas.

Fábricas de la memoria. Introducción crítica al cine.

J. L. Sánchez Noriega. 128 págs. 1.000 ptas.

Publicidad: manipulación o información

Mª Victoria Reyzábal. 184 págs. 1.350 ptas.

Grandes juegos urbanos. A. Morales Pérez. 104 págs. 1.000 ptas.

El valor de la democracia. Carlos Eymar Alonso. 152 págs. 1.200 ptas.

Huérfanos biológicos. El hombre y la mujer ante la reproducción artificial. Mª Dolores Vila-Cobo. 1.400 ptas.

Cómo trabajar en grupo. Juan M. Contreras

Colecciones - Música

Música instrumental para la relajación y contemplación que ayuda a escuchar la belleza del amanecer

Obras de

Astor - Blanke - Höddinghaus

Löhner - Rübmman - Schwarz...

Tiempo de amanecer - 1

Varios autores. Casete, CD

Tiempo de amanecer - 2

Varios autores. Casete, CD

Tiempo de amanecer - 3

Varios autores. Casete, CD

Tiempo de amanecer - 4

Varios autores. Casete, CD

Tiempo de amanecer - 5

Varios autores. Casete, CD

Tiempo de amanecer - 6

Varios autores. Casete, CD

Precio de cada unidad

CD: 2.295 ptas.

Casete: 1.395 ptas.

Esmerada selección de música clásica, donde hemos reunido lo mejor de los mejores compositores de la historia, para poder disfrutar como los propios ángeles

Obras de

Mozart-Beethoven-Tschaikowsky

Haydn-Chopin-Schubert-Pachelbel

Rubinstein-Schumann-Händel-Bach

Mendelssohn-Vivaldi-Albinoni...

Clásicos para la meditación - 1

Autores varios. Casete, CD

Clásicos para la meditación - 2

Autores varios. Casete, CD

Clásicos para la meditación - 3

Autores varios. Casete, CD

Clásicos para la meditación - 4

Autores varios. Casete, CD

Clásicos para la meditación - 5

Autores varios. Casete, CD

Clásicos para la meditación - 6

Autores varios. Casete, CD

Precio de cada unidad

CD: 2.395 ptas.

Casete: 1.495 ptas.

Videos

TRAS LOS PASOS DE FRANCISCO JAVIER (I - II)

Dirección: Jerry Martinson

2 cintas de vídeo (2 h. 45 min. en total) + 1 CD (73' de duración) con las canciones del vídeo y un folleto explicativo en castellano. + 1 Guía didáctica / catequética con variedad de actividades para ayudar a los jóvenes en su reflexión cristiana.

"Pack" completo
4.995 ptas.

El Pack incluye:
2 vídeos + 1 CD + Guía

SAN PABLO

LIBRERÍA SAN PABLO

Vía Laietana, 38, 08003 Barcelona

Tel.: 93-268 12 54

Tel y Fax: 93-268 37 30

DIVISIÓN COMERCIAL

Resina, 1 - 28021 Madrid

Tel.: 91-798 74 26/27

Fax: 91-505 20 50

DIA DEL LLIBRE

PARADA CONJUNTA DE:

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
I LA FORMIGA D'OR, S.A.

AVINGUDA PORTAL DE L'ÀNGEL - CARRER DELS ARCS

US HI ESPEREM!

AJUDEM TOTS A LA CULTURA I A LA DIFUSIÓ DEL LLIBRE CRISTIÀ!

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

1r. premi: Un cotxe PEUGEOT 106
kit - 3 portes.

Segon Premi:

DUES PLACES

PELEGRINATGE A:

Roma i el seu port d'Ostia
del 6 a l'11 d'octubre

Tercer Premi:

RÀDIO TARGETA «AIWA»

Sintonitzador digital AM/FM amb
rellotge, 14 presintonies, altaveu
incorporat i auriculars estéreo

I també, a més:

✓ 10 lots de llibres amb 6 títols a escollir de la col·lecció «Àlbums
Disney» (les pel·lícules clau de Disney en dibuixos animats) Ed. Beascoa.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1997 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes.

☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i

cognoms.....

Adreça.....

Població.....

DP.....

Tel.....

Província.....

Trameto l'import per

☐

xec barrat

☐

gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ